

הספר האלקטרוני של פרויקט גוטנברג: כלכלנים מהמאה ה-16 וה-17 (e) (Economisti del cinque e seicento)

ספר אלקטרוני זה מיועד לשימוש לכל אחד, בכל מקום בארצות הברית וברוב חלקי העולם האחרים, ללא עלות ומעט ללא הגבלות כלשהן. הנר רשי להעתיקו, למסרו או לעשות בו שימוש חזזר תחת תנאי רישיון פרויקט גוטנברג הכלולים בספר אלקטרוני זה או באופן מקוון בכתובת www.gutenberg.org. אם אין נמצא בארצות הברית, יהיה עלייך לבדוק את חוקי המדינה שבה אתה נמצא לפני השימוש בספר אלקטרוני זה.

כותרת: כלכלנים מהמאה ה-16 וה-17 (Economisti del cinque e seicento) 17 (1613)

עורך: אוגוסטו גראציאני

מחברים: ג'מיניאנו מונטנארי

גופאו סקארופי

אנטוניו סרה (פעל ב-1613)

תאריך שחרור: 4 בספטמבר, 2007 [ספר אלקטרוני מס' 22502]

עדכן אחרון: 2 בינואר, 2021

שפה: איטלקית

קדושים: הופק על ידי קרלו טרברטו, קלודיו פגאני וצוות הagation הרשות המבוזרת בכתובת <https://www.pgdp.net> (התמונות העמדו לרשותנו באדיבות הוצאת טרצה והספרייה האיטלקית בכתובת <http://www.bibliotecaitaliana.it/Scrittoritalia>)

*** תחילת הספר האלקטרוני של פרויקט גוטנברג: כלכלנים מהמאה ה-16 וה-17 ***

<https://www.pgdp.net> הופק על ידי קרלו טרברטו, קלודיו פגאני וצוות הagation הרשות המבוזרת בכתובת

(התמונות העמדו לרשותנו באדיבות הוצאת טרצה והספרייה האיטלקית בכתובת <http://www.bibliotecaitaliana.it/Scrittoritalia>)

[כותרת דף פנימי]

ספרי איטליה

כלכלנים

מהמאה ה-16 וה-17

[דף שער]

כלכלנים

מהמאה ה-16 וה-17

בעריכת

אוגוסטו גרציאנו

באר'

ג'וזפה לטרצה ובניו

מדפסים-מוציאים לאור-מכרי ספרים

1913

[גב השער]

זכויות ספרתיות שמורות

מרץ 1913 — 34324

א

האליטינונפו (O'ALITINONFO)

מאט מר גספארו סקארופי מרג'יו

לעשיות דין וחשבון והתאמה של זהב וכסף,

אשר ישמש ככל עולמי

הן כדי למנוע את מקרי המרימה האינסופים של גילוח מטבעות והשחתתם,

והן כדי להסדיר כל סוג של תשומות

ולהביא אף את העולם כולו לידי מטבע אחד בלבד.

לאחוני הנعلاה והנערץ מאד

האדון הרוזן אלפונסו אסטנסה טאסוני

שופט ה"חכמים" הרואי והיעץ בסתר

של האדון המרומם מcole

האדון דון אלפונסו החמישי

דוכס פרארה, וכו'.

מי שיבקש לשקל את אי-הסדרים הכלליים הנשמעים מדי יום, ואשר נשמעו כמעט בכל חלק העולם זה שנים רבות, ואת אלו שעלו לובא בעקבות השינויים השונים שנעשו עד כה – ונעים יום יותר מתמיד ויוסיפו להישות ברציפות אם לא ימצא לכך פתרון – במחירותם ובערךיהם של שתי המתכוות היקרות, הזהב והכסף, הן כחומר גלם והן כפי שהן מטבעות במטבעות; באין צורה או כלל לפיהם יש לשמרן בעולם כולו לתמיד בהתקאה אמיתית ויחסית, הן במשקלן והן בערךן; אלא שהן משתנות, כפי שאכן קורה, مدى כמה שנים וערן מועלה לפי נטיות ליבם המשתנות של בני האדם (אף שהנסיכים מנסים תדייר, בשקיידה רבה ככל יכולתם, כפי שעושה הדוכס הנعلاה אדוננו, באמצעות צוים, הכרזות ואמצעים דומים, לקבען בערך צודק ולטפל בכר

בדריכים שונים);ומי שיבקש לחשוב יחד עם זאת על הנזקים והקלות שבهم שליטה ומולכת המגיפה של השינוי המשותף הזה – בין בבירור באיזו עיליה צודקת, מתוך דאגה לטובת הכלל ולא מתוך שאיפה אישית או אינטנסיבי, ניגשתי לכתיבת ה"חיבור" הזה. באמצעות חיבור זה אני מקווה (לכשיקבלו אותו בעולם) שתינתן לצורה ולכלל של זהבה והכסף מסגרת חזות, שמהיום והלאה לא יהיה עוד חשש מאותה דיליקה אשר (כפי אמרתי) כבר זמן רב מכה ומחריבה את העולם.

ואל יתרה איש על כך שנטלית על עצמו عمل זה, שבו בעבר רבים אחרים – פיקחים ממוני ובקיאים ומנוסים יותר בניהול עניינים אלו – לא העזו לעסוק; שכן אولي הם, בראותם עד כמה קשה לעקוור מן העולם מנהגים שכבר הותרו ולהנiggת תחתיהם טקסים וסדרים חדשים, לא רצוי להתרבע במפעלו זה. אך אני, שהשבתי פעמים רבות על עניין זה, ואשר חשתי מחויבותם כלפי הود מעלהם בשל ההבטחה שנינתה לו בתיווכו ובמילתו של אדוני הנעלם, כאשר נשלחתי לפני ארבע שנים ממולדתי כשగיר לענייני המטבח אל הנסיך המרומם הנ"ל; הנחתי בצד כל היסוס וambil' לחושש מפני העמל, כתבתתי את כל אשר אドוני יכול לראות כאן, בתקווהiatינה לעשות דבר שיועיל לעולם בכלל, שיכבד ויעיל לנסיכים, ועל לכל שייה רצוי לפני האלים, וגם (כפי שאני סמור בבטוח) שלא יהיה למורת רוחם של הוד מעלהם ושל אדוני הנעלם; אליו בחרתי להפנות את עמי' זה, הן בשל חובה האינטלקטואלית לפני, והן משום שאינו יודע כי בזכות חסדו הוא אהובני בלבם. נותר לי רק לבקש מהם להיות לי למגן ומושיע כנגד לשוניותם של אלו אשר ינסו לעקוץ אותי בעניין זה, בסירותם להכיר ביושר שכilm באミニות העניין שהצעתי; ואת כל זאת לקבל כחוד מivid ממנה. ובקדידה עמוקה אליו, אני מתפלל אל ה' אלהינו לכל נחת ואשר.

מרג'יו, 16 במאי 1579.

של אדוני הנעלם,

משרת מחויב ביותר

גופאו סקארופי.

מבוא

אין כל ספק שאילו היו בני האדם נתונים תמיד את דעתם לצדק ולישראל שם מהם מנים לעיתם לאינטנסיבי ולתועלתו העצמית לסמא את עיניהם ולהוליכם שלול, הרי שרבים מהמכשולים המתרחשים מדי יום מסיבות שונות, ובפרט בנוגע לזהב וככסף המוטבעים למטרונות, היו באים על תיקון המלא. ומכוון שלרוב האנשים בזמןים אלו נראה ששתי המתכוות היקרות הללו הן כמעט התכליות האחרונה שאליה מופנות מחשבות האנוש (כוונתי בכל הנוגע לענייני העולם); ומאמינים, אף מחזיקים בדעה נחרצת, כי מתוך תיקון אנו התאמתנן יבגע מיתון של הפעולות התלויות בהן וכל שימוש לרעה ואי-סדר יחלוף מן העולם; ומאחר שב עבר, כמו גם ביום, הן הונפקו ללא כל קבוע ולא סדר עולמי ביצור המעאות (כפי שגלו לכל), ובעקבות זאת נגרמו, ונולדים מדי יום, אי-סדרים כה גדולים בביטוי תלמידים הן באותה עיר והן מעיר וממחוז למחוז, ואי-סדרים גדולים עוד יותר ייוולדו אם לא יימצא פתרון; על כן, לאחר ששקלתי זאת והגתי בכך פעמים רבות בדעת, ובהחזקי באמונה איתהנו כי כמעט הכל שוואים שהיה סדר אחד בלבד שבאמצעותו ניתן לזהב ולכסף צורה אחת, סגוגת אחת, משקל אחד, מספר אחד ותואר ערך אחד, שבאמצעותם יחולקו בכל המטרונות (Zechieri) ביחס תואם כזה ביצור המטרונות, עד שהן ישארו לתמיד בערך האmittiy והנתון, ושאלו שכבר נעשו ואלו שייעשו בעיר או במחווז אחד יתקבלו בערים ובמחוזות אחרים ללא כל התנגדות או מניעה; ולאחר שאmittiy זאת בחישובי והבנתי שאין זה דבר קשה לביצוע, אף אם למראית עין נראה אחרת, וכי (ככယול) העולם יוכל יחש בערך תועלת ונחמה; על כן הצעתי לעורך את ה"חיבור" הזה, שהוא האור האmittiy לעירית חשבונות צודקים של זהב וככסף בהתאמה, הן של אלו שאינם מוטבעים והן של אלו שכבר הוטבעו ואלו שעונדים להיטבע; ובקרה ככל האפשר, אסביר את אשר יש לשמור עליו. נותר לי רק להתפלל אל ה' אלהינו שינחה כך את לב הנסיכים, שביצוע הצעה זו הוא בתחום סמכותם הבלעדית, להוציא אל הפועל את כל זאת, הן לטובתם שלהם והן לטובת הכלל; ואני סמור ובטווח שהעמים, לכשיכרו באミニות העניין והטיפול בו, יקבלו בנפש חפזה את הסדרים הקלים של מטרעה עולמית חדשה זו, הנוצה כל כך לעולם.

האליטינונפו (O'ALITINONFO)

מאט מר גספארו סקארופי מרג'יו

לעשיות דין וחשבון והתאמה של זהב וכסף,

אשר ישמש ככלל עולמי

הן כדי למנעו את מקרי המרמה האינסופים של גילוח מטבעות והשחתתם,

והן כדי להסדיר כל סוג של תשומות

ולהביא אף את העולם כולו לידי מטבע אחד בלבד.

לאחוני הנعلاה והנעוץ מאד

האדון הרוזן אלפונסו אסתנסה טאסוני

שופט ה"חכמים" הרואי והיועץ בסתר

של האדון המרומם מכולם

האדון דון אלפונסו החמישי

דוכס פרארה, וכו'.

מי שיבקש לשקל את אי-הסדרים הכלליים הנשמעים מדי יום, ואשר נשמעו כמעט בכל חלקי העולם זה שנים רבות, ואת אלו שעלולים לבוא בעקבות השינויים השונים שנעשו עד כה – ונעים ביום יותר מתמיד וויסוף – להיעשות ברכזות אם לא יימצא לכך פתרון – במחירות ובערכיהם של שתי המתקות היקרות, הזהב והכסף, הן כחומר גלם והן כפי שהן מטבעות במטבעות; באין צורה או כלל לפיהם יש לשמרן בעולם כולו לנצח בהתקאה אמיתית ויחסית, הן במשקלן והן בערכן; אלא שהן משתנות, כפי שאכן קורה, מדי כמה שנים וערכן מועלה לפי נטיות ליבם המשנתות של בני האדם (אף שהנסיכים מנסים תדר, בשקיידה רבה ככל יכולתם, כפי שעושה הדוכס הנعلاה אדוננו, באמצעות צוים, הכרזות ואמצעים דומים, לקבען בערך צודק ולטפל בכך בדרכים שונות);ומי שיבקש לחשב יחד עם זאת על המזקים והקלות שביהם שלוטת ומולכת המגיפה של השינוי המשותף הזה – בין בבירור באיזו עיליה צודקת, מתוך דאגה לטובת הכלל ולא מתוך שאיפה אישית או אינטרס כלשהו, ניגשתי לכתיבת ה"חיבור" הזה. באמצעות חיבור זה אני מקווה (לכשיקבלו אותו בעולם) שתינתן לצורה ולכלל של הזהב והכסף מסגרת צו, שמהיomed והלהא לא יהיה עוד חשש מאותה דיליקה אשר (כפי שאמרתי) כבר זמן רב מכלה ומחריבה את העולם.

ואל יתמה איש על כך שנטلت עלי עצמי عمل זה, שבו בעבר רבים אחרים – פיקחים מבני ובקרים ומנוסים יותר בניהול עניינים אלו – לא העזו לעסוק; שכן אולי הם, בראותם עד כמה קשה לעקו מן העולם מנהגים שכבר הותרו ולהנrig תחתיהם טקסים וסדרים חדשים, לא רצו להתערב במפעל זה. אך אני, שחושבת פעמים רבות על עניין זה, ואשר חשתי מחוייבות כלפי הód מעתלו בשל ההבטחה שניתנה לו בתיווכו ובמלתו של אחוני הנعلاה, כאשר נשלחתי לפני ארבע שנים ממולדתי כשגריר לענייני המרומם הנ"ל; הנחתתי בצד כל היסוס וambil' לחושש מפני העמל, כתבתתי את כל אשר אדוני יכול לראות כאן, בתקווה שהיא לעשות דבר שיועיל לעולם בכלל, שיכבד ויועיל לנסיכים, ומעל לכל شيء רצוי לפני האלים, וגם (כפי שאני סמור) ובתוך) שלא יהיה למורת רוחם של הód מעתלו ושל אחוני הנعلاה; אליו בחרתי להפנות את עמי זה, הן בשל חותמי האינסופית כלפי, והן משום שאין יודע כי בזכות חסדו הוא אהובני בלב שלם. נותר לי רק לבקש ממנו

להיות לי למגן ומושיע כנגד לשונותיהם של אלו אשר ינסו לעקוף אותי בעניין זה, בסירובם להכיר ביושר שכלם באמיתות העניין שהצעתי; ואת כל זאת קיבל כחסד מיוחד ממן. ובקדמה עמוקה אליו, אני מתפלל אל ה' אלהינו לכל נחת ואשר.

מרג'יו, 16 במאי 1579.

של אדוני הנעה,

משרת מחויב ביותר

גופאו סקארופי.

מבוא

אין כל ספק שאילו היו בני האדם נתונים תמיד את דעתם לצדוק ולירושה כשם שהם מניחים לעיתים לאינטראז האישית ולתועלת העצמית לסמא את עיניהם ולהוליכם שלול, הרי שרבם מהמחשולים המתרכשים מדי יום מסיבות שונות, ובפרט בוגרנו לזהב ולכסף המוטבעים למטרות, היו באים על תיקונם המלא. ומכיון שלרוב האנשים בזמןינו אלו נראה ששתי המתקנות היקרות הללו הן כמעט התכליות האחורה שאליה מופנות מחשבות האנוש (כוונתי בכל הנוגע לענייני העולם); ומאמינים, אף מחזיקים בדעה נחרצת, כי מתוך תיקון או התאמתן יבוא מיתן של הפעולות התלויות בהן וככל שימוש לרעה ואי-סדר יחלף מן העולם; ומאחר שב עבר, כמו גם ביום, הן הונפקו ללא כל קבע ולא סדר עולמי בייצור המעות (כפי שגלו לכל), ובעקבות זאת נגרמו, ונולדים מדי יום, אי-סדרים כה גדולים בביצוע תשלומיים הן באותה עיר והן מעיר ומהচוז למחוז, ואי-סדרים גדולים עוד יותר ייוולדו אם לא ימצא פתרון; על כן, לאחר שshallty' זאת והגיטי בפרק פערם רבות בדעתו, ובכחזקי באמונה איתנה כי כמעט הכל שוואים שהיה סדר אחד בלבד שבאמצעותו ניתן לזהב ולכסף צורה אחת, סגסוגת אחד, משקל אחד, מספר אחד ותואר ערך אחד, שבאמצעותם יחולקו בכל המטבעות (Zechieri) ביחס תואם כזה בייצור המטבעות, עד שהן ישרו לתמיד בערך האמתי והנטון, ושallow שכך נעשו ואלו שייעשו בעיר או במחוז אחד יתקבלו בערים ובמחוזות אחרים ללא כל התנגדות או מניעה; ולאחר שאימתה זאת בחישובי והבנתיו שאין זה דבר קשה לביצוע, אף אם לمراقبת עין גראת, וכי (כביכול) העולם כולו יכול יחש בערך תועלתו ונחמה; על כן הצעתי לעורך את ה"חיבור" הזה, שהוא האור האמתי לעריכת חשבונות צודקים של זהב וככסף בהתאם, הן של אלו שאינם מוטבעים והן של אלו שכבר הוטבעו ואלו שעמידים להיטבע; ובקרה ככל האפשר, אסביר את אשר יש לשמר עלי. נותר לי רק להתפלל אל ה' אלהינו שינחה כך את לב הנסיכים, שביבוצע הצעה זו הוא בתחום סמכותם הבלעדית, להוציא אל הפעול את כל זאת, הן לטובתם שלהם והן לטובות הכלל; ואני סמוך ובטווח שהעמים, לכשיכרו באמיתות העניין והטייפול בו, יקבלו בנפש חפצה את הסדרים הקלים של מטבעה עולמית חדשה זו, הנחוצה כל כך לעולם.

פרק א'

שבכל הדברים יש צורך בסדר ובכלל.

לרגל הנושא שבו עליינו לדון קצת, ראשית יש לדעת כי שם שכל הדברים הנכללים תחת משקל, מספר ומידה, חייבים להיות מוסדרים על ידי צורה מסוימת שתנכה אותם אל תכילת אחת; וכך גם בטיפול זהב וככסף, כדי להביא את הדברים התלויים בהם אל תכליות הרואה, ובפרט בייצור מטבעות מסגסוגות או מרמות טוהר שונות, שיהיו בעלי ערכיים נקובים צודקים והתאמה ממשית בכל התשלומיים בעת חישובם, ושישארו לתמיד בערכם הנכון, ושלא יוכל לעולם להיאחז, להישחת או להיות מותכים כדי ליצור מהם אחרים – הכרחי למצוא סדר וכלל שיישמשו להם כצורה ומסגרת.

פרק ב'

מהם זהב וככסף טהורם.

מכיוון שיש לדעת תחילת מהם זהב וככסף, אף על פי שככל זאת ידוע לרבים, מכל מקום אני אומר שהזהב הוא מתקנת הנוצרת במעטיק האדמה, האצילה מכל האחרות; ואחריה במקומות השני בא הכסף. סיבת אצילותם, לפ' שיפוטי (בהתנחת הסיבות הטבעיות בכך), אינה נובעת מדבר אחר אלא מכך שבזכותם סגולתם הם עומדים בכל מבחן של אש, ומפגינים את שלמותם בתוך האש עצמה: דבר ששאר המתקנות אין יכולות לעשות.

פרק ג'

מהם זהב וככסף מעורבים.

אולם יש לשים לב שכל הזהב והכסף שהוא, הנם או יהיו אי פעם בעולם, הן בכלי קיבול או בדברים דומים והן בכל סוג המטבעות, עתיקיםCMDRNIM – כל אחד מהם, במהותו, היה, הנם ויהי אותו הדבר ובעלאותה האיכות ממש. אמת הדבר שבשל הגיון והכמויות של התערבותות שנלו אליהם, וכי שהם גם נקרים פעמים רבות מן המכרות, הם נראים למראיות עין שונים ומגוונים. אך למעשה, בדרכנו על זהב וככסף, יש להבין כי הכוונה היא לאלו שהם טהורם ואינם מעורבים בדבר אחר. וניתן לדעת בקלות אם הם טהורים אם לאו באמצעות אפר הזיקוק, כור המצراق או בחינת העירוב: שיטות בטוחות ביותר להפרדת כל סוג של תערובת שתימצא נלוות אליהם.

פרק ד'

מה יש להבין זהב וככסף טהורם.

אני אומר, אפוא, שמעט כל הזהב והכסף, או לפחות מרביתם – הן במצבם הגלמי מן המכרות והן אלו שהוטבעו במטבעות ובכל סוג אחר של מלאכת מחשבת – מלווים בנחישת, בדייל, עופרת או מתקנת אחרת. אך אותו זהב המכונה "טההור", נקרא באיטליה ובמחוזות אחרים "של עשרים וארבעה דינרים"; ובדומה לכך, הכסף המשובח נקרא "של שתים-עשרה ליגות (סגסוגות)": כינויים אלו חיבים להישמר בקפידה ובאופן מוחלט בכל מקום; וזאת בשל העובדה נסמכים על המספר שתים-עשרה, שהוא מספר מושלם. ובالלו אני מתכוון לעסוק, כאשר בחישובי ובפרט בעניין המטבעות, אני מוצא מכך חשבון ל תמיד את אותם ליוויים (מתקנות זולות) הנלוות אליהם.

פרק ה'

הסיבה לכך שנמצא פחות זהב מכסף, ואייזו צורה או יחס קיימים ביניהם.

להבנת הדברים הכלולים בחיבור זה, אני אומר שמאחר שנמצא הרבה פחות זהב מכסף, אין הדבר נובע אלא מכך שמספר הדברים הקיימים יותר תמיד נדיר יותר מאשר המלאים פחות. מכאן נובע, כי בהתחשב ביחס המששי הקיים ביניהם – והוא חלק אחד של זהב טהור במשקל שווה בדיקות לשתיים-עשרה חלקיים של כסף משובח (לפי סדר שנקבע, כפי שאניאמין, על ידי האל ונשמר על ידי הטבע, וכי שהצדיר גם אפלטון האלוהי בדיאלוג שלו הנקרא 'היפארקוס', או 'על התשואה לרוח', או 'על השאיפה להשתכר', בסופו) – יש צורך ומאז, מתוך היגיון חיו ועל יסוד ממשי, להעריך את הזהב והכסף הללו במחירים קבועים, בדומה למסקלות, של אחד לשתיים-עשרה ושתיים-עשרה לאחד. זאת כדי שניתן יהיה ליצור את הסגסוגות התואמות ביחסן, לשם טביעה מטבעות מסוימים שונים שיישארו ל תמיד בערכיהם המששיים והנתוניים. מחירים אלו, אף שמעולמים לא היו בשימוש עבור המתקנות הקיימים הללו תחת סדר קבוע, לא באופן פרטיא ולא באופן כללי, ואף לא תוארו והוכחו בגלוי על ידי אפלטון או מפרשי, הכרחי שינויו מעתה ולתמיד – הן עבור מתקנות שאין מטבעות והן עבור אלו שייעברו למطبعה; וזאת כדי שככל המטבעות (Zechieri) יחלקו אותן בעתיד בטביעה מטבעות שיהיו בעלי ערכים נקובים צודקים ויחסים, ובעל התאמת ממשית בחישובם בכל סוג התשלומיים, ושאף פעם לא ניתן יהיה עוד להשתיכם או להשחיתם כדי ליציר מהם אחרים.

ומכיוון שידוע כי 12 כפול 6 נותן את הסכום של המספר 72, והמספר 6 נכנס ב-72 בבדיקה 12 פעמים, הרי שהמחירים או הערכיהם שלהם יהיו אלו: מחיר האונקיה של זהב טהור יהיה 72 לירות, ומהירות האונקיה של כסף

משמעות יהיה 6 לירות (מטבע "אימפריאלי"), באופן מדויק וקבוע. מחרירים אלו הם (אולי מרצון האל) כמעט תמידים והכי קרובים לערכיהם ולਮחרירים הנינטנים והנהוגים עבור זהב והכסף בימינו אלו. גם אם לא היו כלל, היה צורך להביעם לידיו פועל תחת הערכיהם הקבועים והמודדרים הללו, אף שכל זאת היה נראה תמהה מאוד לאנשים מסיבות רבות; ובעיקר משום שאין היריעות את המטבעות שכבר נטבעו וחולקו לפחות ערכיהם הגבוהים או הנמוכים מהן'ל (כלומר מאונקיית הזהב והכסף), הרי שהם היו מתגלים כבעל ערך משתנה או פחות בחישוב הטוהר שלהם, ובdomה לכל הנאמר בפרק ח' לגבי משקל של ליברה (לטרה) הכבד או הקלל מזו של בולוניה. ערכיהם אלו המוצעים כאן לא יזוזו ולא ישנו לעולם שום סיבה אחרת וכל מוגדרים, וזאת מהנימוקים המפורטים במקומות רבים בחיבור זה, ובפרט בפרק כ"ט, אם רוצים שהמתכות היקרות הללו יוכלו, כפי שאמרתי, להיות מוחלקות בצדק על ידי עובי המטבעה והחשבונאים ודומיהם באמצעות הרואים – ככלומר בדיוקות (saggi), מאזורים וחשבוניותם – ביצור מטבעות מסוימים. שכן המספרים והערכים הללו, בכל שלמותם, מותאמים לכך באמת, כפי שמצוג בפרק ל"ג; ובאמצעותם לא יגרמו אולם חשבונאים לעולם להיווצרות שברים (מספרים לא שלמים) בסוגיות של אוטם מטבעות, ובהערכת כל המטבעות שנקבעו עד זה יהיה עליהם לשמור על אותו סדר, כפי שמופיע בפרק י"ד. מכאן יגבע שכל החשבונות שייערכו לאחר מכן בין הזהב והכסף, הן המוטבעים והן אלו שיוטבעו בעתיד, יימצא לתמיד תואמים וצדקיים, בשל הטוהר שיימצא מותאם – הן בכל סוג של מטבע והן בכל מטבע בודד. מעבר לכך, כל אדם בכל תשלומיי יכול את הגיעו לזהב וככסף ממשיים, ולא לפי הערכיהם הנינטנים לעיטים למטבעות בכינויים שונים, כפי שכל זאת יראה בבירור בפרק ו' ובלוחות (tariffe) הבאים שייתוארו.

פרק ו'

מה הכוונה במשקל ובמספר של זהב וככסף.

לאחר שאמרנו שחלק אחד של זהב במשקל שווה לשתיים-עשרה חלקים של כסף, מתבררת ומתבגרת בדרך ממשית הצורה והסדר שיש לשמר עליהם בחלוקתם בעת טביעת המטבעות. כתעת נותר לדעת כי "משקל" אינם אלא כמות מוגדרת, כגון ליברה, אונקיה וכדומה; ו"מספר" משמעו הן מספר היחידות מכל סוג מטבע שייכסו בLIBRA אחת, והן ערכו של כל מטבע.

פרק ז'

הדרך שבה יש לשמור על הצורה והמספר לזהב ובכסף שיפכו למטבעות, כדי שכל אדם יוכל את הגיעו לו.

לאחר שתואר לעיל מהם צורה, משקל ומספר, נותר לדעת את הדרך שבה יש לשמור על כל אחד מהם; וזה יהיה דבר קל לביצוע אם יישמרו הסדרים הללו: ככלומר, שאם נוציא מכל חשבון את השברים הרבים הנהוגים בייצור המטבעות, הן במשקליהם והן ברמות הטוהר ובערכיהם, וכל המטבעות יישעו מזהב ומכסף טהורם, או בלילוי מתכת אחרת לפי ההגדירות המתוארות בלוחות הבאים; ועל גבי המטבעות יסמננו במספרים אריתמטיים ערכיהם, רמת הטוהר או הסוגות שלהם, וכמה יחידות מכל סוג נכונות בLIBRA אחת, כפי שמפורט בפרק כ"ב.

לשם כך יהיה הכרחי ליצר דוגמאות (campioni) חדשות, שייהיו בידי הציבור וגם בידי אנשים פרטיים, כדי שכל אחד יוכל לראות לפרט פרטיים את עניינו; כפי שנאמר בפרק מ"ז, בחלק השלישי הנוגע לציבור.

לא אחד גם מהעיר כי טוב יהיה להניאג סדר באמנות הזרופים; דהיינו שעל עובודותיהם, כגון כדים, קערות, צלחות ועובדות דומות אחרות מזהב או מכסף – כל עוד קטענו אין מונעת זאת – יסמננו רמות הטוהר שלהם, נקיות מהלחמות, בצוירוף שמנו או סמלו של האומן שיצרעובדות אלו ושם או סמל העיר שבה יוצרו. זאת כדי שניתן יהיה לתמיד לדעת את הטוהר הנכון המצוי בהם ולא תהיה סיבה לעורך בדיקות נוספת מי שאינו רוצה להשתתף בהן, וגם כדי שכל אדם יוכל לשחרר מהם בביטחון.

פרק ח'

מראה איזה משקל יש להפעיל בכל מקומות עבור זהב והכסף.

ומכיוון שמצאתי כי משקל הליבורה (הלייטה) הנהוג והמקובל במטבעה של בולוניה תואם את החלוקות הצדיקות אני מתאר – שכן נערך על ידי בדיקות רבות בעת ערך חשבונות המטבעות, ומפני שהוא הקרוב ביותר למחרים ולערכים הניטנים והנהוגים עבור זהב והכסף בזמנים אלו, ובהתאם לערכים שכבר ציינו בפרק ה', ומאחר שבעת ערך הערך (Tassa) הכללית של המטבעות שכבר נטבעו בעיר ובחזותם רבי מזמן מה, רובם (לאחר ניכוי שכר עובדי המטבעה) ימצאו עומדים בערכיהם המשיים והנתונים בזכות הטוהר המצוי בהם, כשהם מופחתים רק בשיעור הערך שהוסיף למטבעות כדי לכוסות את שכר העבודה; כפי שדוגמה אני מניה ש"רבע" (Quarto), המתואר בפרק ל"ד, בעת הוצאתו מהמטבעה הערך לפי המשקל האמור ב-34 סולדי אימפריאליים, כולל שעודת הייצור שלתה כשרה דנרי, כפי שנראה בפרק האמור; "רבע" זה, בהערכת ערך הטוהר שבו, ישאר בערך ממשי של 33 סולדי-ו-2 דנרי בקירוב; וربים ישארו מופחתים אך מעט מהערך שנותנו להם, מעבר לניכוי עליות הייצור, שכן נתחשב רק בטוהר הנמצא בהם. מעבר לכך, באמצעות הערכת הערך המשיים יוסדרו ל תמיד כל המטבעות שננטבעו עד כה בכל חלקו העולמי, כפי שמצוג בלוח המובא כדוגמה בפרק מ"א – لكن אני אומר ומסיק כי הכרחי להשתמש באופן עולמי במסקל האמור בשל התאמת הנ"ל, שמננה נובעות החלוקות המשיים האמורים, בהתאם לכך הערכיהם הצדיקים הניטנים למטבעות.

וכדי להסביר את בדיקת הזהב, אני אומר שאם נרצה לייצר מליבורה אחת של זהב מערב, שדרגת טוהרו היא 22 דנרי, מספר של \$113 $\frac{1}{7}$ סקודה – הדומים כמעט לאלו השוטפים באיטליה ובמדינות אחרות, תחת השם או הכותרת של "משקל החבילה" (balla) (אף שנותנו לייצר סוגים אחרים, כפי שמצווג בלוחות) – יהיו בהם אחთ-עשרה אונקיות של זהב טהור. ואם נעריך כל סקודה שבע לירות אימפריאליות, הסכום הכלול יהיה ל-792 לירות; וכן, אם נעריך את אחת-עשרה אונקיות הזהב האמורים ב-72 לירות לאונקיה, נקבל את הסכום הנ"ל. ובדומה לכך, אם נרצה להביא את הכסף לידי התאמת לאותה עשרה אונקיות הזהב האמורים, ניקח 132 אונקיות של כסף, אשר בהערכתן ב-6 לירות אימפריאליות לאונקיה, יגיעו לסכום של 792 לירות האמורים.

כעת, אילו הייתה נשאל אם בחרתי או הרכבתי לעניין זה ליבורה שמשקללה אינו אלא מחצית מזו של בולוניה או כפולה ממנה, ואילו ליבורות אלו היו מחולקות לשנים-עשר חלקים כפי שמחולקת זו של בולוניה (ללמר ל-12 אונקיות); האם תחת ליבורה כזו הייתה יכול לעורוך את החלוקות של אחד לשנים-עשר ושתיים-עשרה לאחד, הן בנוגע למשקל והן בנוגע להערכת הזהב ב-72 לירות והכסף ב-6 לירות אימפריאליות לאונקיה, התלוים באחת מאותן ליבורות; והאם הייתה יכול ליצור חלקות תואמות בייצור המטבעות? אני עונה שהיית יכול לעשות זאת, וחלוקות אלו היו מצליחות בערך זה, הן במשקלים והן בערכיהם. אך כאן יש לשקל כי בהתחשב במחרים ובערכי הזהב והכסף הנהוגים בזמןים אלו, היה נוצר חוסר פרופורציה עצום הן בייצור המטבעות תחת צוים אלו והן בניסיון להעיר את המטבעות שכבר נטבעו. שכן, אם המטבעות הקיימים היו מוערכים על ידי החשובאים לפיה המשקל הכבד, ערכם היה מתגלה כמחצית בקירוב מערךם הנוכחי (לאחר ניכוי עליות הייצור); כפי שדוגמה אותו "רבע" ששווי 33 סולדי-ו-2 דנרי לפי הוצאה המשיים, היה מוערך ב-16 סולדי-7 דנרי בלבד. ובדומה לכך, אילו היו מוערכים לפי המשקל הקל, ערכם היה כפול; לדוגמה, אותו "רבע" היה שווה 66 סולדי-ו-4 דנרי. וכך היה קורה גם במטבעות החדשניים שייצרו תחת צוים אלו; ערכם היה מוכפל אליו יוצרו תחת המשקל הקל, ומוצטמת למחצית אילו יוצרו תחת המשקל הכבד, בהתחשב בערכי הזהב והכסף הנהוגים צוים. ובדומה לכך היו נולדים איסדרדים בערכי המטבעות, בכמות רבה או מעט, הן באלו שכבר נטבעו ויערכו והן באלו שייצרו, אילו הייתה בהתאם להשתמש בליבורה כבדה או קלה יותר, ولو במידה מזו של בולוניה; בהתחשב (כפי שאמרתי) בערכיהם הניטנים לזהב ולכסף בימינו אלו, שהLIBORA של בולוניה היא הקרובה להם ביותר; וממנה נובעת הערכת הערך המשיים שהצעתי בשל תאימותה.

ויש לשים לב כי הליבורה בת שתיים-עשרה אונקיות היא המשקל הרואי שבו יש לשקל את הכסף והזהב, וזאת בשל החלוקה המשיים לשנים-עשרה, שהוא מספר מושלם. ניתן לראות כי אוריליוס קסידיורוס הגadol הזכיר ליבורה זו במלدونת ביצירתו "Variarum", בספר הראשון, בכתב שנשלח מהמלך תאודוריקוס אל בואטיאוס, המתחל במלחים: "אף שעיל כל העמים להחיל צדק כללי" וכו'; וכן אין נרמזת על ידו בספר השביעי,

בפרק המתחל במיילם: "כל תועלת ציבורית חייבת להתמלא בפועלה נאמנה" וכו', תחת הכותרת: "הנוסחה לפיה מופקדת המطبעה".

כעת, לאחר שהליבורה של בולוניה היא בת 12 אונקיות, האונקיה תחולק ל-24 דנרי, והדנארו ל-24 גראנים מדויקים, כדי שיישמשו בניהול הכללי והחשבוב הזה. וזאת ממשום שהמשקלים האלה, המוחולקים כך, מוסדרים בפרופורציה ישרה וממשית, המתאימה ביותר לכל חלק, ושםם לא יוכל לעולם לצמוח כל מכשול, לא בפרט ולא בכלל, בעת עriticת החשבונות – הן עברו זהב וכוסף גולמיים והן עברו המטבעים במטבעות. ותחת משקלים אלו יש לייצר בכל המקומות והמדינות את הדוגמאות (Campioni) הנחוצות של המטבעות, הן מזהב והן מכסף, כדי שניתן יהיה לדעת את משקלם המדויק ולשם שמיירתם הנצחית. וכן תחת המשקלים האמורים:

- אונקיות זהב טהור תהיה שווה 72 לירות אימפריאליות.
- הדנארו יהיה שווה 3 לירות.
- הגרן יהיה שווה 2 סולדי ו-6 דנרי.
- רביע הגרן יהיה שווה $\$7 \frac{1}{2}$ דנרי.
- אונקיות כסף משובח (או מזוקק בכור) תהיה שווה 6 לירות אימפריאליות.
- הדנארו יהיה שווה 5 סולדי.
- הגרן יהיה שווה $\$2 \frac{1}{2}$ דנרי.
- חמישית הגרן תהיה שווה $\$1 \frac{1}{2}$ דנארו.
- ובמשקלים וערכים אלו נדון בהרחבה ובבהירות בפרק ל"ג.

פרק ט'

כיצד ניתן להביא את כל סוגי הזהב שכבר נתבעו לידי פרופורציה צודקת בעת ביצוע תשומות.

אף שישנם סוגים רבים ברמות טוהר שונות, כגון דוקאטים, צ'קינים, פלוריינים של זהב ודומיהם, העוביים את רמת הטוהר של 22 דנרי, וסוגים אחרים שאינם מגעים אליה, כגון "ריינס", "ביזילאק" או מטבעות זהב נמוך דומים; מכל מקום יש לדעת כי ניתן לעורר את חשבונות וערכם בהתחשב בזהב הטוהר המצויה בהם, כפי שמצוג בדוגמאות אלו. אם אדם יהיה חייב 792 לירות אימפריאליות, והוא מחויב לשלם בזהב, והוא ישלם אותן בכמות צזו של דוקאטים או סקוודו או סוג מטבעות זהב אחרים שבהם יש אחת-עשרה אונקיות של זהב טהור; בדרך זו יבוא הנושא על סיפוקו. ואם אדם יהיה חייב 100 דוקאטי זהב בזהב וירצה לשלם בזהב מוטבע, ואין בידיו דוקאטים, הוא יוכל לשלם בסקוודו באותה כמות, ובאופן המוצע בתעלת השביעית מתוך השתים-עשרה. וכך אם אדם יהיה חייב 107 או 108 סקוודו זהב בזהב, בגין חוזה שנערכ לפני 30 או 40 שנה, וירצה לשלם את החוב בסקוודו מהסוג השוטף המכונה "של החבילה", יהיה הכרחי לשלם בכמות צזו שבו הוא אחד-עשרה אונקיות של זהב טהור; וזאת ממשום שבאותו זמן ב-107 או 108 סקוודו האמורים, שהיו ליברה אחת של סקוודו, יהיו 11 אונקיות של זהב טהור, ולפי הסדר הנדון בהרחבה באותה תעלת שביעית.

פרק י'

שבעת עriticת חזים ניתן יהיה לדבר בליברות ובאונקיות של זהב טהור מוטבע ובדוקאטים או בסקוודו; ובדומה לכך ניתן יהיה לדבר בליברות ובאונקיות של כסף מזוקק מוטבע וכן בלירות, סולדי ודנרי.

מהדברים שנאמרו עד כה גלויל כי בכל השטרות והחזים, הציבוריים או הפרטיים, שייערכו מעתה ולהלאה, יכולים הנוטרונים והצדדים לחזזה להעמיד ולסכם את סכום האשראי או החוב לפי משקל של זהב טהור או כסף משובח מוטבע, באופן המוצהר במלואו בלוחות; וזה יהיה דבר קל ביותר לביצוע. ולדוגמא אני אומר: אם אדם יצחיר על עצמו חייב 96 דוקאטים, אשר ישקלו ליברה אחת של זהב בדרגת טהור של 24 דנרי (כלומר טהור), הוא יהיה מחויב לשלם 12 אונקיות זהב טהור מוטבע, הן בדוקאטים והן בסוג אחר של מטבעות זהב, שבהם מצויות 12 אונקיות הזהב הטהור האמורים; ואם הנושא יתרצה לקבל כפירעון מטבעות כסף, יש להתחשב בכך-ש-12 כפול 12 הם 144, ולפיכך 144 אונקיות של כסף מזוקק מוטבע (אף אם הוא מעורב וכי שמוופיע בלוחות) יהיו התשלום הצדוק של החוב האמור; ואם בכל זאת ירצה לדבר בלירות, הרי שמאחר

שהדוקאט יהיה שווה 9 לירות אימפריאליות, ניתן לומר שבאמצעות הכסף האמור המוטבע בכל סוג של מטבעות, אשר יהיו שווים 864 לירות, ישולם החוב הנ"ל של 96 דוקאטים. ניתן היה בכל תשלום לדבר ב严厉ות, סולדי ודנרי; שכן כאשר יספרו המועות, בין אם במטבעות זהב ובין אם בכיסף, תמיד יהיה מובן כי מציה בהם כמות המשקל של הטהור והמשובח שבאמת צריכה להיות בהם, לפי הצורה המשנית וכפי שמצוין בלוחות.

פרק י"א

כיצד יוכל הנסיכים להזכיר את הנסיבות בלבירות של זהב טהור וכיסף מזוקק מוטבעים.

על פי כל מה שמספרתי עד כה שיש לשמר עליי בחזים של אנשים פרטיים, מובהרת גם הדרך שבה יכול הנסיכים להזכיר את המכסיים וההכנות שלהם; שכן, שם שהם נגנו לומר שהם מבקשים להזכיר בדוקאטים, סקודה או לירות, הם יכולים לומר גם בלבירות ובאופןיות של זהב טהור וכיסף מזוקק מוטבעים, ובאותם סוגים מטבעות המפורטים בלוחות וכי שיטב בעיניהם; וכן כל התשלומיים יעשו תמיד ללא כל הפרש בשום חלק: דבר שעד כה לא ניתן היה לעשותו בשל מגוון השברים המצויים במטבעות שכבר נקבעו בחלוקת שונות ובסדרים שאינם תואמים זה זה באפונ כללי. כמו כן, בעת ספירת המטבעות ב严厉ות, סולדי ודנרי, הם ידעו את משקלם המדויק של הזהב והכסף שקיבלו. וכי שדוגמה, אם הנסיך ירצה להזכיר מכס כלשהו תמורה 99 סקודה של 8 לירות אימפריאליות האחד, המסתמכים ב-792 לירות, הוא יוכל לומר שהוא מבקש להזכיר תמורה אחת-עשרה אונקיות של זהב טהור מוטבע; והוא הדין אם ירצה להזכיר תמורה 792 לירות במטבעות כסף, שכן יוכל לומר תמורה 132 אונקיות של כסף מזוקק מוטבע, אשר בהערכתן ב-6 לירות לאונקיה, נוונות את הסכום הנ"ל של 792 לירות; וכן יהיה הדבר בכל סוג אחר של סקודה או דוקאטים או מטבעות כסף, וכי שמצוין בלוחות. ועל כן יהיה זה ראוי שהנסיכים עצם יהיו הראשונים לאכוף את הכללים האמיטיים והסדרים המשניים הרשומים בדף מועטיהם אלו.

פרק י"ב

חלק מהדרך שיש לנוקוט בניהול המטבעה.

יש לדעת כי ברצן לנוהל את המטבעה, יש צורך שהగרים הראשון הנסיך, אחר כך מנהל המטבעה יחד עם החשבונאי, ולאחריהם הזהב והכסף. ובאשר לראשונה: הנסיכים לא יצטרכו עוד לסבול עבודה הנעשית לא סדר ולא כלל עולמי, כי שנעשה עד כה במגוון כה גדול של מטבעות שיוציאו תחת משקל ליברה שונים ובsharp; משתנים בסוגות או ברכמות הטורה; אלא עליהם להורות שהמטבעות ייצרו ויישו בדרך ובסדרים המתאימים בלוחות ובפרק מ"ז. מכך יגביע שבין הבודקים (assaggiatori) לא תהיה עוד מחלוקת באשר לרמת הטורה שהיא יוצרו. מנהלי המטבעה יקבלו את שכרם הרואו לפי חישוב של סכום מסויים לכל ליברה של מטבעות, ישולם להם על ידי מי שיבקש לייצרם, בין אם מזהב ובין אם מכסף; שכר הייצור הזה יהיה ידוע לכל, ובמיוחד למי שזמן את המעוות, וזאת באמצעות היזכירות, המצוים והתקנות שייקבעו בין הממנונים לבין מנהלי המטבעה. ועל אותן מנהלי מטבעה להקפיד שהבדיקות (saggi) יהיו מדוקינות בכל סוג המטבעות, ושham יהיו מעובדים היטב ויבשים מלחות יתרה, כדי שתמיד יימצא בהם הטוהר המדויק המສומן עליהם; ואוותנו מנהל מטבעה שיציע תנאים נוחים יותר בשכר הייצור יבחר על ידי הממנונים, אם ימצא חן בעיניהם. וכך יוקצו למנהל המטבעה קצבאות שנתיות הולומות, וכי שנרגוג לעשות עם אנשים מוכשרים ובעלי סגולות אחרים, עליהם יהיה לגבות הרבה פחותה מאשר מה שהיא מותר להם לגבות אילו לא הייתה להם קצבה כלל. יתכן אף שנסיכים ואדונים מסוימים יתנו את אותה קצבה שנתית מהונם הפרטי, או שיישלמו את שכח הייצור כולו או חלקו, לא רק כאשר יצורך עברו עצם, אלא גם עבור רבים אחרים שיביאו ויפקידו כסף זהב ממכרות, או גולמיים וכדומה, במטבעות שלהם כדי להטיבם; ואולי אף ינагו כלפי אלו בדריכי אדיבות אחרות; וזאת יעשו אותם נסיכים כדי להפגין את נדיבותם הגדולה ואת תפארתם, וגם כדי להרחב עוד יותר את זכרם הרואו ומפעלייהם המכבדים.

פרק י"ג

כיצד יבוא מזור לאי-הסדרים הנוטים להתרחש בגל המטבעות, הן מזhab והן מסוף.

גלו' יכול כי באמצעות סדרים אלו יתוקנו אינספור טעויות ואי-סדרים השיכים הן לעבר, הן להווה והן לעתיד, הן בגין העריכת הערך של המטבעות שכבר יוצרו והן בגין חישוב לפי הטוהר (sofin); שכן, לאחר שנלקחה בחשבון הכמות והפרופורציה של הטהור והמשובח שהו במטבעות בעת הייצור החוב, יהיה צורך לשלם בכמות מטבעות אחרת שבהם יימצאו אותה כמות של טהור ושל משובח, ולא אחרת. כפי שלדוגמה, אם אדם היה חייב סכום של סקוניו או לרירות במטבעות איטלקיים, ספרדיים, גרמניים או אחרים, ולא יוכל להשיג מאותם מטבעות כדי לפרט את החוב, הוא יהיה מחויב להחזיר לנושא מטבעות אחרים מאותה איכות או דומים להם, שבהם יהיה אותה כמות במשקל של טהור ושל משובח שהייתה בראשונים; וזה יהיה דבר קל לביצוע, כפי שתואר במקומות רבים בחיבור זה, ובמיוחד בתועלת השביעית מתוך השתיים-עשר.

פרק י"ד

הסדר שבו יש לנוקוט כדי לתקן או להעריך את המטבעות שכבר יוצרו.

כדי שכל המטבעות שיוצרו עד כה, הן מזhab והן מסוף, יוכל לשמש בעtid לפי ערכיהם המקוריים והנתונים, יהיה הכרחי להעניק להם תיקון או הרכבה (Tassa) מסוימים, שייעשו בדרך זו: לאחר שהחשבון יזהה באמצעות הרואים את כמות הטהור במילוי המציה במטבעות, הם יעריכו כל סוג מהם לפי השיעור היחסי – כלומר אלו מזhab לפי 72 לרירות אימפריאליות לאונקיה, ואלו מסוף לפי 6 לרירות לאונקיה – בהתחשב בכך ורוק בטהור ובמשובח המצוי בהם ובכל אחד מהם, ובאופן הכלול בחיבור זה בפרק מ"א ובפרק מ"ב, בחלוקת הנוגע לאותם חשבונות; תוך הדפסת לוחות שיהיו בעלי נוסח אחד, כאמור בגין העריכת המעות, כפי שאכן צריכה להיות בשל הסדר האמור.

פרק ט"ו

шибוטלו טעויות רבות המתרחשות מדי יום לרעת כולן.

מכך יצמח גם היתרון הבא: שהמטבעות, הן מזhab והן מסוף, יוסדרו מעתה ולהלאה באופן צזה שכל אחד יוכל לzechotם בקלות ללא כל תרמית. ולא יקרה שמשהו יבקש להוציא מטבעות מגולחים (tose) או קליפים; שכן מי שאמור לקבלם, בזיכריו כי עליו לשלם לפי משקל הטהור, לא ירצה לקבלם ולא יהיה לו כדי הדבר – הן בשל העריכת הערך החדש והמשמעות של המטבעות שכבר יוצרו, והן בשל הסימנים וההערות על הערך, הסגסוגת והמשקל שיוטבעו על אלו שייצרו מחדש, כפי שמצוין בפרק כ"ב. ומכיון שאמרתי לעיל כי מי שיורה לייצר או לייצר מחדש מטבעות יצטרך לשלם את שכר הייצור; אף שדבר זה אולי ייראה מוזר לרבים שאינם יודעים את התכליות הטובה של מעשה זה – שכן מעולם לא נשמע ולא נמצא שהיה נהוג בזמן שלטונו הרומיים ותחת קיסרותם לנכונות את עליות הייצור מגוף המטבעות, ככל הידוע לי, אלא רק שנים רבות לאחר מכן, כאשר הונגה ניכוי זה מתוך המצאה שהובנה שלא כהלה; ומאחר שעדיין נראה לי דבר ראוי שככל אדם ישולם על עמלו בדיון; אני אומר שלאחר שמשקלתי פעמים רבות וחקרתי בשקידה רבה רבעם נמצאו בעולם דבר שהוא כלל יותר, בניהול הסחורות ובחודים רבים אחרים הנערכים בדרכים שונות על ידי בני האדם, מאשר הزاد והכסף המוטבעים למטבעות, וכן אם יש דבר מעובד שנשחר באופן כה קבוע ולא כל ספק ייחד עם ערך עבודהו הייצור שבו כפי שנעשה ונוהג במעטות – לא יכולתי למצוא למצוא דבר כזה. אך אני מוצא בהחולת שככל שאור הדברים והעבודות, הן מזhab וכסף והן מכל סוג אחר של מתכוון או חומרים אחרים המעובדים (בהתוותם דברים פרטיים ולא כללים ביחס לניהול הزاد והכסף המוטבעים), נסחרים לעתים כההם כוללים את ערכי או מחירי הייצור שלהם ולעתים לא, לפי ההסכם בין הצדדים; אך הם אינם נסחרים לתמיד כההם כוללים את עלות הייצור בודאות ובקביעות כפי שנעשה ונוהג במטבעות. ומכיון שאוותם זhab וכסף מוטבעים למטבעות (כפי שאמרתי) לשימוש כללי ועלומי, באשר למהותם העיקרית והסתופית, הרי שהטיפול בהם חייב להיות כזה שהם יישארו לתמיד בערכם הנכון לשימוש הציבור, ולא שהם יושחתו וויתכו ממחוז לממחוז ומייר לעיר כפי שנעשה עד כה. וכי להוכיח את זה בגין עלויות הייצור, כאמור שאין לנכונות מגוף העבודה העשויה מתכוון, אביא CUT דוגמה זו של סוג מתכת אחד, מעבר לאחרים המתוארים בפרק כ"ט. אם אדם ירצה לייצר צלחות או עבודות דומות אחרות מבדיל, ידוע שעליו לקנות את הבדיל (אם אין לו משלו) ואז לשלם את שכר העבודה לאומן

שיצרו; שכר זה לא יוגча מאותו בדיל מעובד, אלא ישולם על ידי מי שהזמין את העבודה. כך היה גם למי שנ nich זhab או כסף במטבעה כדי להטיבעם; שכן הוא ישלם את עלויות הייצור מהונו שלו, בין אם בזהב או כסף שנותרו למנהל המطبעה בעת החלוקה והייצור, בין אם מאותן מעות שהחצאו מהמטבעה או אחרות, או מסחרות אחרות, כפי שיוציאם בינויים. ועל כן כל אדם ישאף לייצר מטבעות בעלי טוהר גבוה יותר כדי להוציא מחות על יצורם, והם יהיו גם קלים ונוחים יותר לנשיה בדרכיהם. מעבר לכך, לא יהיה צורך להחליפים כמעט עשר-אלפים או חמישית-עשר אלף צדדים, כפי שנוהג לעשות בימיינו, בכך לא מבוטל לאלו אשר בשל המשמות או הנסיבות השונות של המטבעות נאלצים להחליף את כספם לשוגג מטבעות אחרים; שכןורה גם לעיתים קרובות שהמטבעות שהם מחליפים טובים יותר מאשר שהם מקבלים בתמורה, כפי שגלויל לככל אלו שעורכיהם את מסעויותיהם בערים ובמדינות שונות.

פרק ט"ז

ארבעה אי-סדרים מופרדים אשר יבוא להם מזור.

אנו מאמין כי לאחר שייערכו או יתוקנו המ.Observableות שסבירו, רבים מהם יושחתו וייתכו במרקצת הזמן – חלקם כדי לייצר מהם אחרים, כפי שנאמר בפרק מ"ב, וחלקם לצורך אומנות הצורפות, כפי שמתואר בפרק מ"א; וזאת בשל השברים (חלקי המשOPER) המשתלמים שיימצאו בהם בשל רמות הטויה, המשקלים והערכיהם המגוונים שלהם. שכן השבר של כל מטבח, אשר לא יכול לעיר של "קוואטרינו" אחד, לא יוכל להערכה מהסיבות המובאות בפרק מ"א. דבר זה נובע מכך שהמ.Observableות בעבר, וחלקם גם כיום, מיוצרים בנסיבות לפי רמות טויה או סגסוגות של 11 אונקיות ו-18 דנרי ליברה, או 11 ו-12, 11 ו-10 ו-8, 11 ו-4, 11 ו-3, 11 ו-2, 10 ו-17, 10 ו-10, 9 ו-20, 8 ו-20, 7 ו-4, 5 ו-22, 3 ו-22, 2 ו-22, 1 ו-4, 22 דנרי וכדומה; ומופקים תחת סגסוגות כה שבורות מ.Observableות מסווגים שונים שערכיהם כוללים את עלות הייצור; על כן ברובם הערבי, ויתערבו בהכרח, שברים רבים.

אמת הדבר שבאמצעות שמייה על הוצאות חיבור זה, יבוטלו ארבעה כשלים מזיקים מאוד. הראשון הוא שלא יגראע עוד שכן יזכיר כלשהו מגוף הזחב והכסף המוטבעים, כפי שנגראע זה שנים רבות ועד עתה. השני הוא השוני והגיון בסוגיות או ברמות הטוhor הנוהגים מדינה למדינה; שכן הזחב והכסף יחולקו בדיק ובפרופורציות הרואיות בעת טביעת המטבעות, ככלומר לפि הכלל הנ"ל שחלק אחד של זחב טהור במשקל שווה לשיטים-עשרה חלקים של כסף משובח, ותחת הערכים שנזכרו, שיישמרו לתמיד צודקים וקובעים; ועל כן לא ייווצרו לעולם שברים בסוגיות אלו, בהיותן מבוססות על יסוד ממשי ומספרים פרופורציונליים ביותר, כפי שניתן לראות בלחוחות. השלישי הוא א-הסדר של המשקלים המשתנים והמחירים הבלתי יציבים הנוהגים עברו מתקנות יקרות אלו ממחוז ואך עיר לעיר. הרבעי הוא השפה השונה במקומות שונים, כגון אלו המדברים ב"מטבע ארכ" ו"אלו ב"קצר", או בדרכיהם אחרות. בשל א-סדרים אלו קורה, ולא יוכל לקרטות לעולם, שלא ניתן לעורו חשבון צדק בענייני המטבע; על כן הצדדים לחוצה אינם יודעים פעם רבים אם הם משלימים או מקבלים את המגיעה להם בזחב וככוף.

פרק י"ז

. אודות הבודקים (Assaggiatori)

אף שכבר תיארתי בחלקו את האופן שיש להנוג במטבעות, מכל מקום בנוגע לבדיקות (סאג') אומר בקצרה: כשם שב吃过 ועד כה נמצאו לעתים הבדלים והתגלו מחלוקת בין העוסקים במקצוע זה בנוגע לסוגיות המטבעות של ערים מסוימות, הרי שדבר זה לא יתרחש עוד בשל הסימונים שיוטבעו בנאמנות על המטבעות. עם זאת, עליהם להקפיד לבצען כך שייהי מעובדות היטב ויבשות מלחות עודפת, הן בכלל סוג המטבעות והן בכלל זהב וכוסף אחר שיידרשו לבדוק.

פרק י"ח

כלל שבאמצעותו ניתן יהיה לדעת כמה זהב וכסף מחייב מי שנוטל מעות.

על סמך הדברים הנ"ל יש לציין כי מי שבידו ליברה אחת של מטבעות טוהר של 11 אונקיות – אף אם היו בעלי ערכיהם שונים ממטבע, כאמור של 12 לירות, 6, 3, 2 או לירה אחת לכל אחד – היו בידו אחת-עשרה אונקיות של כסף משובח, שכן כולם היו באותה דרגת טוהר; וכי שבידו ליברה אחת של "55ינ" (sesini) או "קוואטריני" (quattrini), שכולם בדרגת טוהר של שתי אונקיות, היו בידו בהתאם שתי אונקיות של כסף משובח. והוא הדין לגבי שאר סוגי המטבעות בערכיהם השונים, המחולקים ומוצרים תחת אותה דרגת טוהר: וזאת ניתן לדעת מושם שיוטבשו עלייהם הסימונים המפורטים בפרק כ'ב.

ניתן לדעת זאת גם בדרך אחרת; ככלומר, אם יתקבלו מטבעות מרמות טוהר שונות, יוספו אותם כשם מעורבים וימירו אותם לליירות, אז יחלקו את הסכום במספר 6, תתקבלו אותה תוכאה. כפי שלדוגמא, מי שיקבל 300 לירות, ובעת החישוב יחלקן במספר 6, ימצא כי יש בהן 50 אונקיות של כסף משובח; ובדומה לכך מי שיקבל 600 לירות, בחלוקתן במספר 6, ימצא בהן 100 אונקיות של הכסף האמור, וב-1200 לירות יהיו 200 אונקיות; וכך יצא בכלל סכום או כמהות של לירות, גודלה נקבעה. הסיבה היא שבכל סכום של שלוש לירות תימצא אונקיה אחת מדויקת של כסף מזוקק, כפי שמצוג בלוחות.

באופן דומה, מי שבידו ליברה אחת של דזקאים, היו בה 12 אונקיות של זהב טהור; וכי שבידו ליברה אחת של סקודה בערך של 8, 7 או 6 לירות האחד, בין אם הם מופרדים לפי סוג ובין אם מעורבים, היו בהם אוןקיות אחת-עשרה אונקיות של הזהב האמור; וכך בLIBRA אחת של "ביזילאקי" (bisilachi) היו שמונה אונקיות מהזהב הנ"ל, וכך שמו פיע בלוחות. וכי שירצה לדעת זאת בדרך אחרת, יוכל להמיר את הדזקאים, הסקודה או הביזילאקי האמורים – מעורבים – לליירות, אז יחלקן במספר 72; במספר הפעמים שהמספר יכנס בתוכאה, וכך היו בהן אונקיות של זהב טהור.

ומה שנאמר על אלו, יתקיים גם במטבעות הזהב והכסף שנטו בudo עד כה; שכן מתוך הערכת הערך הכללית שתיערך על ידי החשבונאים לגבי ערכם הצדוק, לפי הכמות המדויקת של הטהור והמשובח שיימצא בהם, ייודע אותו הדבר אולי נטו מכך לפחות לפי סדרים אלו.

אם ירצו לדעת כמה משובח יש במטבע כסף בלבד, אחד אחד מלאו שייצרו מחדש או מלאו הק"מים שיוערכו, ניתן לדעת זאת בזמנים מערכים באופן הבא: אם המטבע שווה חמישה סולדי, ימצא בו דנארו אחד של כסף משובח; ואם היה שווה שלושה סולדי, היו בו $\frac{1}{5}$ דולר אחד של הכסף האמור; ואם היה שווה 3 דנרי, היה בו $\frac{1}{5}$ דולר גראנים של הכסף הנ"ל; ואם היה שווה $\frac{1}{2}$ דולר, היה בו $\frac{3}{5}$ גראן מהכסף זהה; ואם היה שווה שלוש לירות, היו בו 12 דנרי במשקל של כסף משובח; והוא הדין בשאר המטבעות בערכים גדולים או קטנים יותר. שכן משקל הטוהר שלהם יגזרו גם הערכיהם היחסיים והנתוניים שלהם, שבאמצעותם ניתן לדעת את כל זאת, ובמשקלים וערכים אלוណון לפרטי פרטיים בלוחות בפרק כ"א ובפרק ל"ג. אמת היא שערך השבר שהיה במטבעות המעורכים, ככלומר פחות מ"קוואטרינו" אחד של אותו שבר, לא יזכיר בחישוב הטוהר, שכן הוא כמעט בלתי ניתן לציין או להערכה מהסיבות המפורטות בפרק מ"א.

כעת, לאחר שנראה לי שדנתי די הצורך בעניין המוצע, ברצוני לgesht לצד המעשי ולהציג את הלוחות הבאים: תחיליה זה של הזהב והכסף יחד, כדי להראות את הצורה האמיתית והפרופרואה המשמשת של חלק אחד זהב במשקל נגד שתיים-עשרה כסף, ושתיים-עשרה כסף נגד חלק אחד זהב, עם הערכיהם התואמים שלהם, כדי שנית יהיה לייצר את מטבעות הזהב בערכם הראי והצדוק. השני יהיה לוח מטבעות הכסף, בהתאם לאלו של זהב; כדי שבאמצעות סדרים אלו, הן בנטיגינה והן בקבלה, יקבל כל אדם בכל סוג מטבע את ההצעה הצדקה של הערכיהם, של הטוהר ושל המשובח; ומtower סדרים אלו ייודעו טוויות רבות הנוטות להתרחש ביצוע תשלומיים במטבעות המוציאים תחת סדרים שונים ומגוונים.

פרק י"ט

חמשה לוחות (Tariffe), המפרטם את האופן והכללי שיש לנקט בייצור מטבעות זהב המותאמים ליחס עם הכסף.

| משקל של כל אחד | מספרם | משקלם | דרגת טוהר | כמה זהב טהור יש בהם | ערך אונקיה אחת | ערך כל
זהב | הטהור שבכל אחד | ערכו של כל אחד | ערך כלום | * | כמה שווה האונקיה | ערך כל הכסף |
| --- | --- | --- | --- | --- | --- | --- | --- | --- | --- | --- | --- | --- | --- | --- | --- | --- |
| **דוקאנים מזהב טהור וழוקק**; | 96 | 1 ליב' 0 אונ' | 24 דן' | 12 אונ' 0 דן' | 72 ליר' | 3 דן' 0
גר' | 9 ליר' | 864 ליר' | 144 אונ' | 6 ליר' | 864 ליר' |
| כל אחד ישוקל 3 דנארו. | 48 | 0 ליב' 6 אונ' | 24 דן' | 6 אונ' 0 דן' | 72 ליר' | 432 ליר' | 3 דן' 0 גרא' | 9
ליר' | 432 ליר' | 72 אונ' | 6 ליר' | 432 ליר' |
| 24 | 0 ליב' 3 אונ' | 24 דן' | 3 אונ' 0 דן' | 72 ליר' | 3 דן' 0 גרא' | 9 ליר' | 216 ליר' | 36 אונ'
6 ליר' | 216 ליר' |
| 16 | 0 ליב' 2 אונ' | 24 דן' | 2 אונ' 0 דן' | 72 ליר' | 44 144 ליר' | 3 דן' 0 גרא' | 9 ליר' | 144 ליר'
6 ליר' | 144 ליר' |
| 8 | 0 ליב' 1 אונ' | 24 דן' | 1 אונ' 0 דן' | 72 ליר' | 72 ליר' | 3 דן' 0 גרא' | 9 ליר' | 72 ליר' | 12 אונ' | 6
ליר' | 72 ליר' |
| **סקודו בדרגת טוהר 22 דנארי** | 99 | 1 ליב' 0 אונ' | 22 דן' | 11 אונ' 0 דן' | 72 ליר' | 2 דן'
16 גרא' | 8 ליר' | 792 ליר' | 132 אונ' | 6 ליר' | 792 ליר' |
| לאונקיה, ככלمر לכל אונקיה או | 49-1/2 | 0 ליב' 6 אונ' | 22 דן' | 5 אונ' 12 דן' | 72 ליר' | 396 ליר' | 2 דן'
16 גרא' | 8 ליר' | 396 ליר' | 66 אונ' | 6 ליר' | 396 ליר' |
| ליבורה 11 חלק זהב ואחד | 24-3/4 | 0 ליב' 3 אונ' | 22 דן' | 2 אונ' 18 דן' | 72 ליר' | 198 ליר' | 2 דן' 16
גרא' | 8 ליר' | 198 ליר' | 33 אונ' | 6 ליר' | 198 ליר' |
| כסף או נחושת; כל אחד | 16-1/2 | 0 ליב' 2 אונ' | 22 דן' | 1 אונ' 20 דן' | 72 ליר' | 132 ליר' | 2 דן' 16 גרא'
8 ליר' | 132 ליר' | 22 אונ' | 6 ליר' | 132 ליר' |
| ישקל 2 דן', גרא'. | 8-1/4 | 0 ליב' 1 אונ' | 22 דן' | 0 אונ' 22 דן' | 72 ליר' | 66 ליר' | 2 דן' 16 גרא' | 8 ליר'
66 ליר' | 11 אונ' | 6 ליר' | 66 ליר' |
| **סקודו דומים לאלו השוטפים** | 113-1/7 | 1 ליב' 0 אונ' | 22 דן' | 11 אונ' 0 דן' | 72 ליר' | 2 דן'
2 דן' 8 גרא' | 7 ליר' | 792 ליר' | 132 אונ' | 6 ליר' | 792 ליר' |
| בזמןנו אליו, ככלמר "של החבילה", | 56-4/7 | 0 ליב' 6 אונ' | 22 דן' | 5 אונ' 12 דן' | 72 ליר' | 396 ליר' | 2
דנ' 8 גרא' | 7 ליר' | 396 ליר' | 66 אונ' | 6 ליר' | 396 ליר' |
| בדרגת הטוהר הנ"ל; כל אחד ישקל | 28-2/7 | 0 ליב' 3 אונ' | 22 דן' | 2 אונ' 18 דן' | 72 ליר' | 198 ליר'
2 דנ' 8 גרא' | 7 ליר' | 198 ליר' | 33 אונ' | 6 ליר' | 198 ליר' |
2 דן', גרא'. | 18-6/7 | 0 ליב' 2 אונ' | 22 דן' | 1 אונ' 20 דן' | 72 ליר' | 132 ליר' | 2 דן' 8 גרא' | 7 ליר'
132 ליר' | 22 אונ' | 6 ליר' | 132 ליר' |
| 9-3/7 | 0 ליב' 1 אונ' | 22 דן' | 0 אונ' 22 דן' | 72 ליר' | 66 ליר' | 2 דן' 8 גרא' | 7 ליר' | 66 ליר' | 11 אונ'
6 ליר' | 66 ליר' |
| **סקודו באותה דרגת טוהר, אר** | 132 | 1 ליב' 0 אונ' | 22 דן' | 11 אונ' 0 דן' | 72 ליר' | 2 דן'
0 גרא' | 6 ליר' | 792 ליר' | 132 אונ' | 6 ליר' | 792 ליר' |
| **בעל ערך נמוך יותר**; כל אחד ישקל | 66 | 0 ליב' 6 אונ' | 22 דן' | 5 אונ' 12 דן' | 72 ליר' | 396 ליר' |
2 דן' 0 גרא' | 6 ליר' | 396 ליר' | 66 אונ' | 6 ליר' | 396 ליר' |
2 דן', גרא'. | 33 | 0 ליב' 3 אונ' | 22 דן' | 2 אונ' 18 דן' | 72 ליר' | 198 ליר' | 2 דן' 0 גרא' | 6 ליר' | 198 ליר'
33 אונ' | 6 ליר' | 198 ליר' |
| 22 | 0 ליב' 2 אונ' | 22 דן' | 1 אונ' 20 דן' | 72 ליר' | 132 ליר' | 2 דן' 0 גרא' | 6 ליר' | 132 ליר' | 22 אונ'
6 ליר' | 132 ליר' |
| 11 | 0 ליב' 1 אונ' | 22 דן' | 0 אונ' 22 דן' | 72 ליר' | 66 ליר' | 2 דן' 0 גרא' | 6 ליר' | 66 ליר' | 11 אונ' | 6
ליר' | 66 ליר' |
| **ביזילאקי בדרגת טוהר 16 דנארי** | 144 | 1 ליב' 0 אונ' | 16 דן' | 8 אונ' 0 דן' | 72 ליר' | 576 ליר' | 1
דנ' 8 גרא' | 4 ליר' | 576 ליר' | 96 אונ' | 6 ליר' | 576 ליר' |
| לאונקיה, ככלמר לכל אונקיה או | 72 | 0 ליב' 6 אונ' | 16 דן' | 4 אונ' 0 דן' | 72 ליר' | 288 ליר' | 1 דן' 8 גרא'
4 ליר' | 288 ליר' | 48 אונ' | 6 ליר' | 288 ליר' |

ליבורנה שמנה חלקן זהב וארבעה | 36 ליב' 3 אונ' | 16 דנ' 2 אונ' 0 דנ' | 72 ליר' | 144 ליר' | 1 דנ' 8
 גרא' 4 ליר' | 144 ליר' | 24 אונ' | 6 ליר' | 144 ליר' |
 כסף או נחושת; כל אחד ישקלו | 24 ליב' 2 אונ' | 16 דנ' | 1 אונ' 8 דנ' | 72 ליר' | 96 ליר' | 1 דנ' 8 גרא'
 4 ליר' | 96 ליר' | 16 אונ' | 6 ליר' | 96 ליר' |
 2 דנארה. | 12 ליב' 1 אונ' | 16 דנ' | 0 אונ' 16 דנ' | 72 ליר' | 48 ליר' | 1 דנ' 8 גרא' | 4 ליר' | 48 ליר' |
 אונ' | 6 ליר' | 48 ליר' |

* כמו סוף משובח נכנס בהתאם.

- - -

פרק כ'

דיוון על הלוחות האמורים, שבו מוצג גם הסדר שיש לנוקוט כדי לעורך חשבונות צודקים של מטבעות זהב שכבר יוצרו, אשר ימצאו קלים או כבדים יותר במשקלם המלא הצלולים בלוחות אלו.

באמצעות הלווחת הנ'ל ניתן לראות את הסדר והכלל האומתי לפיו יש לייצר בכל המטבעות את מטבעות זהב. ובאשר לאלו שנטבעו עד כה, אני אומר שכאשר הדוקאטיים ימצאו בדרגת הטוהר ובמשקל הכלולים בלווחות אלו, לא יהיה צורך לעשות דבר; אך כאשר יימצאו קליטים או כבדים יותר מסדר זה, יש לשלם ולקלם בדרך זו: על כל גראן, הון של חסר והון של יתרה, יונכו או יתווסף 2 סולדי ו-6 דנרים. ובדומה לכך על כל דנארו במשקל קל – שלוש לירות, ועל כל אונקיה – שבעים ושתיים לירות אימפריאליות. ניתן היה לסבול הערכה זו של 2 סולדי ו-6 דנרים לגראן גם בסקוודו שהיינו קליטים או כבדים יותר מאשר מלוי של 99 או 132 ליברה, וזאת עד לסכום של 12 גרנים; שכן 12 גרנים (של המטבע המערבי) הם רק 11 גרנים של זהב טהור, וזהו עניין של מה בכך מכדי לעורוך הערכה אחרת עבור פחות מ-12 גרנים אלו. אך כאשר כמות החוסר או היתרתה תגיע לסכום של 24 גרנים, הם מהווים רק 22 גרנים של זהב טהור, ובדומה לכך 24 דנארים במשקל הם 22 דנארים של זהב טהור; וכן בביזילאקי, ש-24 גרנים יהיו 16 גרנים מהזהב האמור, ו-24 דנארים יהיו רק 16 דנארים; ובאופן דומה ניתן לעשות בכל זהב אחר שכך נקבע בرمוט טוהר אחרות. ובכלל זה ניתן היה תמיד לעורוך חשבונות צדוקים של חוב וחכויות בכל סוג של מטבעות זהב, שכן תמיד ניתן תשומת הלב לטוהר شيء מצוי בהם, בין אם יותר ובין אם פחות, הן בסכומים קטנים והן בכמויות גדולות.

—

פרק כ"א

שבעה לוחות המראים את הסדר שיש לנוקוט ביצור מטבחות כוסף בשבוע רמות טויה, ללא שברים בסגסוגות ובחישוב.

מطبיעות שבם נכנסות	5-1/2	1 ליב'	11 אונ' 0 דנ'	2 אונ' 4 דנ' גרא'	2 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	12 ליר' 0 סול' 0 דנ'	6 ליר'	66 ליר'
אונקיה אחת נחששת ללייבורה.	11	1 ליב'	11 אונ' 0 דנ'	1 אונ' 2 דנ' גרא'	1 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	6 ליר' 0 סול' 0 דנ'	6 ליר'	66 ליר'
22	1 ליב'	11 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 13 דנ' גרא'	0 אונ' 12 דנ' 0 גרא'	3 ליר' 0 סול' 0 דנ'	6 ליר'	66 ליר'	
33	1 ליב'	11 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 8 דנ' גרא'	2 ליר' 0 סול' 0 דנ'	6 ליר'	66 ליר'		
66	1 ליב'	11 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 4 דנ' גרא'	1 ליר' 0 סול' 0 דנ'	6 ליר'	66 ליר'		
מطبיעות שבם נכנסות 2	12	1 ליב'	10 אונ' 0 דנ'	1 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 20 דנ' 0 גרא'	5 ליר' 0 סול' 0 דנ'	6 ליר'	60 ליר'
אונקיות נחששת ללייבורה.	24	1 ליב'	10 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 12 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 10 דנ' 0 גרא'	2 ליר' 0 סול' 0 דנ'	6 ליר'	60 ליר'
60	1 ליב'	10 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 4 דנ' גרא'	0 אונ' 4 דנ' 0 גרא'	1 ליר' 0 סול' 0 דנ'	6 ליר'	60 ליר'	
120	1 ליב'	10 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 2 דנ' גרא'	0 אונ' 2 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 10 סול' 0 דנ'	6 ליר'	60 ליר'	
240	1 ליב'	10 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 1 דנ' גרא'	0 אונ' 1 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 5 סול' 0 דנ'	6 ליר'	60 ליר'	
מطبיעות שבם נכנסות 4	16	1 ליב'	8 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 18 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 12 דנ' 0 גרא'	3 ליר' 0 סול' 0 דנ'	6 ליר'	48 ליר'
אונקיות נחששת ללייבורה.	24	1 ליב'	8 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 12 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 8 דנ' 0 גרא'	2 ליר' 0 סול' 0 דנ'	6 ליר'	48 ליר'
48	1 ליב'	8 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 6 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 4 דנ' 0 גרא'	1 ליר' 0 סול' 0 דנ'	6 ליר'	48 ליר'	
96	1 ליב'	8 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 3 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 2 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 10 סול' 0 דנ'	6 ליר'	48 ליר'	
192	1 ליב'	8 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 1 דנ' 12 גרא'	0 אונ' 1 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 5 סול' 0 דנ'	6 ליר'	48 ליר'	
מطبיעות שבם נכנסות 6	24	1 ליב'	6 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 12 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 6 דנ' 0 גרא'	1 ליר' 10 סול' 0 דנ'	6 ליר'	36 ליר'
אונקיות נחששת ללייבורה.	36	1 ליב'	6 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 8 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 4 דנ' 0 גרא'	1 ליר' 0 סול' 0 דנ'	6 ליר'	36 ליר'
48	1 ליב'	6 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 6 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 3 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 15 סול' 0 דנ'	6 ליר'	36 ליר'	
72	1 ליב'	6 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 4 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 2 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 10 סול' 0 דנ'	6 ליר'	36 ליר'	
144	1 ליב'	6 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 2 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 1 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 5 סול' 0 דנ'	6 ליר'	36 ליר'	
מطبיעות שבם נכנסות 8	120	1 ליב'	4 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 2 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 4 סול' 0 דנ'	6 ליר'	24 ליר'
אונקיות נחששת ללייבורה.	160	1 ליב'	4 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 1 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 3 סול' 0 דנ'	6 ליר'	24 ליר'
240	1 ליב'	4 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 1 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 2 סול' 0 דנ'	6 ליר'	24 ליר'	
320	1 ליב'	4 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 1 סול' 6 דנ'	6 ליר'	24 ליר'	
480	1 ליב'	4 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 1 סול' 0 דנ'	6 ליר'	24 ליר'	
מطبיעות שבם נכנסות 10	480	1 ליב'	2 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 6 סול' 6 דנ'	6 ליר'	12 ליר'
אונקיות נחששת ללייבורה.	960	1 ליב'	2 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 0 סול' 3 דנ'	6 ליר'	12 ליר'
1920	1 ליב'	2 אונ' 0 דנ'	0 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 אונ' 0 דנ' 0 גרא'	0 ליר' 0 סול' 3 דנ'	6 ליר'	12 ליר'	

סדר התווים או הסימונים שיש להטביע על המטבעות, הן מזהב והן מכסף.

את הסימונים הבאים יש להטביע בעיקר על המטבעות החדשניים שייצרו, הן מזהב והן מכסף – בין אם בהיקף, בין אם במרכז בטור, או בכל מקום שייראה מתאים בכך – בתווים של אותיות או מספרים, עם נקודותיהם, ובסדר ובאופן זהה שיכלו להיות מובנים בקלות על ידי כל אדם. והסדר הוא זה:

הסימון הראשון מראה את הערך האמיית והמשי של המטבע.

הסימון השני מצהיר על הסוגות או דרגת הטוהר של אותו מטבע.

הסימון השלישי מפרט כמה מטבעות מסוימים סוג נכנים במספרם בלבד אחת.

הסימון הרביעי מצין שהמטבעות שנעשו תחת המספר הקודם ח"בם להיות ליברה אחת מדוייקת, וכך אשר לא יהיו כאלה, יש לשמר על האמור בפרק כ"ח.

על מטבעות הזהב יוטבעו הסימונים הבאים:

9 לירות | בטוהר 24 דנארי | מספר 96 | 1 ליברה

8 לירות | בטוהר 22 דנארי | מספר 99 | 1 ליברה

7 לירות | בטוהר 22 דנארי | מספר 113-1/7 | 1 ליברה

6 לירות | בטוהר 22 דנארי | מספר 132 | 1 ליברה

4 לירות | בטוהר 16 דנארי | מספר 144 | 1 ליברה

על מטבעות הכסף יוטבעו הסימונים הבאים:

$\frac{1}{2}$ סולדי | סוגות $\frac{1}{2}$ \$11 | מספר 24 | 1 ליברה

60 סולדי | סוגות 11 | מספר 22 | 1 ליברה

20 סולדי | סוגות 10 | מספר 60 | 1 ליברה

20 סולדי | סוגות 8 | מספר 48 | 1 ליברה

15 סולדי | סוגות 6 | מספר 48 | 1 ליברה

2 סולדי | סוגות 4 | מספר 240 | 1 ליברה

6 סולדי | סוגות 2 | מספר 480 | 1 ליברה

3 סולדי | סוגות 2 | מספר 960 | 1 ליברה

$\frac{1}{2}$ סולדי | סוגות 2 | מספר 1920 | 1 ליברה

הצבת' בטבלה זו את הסימונים הראשונים של חמשת לוחות מטבעות הזהב ואת אלו האמורים של שבעת לוחות מטבעות הכסף, כדי שבאמצעות דוגמה זו ניתן יהיה לעשות כן גם בשאר המטבעות המתוארים בלוחות אלו, וכן בכל סוג אחר של מטבעות בעלי דרגת טוהר, משקל וערך גדולים או קטנים יותר מאשר הכלולים בלוחות, אם מישו ייחוץ לייצרם בדומה להם; וכן על אלו הכלולים בהמשך פרק זה. וכך שתיארתי בנוגע

וכדי להקל על כולם את הסדר המוצע, הצבתי כאן איוור של שני סוגים מטבעות, אחד מצחוב ואחד מכסף, עם הסימונים רשומים במקומות שבהם, למיטב שיפוטי, עליהם להיות.

[א/or: מطبع זהב]

[אייר: מطبع כסף]

זה של הכסף יהיה שווה 35 סולדי אימפריאליים: בסגסוגת $\$10 \frac{1}{2}$, יוכנו 36 יחידות בilybraה. זה של הזהב יהיה שווה 7 לירות אימפריאליות: בטוהר 22 דנארו, יוכנו $\$113 \frac{1}{7}$ יחידות בilybraה.

icut, כדי להראות עד כמה חשוב להטביע על המطبיעות מכל סוג את כל ארבעת הסימונים הנ"ל, או לפחות שלושה מהם בסדר האמור, אומר כי לאחר שאבותינו בחרו בזהב ובכסף הדברים המתאימים ביותר ליצור מיעוט המשמשות כמתוקנות בחודים בין כל העמים בעולם, ניתן להם גם התובנה (ניתן לומר מallowhim) להשתמש במספרים ובחשבון האריתמטי; כדי שבאמצעותם ניתן יהיה לבצע את חלוקת המתוקנות היקרות הללו בהतامة צודקת של משקלים ועריכים, כך ש"הרוח" ו"ההוצאה" ייעשו בשלמות. אך כיוון שדעתיהם של בני האדם בענין נשבג זה היי שונות תמיד, והסדרדים שנקבעו לא תאמו המדינה למדינה, ענייני המעות התנהלו תמיד בחוסר פרופורציה כלל. הטבעת שלושת הסימונים תהיה אחד הגורמים העיקריים להנצחת סדר עולמי אחד בענין המطبיעות בכל המקומות. ואם יש מי שבסבור שיש להטביע רק את סימוני הסוגות והממשק, אומר כי בכרך לא יזדוע הדבר הגלוי ביותר של המطبع, שהוא ערכו; וכי שיטבע רק את הערך, ולא יחשוף את מהותו הפנימית (האיןטרינית) של המطبع, שהיא כמוות הטוhor במשקל ומספר המطبיעות בלבד בהירה, הכלול בתוכו את הטוhor ואת המתכת הוזלה (הברוטו). מסיבות אלו כובה להטביע את שלושת הסימונים על המطبיעות החדשיניות במקום שיאפשר זאת, כדי שיוכרו ויובנו על ידי הכל לקרוא. ובאשר למطبיעות הקטניות (minutiae), ניתן לנוהג לפי הסדר המתואר בפרק הבא.

ואף שהזהב, הכסף והערכים הם שלושה דברים שונים, עליהם להוות גוף אחד; ובגוף זה, בכל הנוגע להערכת המטבעות, אין להכניס בשום אופן את עלויות הייצור. בעליות הייצור יש לכלול את שווי הסטיה (simeedio) ואת הנחשות המלאה את הכסף ולעתים את הזהב ביצירת הסוגיות השונות; שכן עלויות אלו אין יכולות להתיישב לפי ההיגיון האրיתמטי עם החלוקה הפרופורציונלית של הערכים במטבעות מסוימים, ובמיוחד במטבעות בעלי סוגיות וערך נמוכים, כפי שניתן לראות בטבלה בפרק ל"ז ובפרק מ"ב. וכל מה שנאמר על יצור מטבעות חדשים – קרי, אי-הכללת עלויות הייצור בערכם – תקף גם לגבי ערךת הכלכלה (sale universale) של כל המטבעות שנותבו עד כה, תוך שמירה על הסדר המוצג בפרק מ"א.

פרק כ"ג

דיון בפרטים מסוימים של הסימונים.

ברצוני להבהיר לנסיכים את התועלת שתצמיח מהטבעת הסימונים הללו. אני סמור ובטוח שלא יהיה אדם, מכל מעמד שהוא, שיתגנד להטבעה זו על מטבעות הזהב והכסף בעtid, שכן זהו דבר נחוץ, בעל חשיבות עליונה ומועיל ביותר לענייני המעות, וכן הוא מתישב עם ההיגיון. אמת היא שהנסיכים יכולים לוותר על הסימון האחרון (המספר 1 המציין ליבורא אחת), שכן הוא יובן מalto מהסימון השלישי המפרט כמה מטבעות נוספים בLIBRA. ראוי שהנסיכים המטבעיים מטבעות לפי סדר זה יטביעו עליהם (כנוהג) את דיווקנותיהם או סמליהם עם שמותיהם ביופי הרוב ביותר האפשרי, כדי שיזכירוCMDLIOT של הקיסרים הקדמוניים. יש להקפיד שכך שימושתנים הסוגיות, המשקל או הערך, יושנו גם הסמלי או הסימוני האחרים על כל סוג מטבע, כדי שלאו שאינם בקיאים במטבעות (מקומיים או זרים) לא יחליפו בטעות מטבעות בעלי ערך נמוך באלו בעלי ערך גבוה.

ואף שבallow הכסף צינתי שהמטבעות המכונים "משמעותיים" ייעשו בסוגיות של 11 אונקיות ו-12 דנארים, ניתן לייצר גם בסוגיות של 11 אונקיות ו-8 דנארים, או 11 ו-16; תחת סוגיות אלו ייעשו מטבעות בערך של 10 סולדי, 20, 40, 60, 120 ואך יותר, ללא שברים בחישוב הטוהר. כיוון שסימוני הסוגיות הללו יורכבו משניים (אונקיות ודנארים), יש לראות בהם גוף אחד; והוא הדין בסימוני המשקל (מספר היחידות בLIBRA), כאשר ידרש לציין שבר כמו רבע מטבע או חצי מטבע נוסף לLIBRA, כפי שקרה בסקוודו של $\frac{1}{7} \$113$.

לחידה; וזאת כדי שניתן היה לשקל כל סוג מטבע כדי ליבורא אחר ליבורא בכל מקום. אך לגבי שאר המטבעות בלוח, דעתך היא שאין לייצר מטבעות עם שברים כאלו בדרגת הטוהר אלא אם הדבר הכרחי, למעט במטבעות מעל 10 אונקיות טוהר או מתחת ל-3 אונקיות, שבהם ניתן להשתמש בחצאי סוגיות; זאת מושם שבחלוקת מטבעות אלו לא יוציאו שברים בכמות הטוהר או בערכים התואמים לה.

לGBT המטבעות הקטנים שבהם לא ניתן להטיע את כל הסימונים בבירור, יוכל הנסיכים להסתפק בהטבעת ערך המטבע והסוגיות בלבד, או לפחות הסוגיות, שכן ממנה ניתן להסיק את הערך באמצעות המשקל. אם המטבעות בערכיהם הנמוכים ביותר (כמו סולדי מסווגת 4) יראו קטנים מדי בצורתם, ניתן לייצר מסווגת דלה יותר (3 אונקיות או 2 אונקיות) כדי שיקבלו נפח וגודל מובהנים יותר, לפי החלטת הממונים על המטבעה.

פרק כ"ד

ازהרות נחותות בנוגע לייצור המטבעות.

יש לציין כי בשמירה על סדרים אלו, המטבעות (זהב וכסף) יוצרו פעמי אחת בלבד ולא יוטבעו מחדש לעולם. הסיבה היאשמי שזמן את הטבעה יטרוק לשלם על הייצור, על הנחשות ועל כל הוצאה אחרת, כדי שמטבע עצמו ישר הטוהר המדוייק והפרופורציוני התואם לסימונים המוטבעים עלי, ללא כל גרעה. יש להקפיד שככל סוג מטבע יתאים למספר היחידות בLIBRA (לפי LIBRA בLOWNA) ושדרגת הטוהר תהיה ממשית. בייצור יש להקפיד על דיווק בחלוקת, כך שלא יכנסו יותר יחידות בLIBRA מהמספר המועד, אלא עדיף מעט פחות, כדי שלא יימצא חסר בשום חלק.

פרק כ"ה

חזרה קצרה עם דוגמה על הנאמר.

אני מאמין כי באמצעות הלווחות הוכחתו את הצורה, הטוhor, המשקל והערך שיש לשמר עליהם בהמרת כסף זהב למטרות. למען הבאהירות אביה דוגמה נוספת: אדם החיב 99 סקודהו, השוקלים יחד ליברה אחת, בערך של 8 לירות האחד (סך הכל 792 לירות), ובهم 11 אונקיות של זהב טהור (72 לירות לאונקיה) – אם ישלם 132 אונקיות של כסף מזוקק מוטבע המוערך ב-6 לירות לאונקיה, הרי שאין כל הבדל בערך. ומה שנאמר על סקודהו אכן תקף לכל שאר המטרות בלווחות. יש כМОון לכבד הסכמים בין צדדים, שכן יהי מי שיעידפו זהב על כסף מטעמי נוחות נשיהה. בנקאים וולפנאים יכולים להמשיך להחליף מטרות מסווג אחד לאחר בעמלות המקובלות, אך בעת יווודע בביבור מהו הטוhor המשמי המוחלף בין כסף לכיסף, זהב לכיסף או זהב לזהב.

פרק כ"א

שבכל עיר ומדינה ניתן יהיה לחשב בזהב ובכסף טבעי, לפי לשונם.

אף שבמדיניות שנות מטבחות הזהב מכונים בשם שמות שונים, כגון "דוקאטים", "כתרים", "צ'קינים", "סקדוי", "ריינס", "ביזילאך" וכדומה, ובדומה לכך מטבחות הכסף, כגון "ריאלים", "רבעים", "מושנגי", "ביאנק", "פאבול", "ג'ול", "באיזוק", "מרקטי", "קוואטרני" וכדומה – ואין בכינויים אלו אלא כדי לציין את המשקלים השונים של זהב טהור וכיסף מזוקק שאמורים להימצא ב证实ות – הרי שדבר זה אינו מעלה ואין מוריד. שכן, כינויים אלו יכולים להישאר על כיסם ב证实ות, בתנאי שערכם יותר מתאים הקיסרי (אמפריאלי), הן ב证实ות החדשניים שייעשו והן באלו שייערכו; לעומת זאת, הלירות לפי 20 סולדי אחת, הטעולדי לפי 12 דנארי, והדנארי לפי שני באגאטני. וכל זאת יש לקיים כדי שבחישוב התשלומים הם יימצאו תמיד מדויקים ותואמים, ולא יוזכרו הפרשים בשל גיון הערכים המקבילים הניתנים ל证实ות, השונים מהערכים הקיסריים.

פרק כ"ז

טבלה המראה את ההתאמה בין המינוחים המקובלים (דוקאטיים, סקודי, לירות, סולדדי וכדומה) לבין ציון הזהב והכסף באוניות או בלבירות, כאשר הם טבועים.

למען הבורת הדברים וכי שכל אדם יוכל להבין זאת, הצבתי להלן טבלה זו, שבה מתוארים הראשונים הרשונים שלلوحות הזהב והכסף, עם הערכיהם התואמים שניתנו להם, כדי שבדומה להם ניתן יהיה לנוהג בשאר החלוקות המתוירות בלוחות אלו, ובכל חלוקה אחרת שתיעשה לפי סדרים אלו.

מطبعות זהב

מtower | יוציא זהב טהור

| לירות סולדי דנארי | מספר | לירות| אונקיות

דוקאטים | 9 — — 96 | 864 | 12

11 | 792 | 99 | — — 8 |

11 | 792 | 113-1/2 | — — 7 | קודי

OKADÍ | —— 6

ביזילאקי | 4 —— | 144 | 576 | 8

| מתוך | יצא] כסף טהור

| לירות סולדי דנארי | מספר [לירות] אונקיות

מطبعות | 11 1/2 | 69 | 6 | — 10 11 |

| 12 | — — 11 | 66 | 5 1/2 |

10 | 60 | 12 | — — 5 |

8 | 48 | 16 | — — 3 |

6 | 36 | 24 | — 10 1 |

4 | 24 | 120 | — 4 — |

2 | 12 | 480 | 6 — — |

2 | 12 | 960 | 3 — — |

2 | 12 | 1920 | 1 1/2 — — |

פרק כ"ח

הסדר שבו יש לנוהג הן בהוצאה והן בקבלת של זהב וכסף טבעי.

בהתאם لما שנאמר לעיל, שלא יהיה כל הבדל בין נקבה בשמות דוקאטים, סקוד' ולירות לבין ציון אונקיות וLIBROT של הזהב והכסף שהותקנו למطبعות וכי מדובר באותו הדבר, אביה דוגמאות אלו להבנה עמוקה יותר. אדם החייב סכום כסף בזהב או בכסף וירצה לשלם לפי מספר המطبعות, יידרש לשלם גם לפאי משלקם ובסדר זה: אם החייב צירק למת 60 לירות, והוא משלם אותן למطبعות כסף בסוגסוגת של 10 אונקיות, שמהן ננכדים 240 בלבירה בערך של חמישה סולדי האחד לפחות הלוחות, ובשקליהם הם אינם מגיעים ללבירה מדוייקת, הוא יהיה מחויב להוציא מطبعות מסוימות סוג עד שישלים לפחות הליבורה; ואין להסתכל על סכום החשבון בליירות, אלא רק לוודא שבכל תשלום ישנו המשקל הנכון של הטורה, דהיינו 10 אונקיות כסף מזוקק השוואות 60 לירות. וכך יש להבין לגבי כל סוג אחר של מطبعות כסף בעלי ערך וסוגסוגת זהים. ובדומה לכך, אם אדם זכאי לכמויות של סקוד', שמהם ננכדים 113-1/2 או מספר אחר בלבירה, ובתום רשות 22 דנארי לפחות הלוחות, על החייב לשלם את החוב בסקודי אחרים מאותו סוג וטוהר ומשקל אותו ליבורה אחר ליבורה; שכן בכל לבירה צו יהיו 11 אונקיות זהב טהור. בסדרים אלו, כל התשלומיים יהיו מלאים וצדקיים. וכך יש לנוהג גם בדוקאטים, שכן גם אותם יש לשקל ליבורה אחר ליבורה. ובאשר להוצאות קטנות (בסטוונאות), ציון שלעתית לא ניתן לשקל כל מטבע בנפרד, על כל אדם להיזהר שלא לקבל מطبعות שחוקים. מעבר לכך אני אומר, שאם מישחו ירצה להתיק מطبعות שננטבעו לפאי סדרים אלו כדי ליצר דבר אחר, עליו להתייכם כמוותיהם, מבלי לשקל ולבחור את הכבדים ולהוציא את הקלים. כאשר המطبعות ייצאו מדויקים ומובקרים מהطبعות, תקלות כאלה לא יתרחשו בקהלות.

פרק כ"ט

שהסchorות ודברים אחרים יתמתנו במחיריהם בהתאם לערכים הצדוקים שניתנו לזהב וכיסף המותקנים למטרות; וכן מוצג הסדר שיש לנוהג בו במסחר במתכוות יקרות אלו שאין טbowות מול הטbowות, ובכך יבטלו מחלוקת רבות.

כדי להוכיח שככל מה שאנו מציע הוא אמת, אומר כי זהב והכסף, ככל עוד הם גולמיים ולא מעובדים, ואף לאחר שעובדו לכל סוג של יצירה (למעט תמיד המועות), הם סchorה ככל שאר החפצים הנתקנים או נמכרים או הנסחרים בדרך אחרת. אך כאשר הם מותקנים למטרות, לא ניתן עוד לכנותם "סchorה" בשום היגיון; שכן הם הופכים לבסיס, ליסוד ולמידה ציבורית ומשותפת לכל לצורך עשיית חזוי סhorות ודברים רבים אחרים. דבר זה מוכח בהירות ובפילוסופיה עמוקה על ידי אריסטו בספריו "אתיקה" ו"פוליטיקה". אך כיוון שהזהב והכסף, בהפיקתם למועות, חולקו כמעט תמיד לפি סדרים שונים ומשתנים מעיר לעיר וממחוז למוחז, הם היו מידה בלתי שווה ובלתי אחידה באופן כללי. בעת, כאשר יעשו מטרות חדשות ממתכוות יקרות אלו, יוטבעו עליהם הסימונים של ערכם, טהורם ומשקלם כפי שהודגם בפרק כ"ב; אך יכולו הם להיקרא באמצעות מידת צדקה, ממשית וציבורית המשותפת לכל העמים בכל חלק הארץ.

מתכוות אלו לא יכולים להתחלק באופן צודק ופרופורציוני בכמות קטנה או גדולה, ובמיוחד בייצור מטרות, אלא אם ייקבעו לפि משקל ליברה אחד קבוע (ביברט בולוניה) וערכים יציבים של 72 לירות לזהב ו-6 לירות לכיסף לאונקיה. סדרים אלו לא יזקעו לשוחרים המוכרים מהמכרות או לאלו העוסקים בסחר במתכוות, שכן מותר להם לשוחר בהן כגולמיות או כטbowות מול כל סhorה ובכל מחיר שיותכם בינם, מוביל לשנות את יסודות המשקל והערך. מי שקיבל מתכוות אלו כנגד סhorתו יכול להחליפן להאה, תוך גביית עלויות הטבעה והרווחים המגיעים לו, אך היסוד של משקל וערך המתכת חייב להישאר קבוע כפי שקבעים מידות ומשקלות של עיר. אם המדידות והמשקלות היו משתנים מדי שנה, לא ניתן היה לנחל חשבון תקין; כך גם בערך הזהב והכסף.

כיוון שכמעט בלתי אפשרי לשקל כל מטרע ביוםיום, ההטבעה של הערך על המטרע והערכת המטרעות היישנים יאפשרו להם לעבור כמעט ללא שקללה. המטרעות נודדים מעיר לעיר ונשאים במקום יוצרים. זהב והכסף במטרעות הם היסוד של פיו צרכות הסחוות להיקבע, ולא להפר. לא ניתן להעלות או להוריד את כמות הטוהר שנקבעה במטרעת במטרעה, ולא את ערכם היציב. מי שינסה להעלות את ערך הסקווד או האונקיה מדי שנה בשני סולדי (דבר שאינו עולה בקנה אחד עם היגיון), לא יוכל לחלק ערך זה על המטרעות הקטניות. لكن הכרחי שתהייה חוקה אחת קבועה לטבעה, כדי שלא נctrיך יותר להוציא מטרות שימוש או להתייכם מחדש.

בסדר זה, מחיר כל הסhorות יושפעו מערך המתכוות במטרעות, שכן המטרעות יוצאו אך ורק לפי הערך הצדיק של כמות הטוהר שביהם. חזוי סhorות יתנהלו אחרת מהיום; יסתכלו על כמות המשקל של הזהב והכסף הטהור במטרע ותו לא. אין זה הוגן ש אדם ירווח פערם: פעם אחת במחיר הסhorה ופעם שנייה בשינויו ערך המטרע ממקום למקום או מהטרעה חדש. רוח לגיטימי צריכה להיות על הסhorה בלבד.

בעתיד, אדם לא יctrיך לשילוח מתכוות למדינה אחרת כדי להטיבע כסף (אם יש מטרעה במקוםו), כי הוצאות לא ישתלמו לו. מטרעות שיוצרו במטרעה אחת לא יותכו במטרעה אחרת כי יאבדו את עלויות היצור. עלויות אלו צרכות לחול על המזמין, כפי שמשלמים על ייצור כל כסף או שרשאות. הטרעת כסף לשימוש פרטיה היא כיווץ כלים לשימוש עצמו; כל אדם יקבל וייתן באותו ערך ומשקל בכל מקום, ודבר זה יועל לכלל. עלויות הטרעה אין חלק מהערך הנקוב של המטרע כדי להבטיח את יציבותו בעולם כולו.

מבחינתי, לו היה לי זהב או כסף, לא הייתה לי בעיה להטיבע על חשבון בסדרים אלו, כי הייתי יודע שמטרעות יתקבלו בכל מקום בערכם המלא ובביחסן גמור. סדר זה צריך לרצות את כולם כיוון שהמעות נעשו להיות מידת מטרות כל העמים למסחר הוגן. אף שהיה מי שיטענו שבגיית עלויות הייצור מגוף המטרע היא לטובת הציבור, אוכיח בפרק מ"ב שההפר הוא הנכון.

ערך המתכוות חייב להישאר קבוע ללא תלות במחיר הטרעה של האומנים או בשינויים במחירים סhorות קטנות. כך לא יכולו לטעון שמחיר הסhorות עולים בגל מטרעות "רעימ". זהב והכסף יהיו במצב יציב, מה

שיגרום למחוז גдол יותר של מטבעות; אנשים לא יח比או אותם בתיבות התקווה לעליית ערך, ולא יבררו את המטבעות הכבדים להمسה. הכל יושקע במסחר ובנכסיים.

בעתיד המסחר במתכוות יקרות גולמיות מול מטבעות יהיה פשוט: משקל טהור מול משקל טהור. אדם שייתן 100 אונקיות כסף מזוקק יקבל מטבעות בשווי 600 ליראות קיסריות, שביהם יש בדיון 100 אונקיות כסף טהור, ורק יפיצה את המטבעה על עליות הייצור לפי הסכם. הטימונים על המטבע יראו לכל אחד כמה חומר טהור הוא מקבל, ללא צורך ב מבחני טהור (assays) תמידים. זה סדר מסחרי ריאלי המבוסס על חילוף של טהור בטהור לפי משקל.

פרק ל'

בחזרה קצרה מוסבר כי הכרחי שהיה סדר אחד בלבד בייצור המטבעות.

מהסיבות שנמננו, אני מאמין שדעתו הובנה. בקצרה: הסדרת המעוות בדרך זו תמנע טיעיות בתשלומיים לגבי חובות עבר, והוא עתידי. אף שבמעבר נעשו ניסיונות להסדיר את המטבע, הם נכשלו כי לא הוצע היסודות המשני הזה. מחירי הסחורות יהיו תלויים בזהב ובכסף המוטבעים, ולא יהיו יותר ויכוחים על "מטבע ארוך" או "קצר".

כשם שישנה אמונה אחת וכוניה אחת, כך יהיה "מטבע קיסרי אחד" שעל פי יוסדרו כל התשלומיים בעולם כולו, עם צורה אחת, סגוגת אחת, משקל אחד וערך אחד. סדר זה תואם את ציווי המושיע: "תנו לקיסר את אשר לקיסר, ותנו לאלהים את אשר לאלהים".

פרק ל"א

שבועתין של המטבעות השתנו מחירותם של דברים רבים.

לא אחתמנע מלומר כי בדברים רבים שורר אי-סדר גдол בגלל המטבעות, וזאת יתר על המידה בסחוורות הקטנות מאשר בגודלות. כך למשל, ידוע כי בד הנקבוס הגס התיקר בשלושה או ארבעה סולדי לאינה ואף יותר, התיקרות שללא ספק גדולה יותר מזו של בד הברוקאט. בדומה לכך קורה בדברים רבים שחוויותיהם פחותה; שכן, כביכול, הגפרורים ודברים דומים אחרים, אף שחוותרי הגלם שלהם התיקרו אך מעט, מחרים כפול מזה שהוא נהוג למקרים בעבר: על כן, שמירה על הסדרים במעטות, כפי שנאמר, תניב תועלת רבה.

פרק ל"ב

טבלה לדוגמה, להכרת הטיעויות שנעשו בעבר ואלו שעלוות להיווצר בעתיד בייצור מטבעות זהב וכסף, אם לא תישמר המגמה שהודגמה.

כעת, כדי להראות ולהבין אם אכן אמת היא כל ההצעה הזאת, ערכתי את הבדיקות הבאות, כדי שניתן יהיה לראות בחישובן את חוסר הפרופורציה שבהן; כמובן, השלוש הרשותות מראות את הטיעויות שאירועו בעבר, ושלוש האחרונות מראות את הטיעויות שעלוות לקרות בעתיד, והאמצעית מראה את החשבון המשני שתמיד עומד על ערכו הכספי, אשר ממנו בלתי אפשרי שייווצר אי-סדר כלשהו בייצור הסוגות למטבעות, אשר תמיד ישארו בהתאם ובפרופורציה המשנית שלהם.

(תרגום כותרות הטבלה מימין לשמאל בקירוב):

| התאמת ערך הכסף לערך הזהב | מחיר האונקיה בplierot | כסף טהור בהתאם ממשית | שווי 11 אונקיות זהב | מחיר האונקיה | זהב טהור בכל ליברה | סה"כ ליראות | מחיר יחידה | מספר | סוג |

| (שורה 4 בטבלה היא ה"חשבון המשמי") | 6 לירות | 132 אונקיות | 792 לירות | 72 לירות | 11 אונקיות |
| 792 לירות | 7 לירות | 113-1/7 ליברה | 1 ליברה |

פרק ל"ג

דיון על הבדיקות הנ"ל, שבו גם מוצג מה הפרוורציה האמיתית בין שתי המתקכות היקרות לבין הנחות.

באמצעות שבע הבדיקות הללו, יוכל כל מחשב וכל אדם לראות ולהכיר בקלות כי ככל סוג של סקווד' שנעשה או יעשה בדומה לאלו המתוארים בשלוות הסדרים הראשונים או בשלושת האחרונים בטבלה הנ"ל (למעט תמיד הבדיקה של הסדר הרביעי), לא יכולה להיות ולא תהיה לעולם התאמה ממשית ואמיתית עם מטבעות הכסף. זאת משומם שבערчи אונקיות הזהב והכסף הנtinyים בדרכיהם אלו, אין את ההתאמה המשנית של המספרים המחלקיים העיקריים המתאים ליחס אחד לשנים-עשר, כגון המספרים 6 ו-72 כפי שנאמר בפרק ה'. תמיד ייכנסו שברים (מספרים שאינם שלמים) בסוגיות, שבעתים המטבעות לעולם לא יכולו לשאת את ערכיהם המדויקים והמושלמים.

אך תחת הסדר של הבדיקה הרביעית, כל המטבעות, הן מזהב והן מכסף, ישארו לעולם בערכיהם המשניים והותאמים. לסדר זה קרובים מאוד הסקווד' השוטפים בזמןנו המכונים במשקל "החבילה" (*della balla*) המשמש בערים רבות באיטליה, אף שהוא משקל בלתי ודאי. הסקווד' שייעשו לפ' הסדרים המתוארים יישמרו במשקליהם המדויקים, שכן יהיה הבדל של כ-8 גרעינים בין סוג סקווד' אחד לשניהם, ולא ניתן יהיהlez יפם بكلות. כל המטבעות הללו יחושו תמיד בplierות קיסריות שלמות ומדויקות.

מעבר לכך, אני אומר כי הזהב והכסף חולקו לעיתים במטבעות כמעט לפ' המשקלים והערכים שתיארתי (יחד של 1 ל-12 וערכים של 72 ו-6 לירות לאונקיה), במיוחד במדינות עשירות במכוורות. כדוגמתה אביא את ספרד: שם יצרו סקווד' ודובלות בטוהר של 22 דנארו, וביחסו שליל' מצאת' כי הפרוורציה שלהם קרובה מאוד ליחס של 1 ל-12. חינוי שספרד ומדינות אחרות המטבעות יאמצו את הכלל שהוזגים ולא יצרו מטבעות "טוביים" מדי (בטוור גובה מהנדרש), כדי שאחרים לא יתיכו אותם לצורך יצור חדש ברווח, כפי שקרה תדיר.

כפי שציינתי בפרק ה', הפרוורציה האמיתית היא שחלק אחד של זהב במשקל שווה לשנים-עשר חלק' כסף, כאשר הזהב מוערך ב-72 לירות לאונקיה והכסף ב-6 לירות, לפ' משקל ליברת בולוניה. כדי להמחיש זאת עד ליחידה הקטנה ביותר:

אונקיה אחת של זהב טהור היא 24 דנארו, שהם 576 גרעינים. אם נחלק כל גרעין לארבעה, נקבל 2304 רביעי-גרעין. בערך של 72 לירות לאונקיה, רביעי-גרעין שווה 7.5 דנארו.

שלוש עשרה אונקיות כסף טהור הן 288 דנארו, שהם 6912 גרעינים. אם נחלק כל גרעין לחמש, נקבל 34,560 חמישיות-גרעין. בערך של 6 לירות לאונקיה, חמישית-גרעין שווה חצי דנארו (באגאתינו אחד).

באמצעות חישוב זה, ניתן להחליף זהב בכסף בפרוורציה מדויקת אפילו בכמות המזעריות ביותר (כגון רביעי-גרעין זול 3 גרעיני כסף במטבעות).

לסיכום הדיון, הכל מתמיצה בשתי פועלות:

1. חלוקה צודקת ופרוורציונית של הזהב והכסף בסוגי המטבעות השונים.
2. אישור מוחלט על גביה הוצאות הטבעה מתוך גופו המטבע עצמו, כדי שערכם יהיה תמיד תואם לכמות המתקכת הטהורה שבהם בכל מקום בעולם.

באשר לנוחות: מתכת זו היא הקורובה ביותר בטבעה לזהב ולכסף מבין המתקות הנוחות. הפרופורציה המקובלת על הפילוסופים היא עשוונית: אונקיית כסף אחת שווה לעשר ליברות נוחות (120 אונקיות נוחות), אונקיית זהב אחת שווה ל-120 ליברות נוחות. כדי לאפשר שימוש במטבעות נוחות קטנים (באגטיניו) באופן שתואם את מערכת הזהב והכסף, ערכתי את הטבלה הבא:

(טבלת הנוחות מראה חמשה סוגים מטבעות נוחות, שערכם נע בין באגטינו 1 ל-12 באגטינו, כאשר אונקיית נוחות מוערכת בסולדי אחד, ו-120 אונקיות נוחות שווה ערך לאונקיית כסף אחת, דהיינו 6 לירות).

בטבעות אלו אין צורך לציין טוהר, שכן משתמשים בנוחות כפי שהיא. יוטבעו עליהם רק שני סימונים: ערכם בbagatino (שהוא גם משקלם בדנاري) ומספר היחידות הנכונות באונקיה.

פרק ל"ד

דוגמאות להמחשת הנאמר לעיל בעניין הכסף הטבעי, ומשמעות ההתאמה בין הזהב לכף.

לאחר שהדגמתי באמצעות לוחות התמchor בפרק הקודם מהי הצורה או הפרופורציה הצדקה בין הזהב, הכסף והנוחות, הן במשקל והן בערך, אוסיף ואירט העניין בדוגמאות הנוגעות לכף. אני מuire לקוראים כי בדוגמאות אלו אעתלים משברים מסוימים (מספרים שאיןם שלמים), הן כדי לא להלואות והן משומש שברים אלו הם בעלי חשיבות מיוחדת בכל מطبع ומטבע, והם נכלעים בתוך עליות הייצור.

בשנים עברו נודע לי על מטבעות מסוימות ששילמו עבור אונקיית כסף טהור כ-6 לירות קיסריות. כדי להראות כיצד התנהלה העבודה, אציג דוגמה תיאורטיבית: אני מניח שבמטבעות מסוימות הוטבעו מטבעות מסווג קוואט (quattro), ג'ולי (giulio), פארפאליולה (parpagliola), סולדי, ססיני (sesini) וקוואטריני (quattrini). כדי לדעת כמה כסף טהור יש בהם וכמה נוחות וליות ייצור נכללו בערכם, אומר שעל פי הכלל המוצע, כמובן כל ליברת זהב טהור (המערכת ב-792 לירות), צרכות לעמוד 132 אונקיות כסף טהור. אך כאן ניתן לראות את ההבדל העצום בין מה שאמור להיות לבין מה שמתקיים בפועל במטבעות שבהם עליות הייצור נגרעות מהਮתקנת:

- **קוואט:** מליבורה של כסף מעורב הוטבעו 41 יחידות. כדי להגיע ל-132 אונקיות כסף טהור נדרש 478 מטבעות כאלה. בתוספת עליות הייצור (כ-20 לירות), הם הוערכו ב-34 סולדי האחד, ובסך הכל 812 לירות. אך לפי ערך הכסף הטהור בלבד (6 לירות לאונקיה), שוויים האמתי הוא 792 לירות.
- **ג'ולי:** מליבורה הוטבעו 126 יחידות. כדי להגיע ל-132 אונקיות כסף טהור, בגין סגסוגת נמוכה יותר בתוספת עליות ייצור (53 לירות), הם הוערכו ב-10 סולדי האחד, ובסך הכל 845 לירות. ערכם האמתי לפי הכסף הטהור: 792 לירות.
- **פארפאליולה:** כאן הפער גדול. כדי להגיע לאוטן 132 אונקיות כסף טהור, בגין סגסוגת נמוכה יותר וליות ייצור גבוההות (132 לירות), הוערכו המטבעות ב-914 לירות בסך הכל, בעוד ערכם הריאלי מיותר 792 לירות.
- **סולדי, ססיני וקוואטריני:** ככל שהמטבע קטן יותר וערך הסגסוגת נמוך יותר, עליות הייצור הנגרעות מהמתקנת גדולות יותר. בקוואטריני, למשל, כדי לקבל 132 אונקיות כסף טהור, היציר משלם 1296 לירות – פער של יותר מ-500 לירות לעומת ערך הריאלי של המתקנת (792 לירות).

הדבר מוכיח את חוסר הפרופורציה העצום בין סוגים מטבעות השונים כשם מחושבים לפי ערכם הנוכחי לעומת יכולת הכסף הטבעי שלהם.

פרק ל"ה

דיון קצר על המטבעות, ועל האפשרות לקבל כסף שאינו טבעי.

הדוגמאות לעיל עולה כי כאשר עליות הייצור נגרעות מגוף המטבע, מי שמקבל אותן לפי ערךן הנוכחי אינו מקבל את כמות הכסף הראוייה. אם יושמו הסדרים המוצעים, המונחים "ליירות, סולדי ודנاري" יציגו

משקל וערך מדויק של סוף טהו. יתרה מכך, צדדים להסכם יוכל להסכים ביניהם על תשלום בכיס גולמי (לא טבוע), דבר שעשוי להשתלם לשני הצדדים.

פרק ל"א

שבגלל שינוי מחירי הזהב והכסף, המטבעות מוטבעים מחדש.

בגלל שינוי המחיר של המתכוות היקרות לאורך זמן, מטבעות רבים מוטבעים כדי ליצור חדשים מאותה סגנון, אך עם עליות ייצור חדשות המועמסות על ערכם. כתוצאה לכך המטבעות הופכים קלים יותר, אך ערכם הנקוב נותר זהה או אף עולה. הדבר גורם לעליית מחירי הסחורות, הנובעת למעשה מהפחיתה משקל המטבע או מזיווף ערכו. لكن הכרחי לקבוע סדרים יציבים וקבועים למטבעות.

פרק ל"ב

סיכום החישבות של ששת סוגי המטבעות שניתנו כדוגמה.

סוג המטבע	ערך נקוב כולל	כמות כסף טהו	מחיר אונקיה	ערך ריאלי של הכסף	סכום עלויות ושבירים
קוואט'	12 ל' 812 '0	132 אונקיות	6 ל'	792 ל'	'ו 12 ל' 20
גי'וי'	5 845 '0	132 אונקיות	6 ל'	792 ל'	'ו 5 ל' 53
פארפאליולה	5 914 '0	132 אונקיות	6 ל'	792 ל'	'ו 5 ל' 122
סולד'	5 950 '0	132 אונקיות	6 ל'	792 ל'	'ו 5 ל' 158
סודי'	1221 ל' 0 15	132 אונקיות	6 ל'	792 ל'	'ו 15 ל' 429
קוואטריני	1296 ל'	132 אונקיות	6 ל'	792 ל'	ל' 504

סך הכל	6040 ל' 2 'ו	792 אונקיות	6 ל'	4752 ל'	1288 ל' 2 'ו
--------	--------------	-------------	------	---------	--------------

בטבלה זו רואים כי מתוך 132 אונקיות כסף טהור מחליפות ערך באופן לא פרופורציונילי לפי סוג המטבע שהן טובעות. זהה המצב ברוב הערים והמחוזות Cioms.

פרק ל"ח

דיון קצר על הדוגמה הנ"ל.

אני מצין כי ב-6 ליברות של סקוידי (בכל ערך שהוא: 8, 7 או 6 לירות ליחידה), ישן 66 אונקיות זהב טהור. בערך של 72 לירות לאונקיה, שווין הוא 4752 לירות. כנגדן, לפי הפרופורציה המשמשת, עומדות 792 אונקיות כסף טהור, שבמחיר 6 לירות לאונקיה שווין הוא בדיקות 4752 לירות.

אם נוסיף את עליות הייצור והשברים שמצוינו לעיל (1288 לירות ו-2 סולדי), נגיע לסכום של 6040 לירות ו-2 סולדי. למחרת שהמטבעות הוערכו בסכום הגבוה הזה, הרי שמחינת הערכה ריאלית לצורך הוצאותם (שכן לא ניתן לחשב את השברים לכל מטבע בנפרד), ערכם האמתי הוא 4752 לירות בלבד.

פרק ל"ט

טבלה המראה כמה כסף טהור וכמה נוחות נפרדים נכנסו לששת סוגי המטבעות הנזכרים.

סוג המטבע	משקל כסף ונוחות יחיד	כסף טהור	נוחות	
קוואטי	11 ליברות, 8 אונקיות	11 ליברות	8 אונקיות	
ג'ולי	13 ליברות, 5 אונקיות	11 ליברות	2 לירות, 5 אונקיות	
פארפאליולה	34 ליברות, 6 אונקיות	11 ליברות	23 ליברות, 6 אונקיות	
סולדי	45 ליברות, 3 אונקיות	11 ליברות	34 ליברות, 3 אונקיות	
סודייני	113 ליברות, 1 אונקיה, 12 דנארי	11 ליברות	102 ליברות, 1 אונקיה, 12 דנארי	

133 ליברות	11 ליברות	144 ליברות	קוואטריני
295 ליב', 11 אונ', 12 דנארי	66 ליברות	361 ליב', 11 אונ', 12 דנארי	סה"כ גולמי

בטבלה זו מוצג תחת השם "גולמי" (brutto) כי כמות הכספי והנחות המאוחדים בששת סוגי המטבעות שניתנו כדוגמה הייתה 361 ליברות, 11 אונקיות ו-12 דנארי. יש להעיר כי לאחר ניכוי 66 ליברות הכספי הטהור, נותרים "שברים" של כסף (עדפים קטנים) שהם חלק בלתי נפרד מהמשקל הכללי, עליהם אפרט בפרק מ"א.

פרק מ'

שלא תונצל עוד כמות נחותה בייצור מעות, אלא תופק מזו שכבר בשימוש.

כבר הרأינו כמה נחותה מושקעת בייצור; אין ספק שם ימשכו הסדרים הנוכחיים במטבעות, תונצל נחותה רבה עוד יותר. אולם, בשמירה על הכללים המוצעים, נשאף תמיד לעבוד עם סגסוגות גבהות או לערבות כסף נמוך עם כסף טהור כדי להוזיל עלויות ייצור ולמנוע את הצורך בזכוק יקר. עם הזמן, מטבעות ישנים יתכו, ובמיוחד בעבודת הצורפים, הנחותה תופרד ונתשמש ליציקות אחרות. הצורפים יעדיפו להשתמש במטבעות הישנים או בכיסף גולמי על פני המטבעות החדשניים שיוטבעו לפי הכללים המוצעים, כדי לא להפסיד את ערך העבודה הטבעית (המורטמע במטבעות החדשניים).

פרק מ"א

שומה (טקסציה) לששת סוגי המטבעות הנ"ל, כדוגמה בדרך שבה יש להעריך את כל המטבעות שכבר הוטבעו.

דוגמאות אלו מראות את הדרך להעריך את כל המטבעות הקיימים כiom. על המחשבים המלומדים והרשויות לקבוע את ערכם הכספי לפי טוהר ומשקל, תוך שימוש תמיד במשקל ליברת בולוניה סטנדרט.

כך למשל:

- **קוואטינ:** אף ששוויים הריאלי הוא 33 סולדי ו-2 דנארי, יש לקבוע את ערכם להוצאה על **33 סולדי**.
- **ג'ולי:** אף ששוויים 9 סולדי ו-4 דנארי, יוצאו בערך של **9 סולדי ו-3 דנארי**.
- **פארפאליולה:** שווי ריאלי 2 סולדי ו-2 דנארי, יוצאו **ב-2 סולדי**.
- **סולדי:** שווי 10 דנארי, יוצאו **ב-9 דנארי**.
- **ססיני:** שווי 3 ושלשה-רבעים דנארי, יוצאו **ב-3 דנארי**.
- **קוואטריני:** שווי כמעט 2 דנארי, יוצאו **ב-1.5 דנארי** (כדי שיוכלו לשמש כחצי-קוואטריני יחד עם המטבעות החדשניים).

הכרחי לקבוע את השומה ללא שברים (מספרים שאינם שלמים) כדי להקל על החישובים והמסחר. השברים שנשארו (העדפים הקטנים של הכספי הטהור בכל מطبع) ישארו כיתרון למחזיק המטבע אך לא יצינו בערכו הרשמי.

סוג המטבע	מספר מטבעות לLIBRA	משקל גולמי ליחידה	סכום טהור ביחידת	ערך מוצע ליחידה
קוואטי	41	7 דנاري, 2/41	6 דנاري, 2/5 גרא	1 לירה, 13 סולדי
ג'ולי	126	2 דנاري, 6 גרא	1 דנاري, 20 2/5 גרא	9 סולדי, 3 דנاري
פארפאליולה	212	1 דנاري, 8 גרא 32/53	9/5 גראינים	2 סולדי
סולדי	420	16/35 16 גראינים	3/5 גראינים	9 דנاري
סודייני	432	16 גראינים	1/5 גראינים	3 דנاري
קוואטריני	720	9/5 גראינים	3/5 גראן	1.5 דנاري

ברור שאם לא תקבע שומה אוניברסלית לכל המטבעות בחת אחת, המבוססת אך ורק על כמות הכסף הטהור שבהם (לפי 6 לירות לאונקיה), אי אפשר יהיה למנוע הברחת מתקנות יקרות למקומות שבהם המהירים גבוהים יותר או זיוף מטבעות.

אף שהיו מי שיחשבו שהם "تفسידים" מהשומה החדשה על המטבעות הקטנים, התשובה היא שהסדר זה יביא לשקט תמידי וליציבות. המטבעות לא ישנו עוד במצו שליטים מעט לעת, אלא יעדכו על ערכם הצדוק עד בכל המדינות והערים תחת כל אחד.

פרק מ"ב

כיצד גביהית דמי הטבעה מגוף המטבעות גרמה לשיבושים חמורים, ואילו שיבושים גדולים יותר יתרחשו אם לא ימצא לכך פתרון.

מהסיבות הרבות שנמננו לעיל, כל אדם יוכל להבין היטב את השיבושים הגדולים שנולדו מאז החלו לגבות את דמי הטבעה והוצאותות הייצור ("fatture") מתוך גוף המטבע עצמו. שכן, על ידי הפחטה מתמדת של משקל הכסף הטהור במטבע, ניתן בפועל פחות זהב וכסף בתשלומיים; מכאן שמחירות הזהב והכסף הגדולים עולים, ובשל עלייה זו תמיד יתיכנו מטבעות כדי לייצר חדשים. אם לא יימצא לכך פתרון, קרהה שבכל תשלום יתרקבל פחות זהב וכסף مما שמתקיים כו. לדעתי, מי שהמציא את השיטה הזאת ראוי למעט מאד سبحانים.

כדי להראות לכול שהוצאות אלו הן המקור לכך שעניני המطبع הולכים מדח' אל דח', אביא דוגמה: ב"יצור ליברה של מטבעות "קואט'", נניח שההוצאות (פחם, כור הייטור, כל' עובדה, שכר המאזן, הטבעה והלבנה) מסתכמות ליברה אחת ו-14 סולדי. הוצאות אלו נגבות מגוף המطبع, בין אם מדובר במطبع איכוטי ובין אם במطبع פשוט.

כך גם בזאת: דמי הטבעה נגזרים מגוף הדזוקטים והסקודו. לעתים מייצרים יותר מטבעות מליבורה אחת ממה שהוא נהוג, או שמעלים את ערכם הנקוב באופן מופרץ. מי שרוצה להפוך סקודה לדזוקטים מצוייה הוצאות מיותרות על זיקוק וטביעה מחדש, למרות שמשקל הזהב הטהור נותר זהה.

גב'ית הוצאות הייצור מגוף המطبع מסבה נזק כבד לכולם, עשירים ועניים כאחד. הערך הנקוב עולה בגלל ההוצאות, במקום שייצג את כמות הזהב והכסף הטהור. במטבעות פשוטים (הנמכרים), היחס בין הכסף הטהור לערך הנקוב משובש עוד יותר, ולכן שום מחשב מטבעות (*contista*) לא יוכל לעולם לעורר חשבון צדק המבוסס על תכונות המתקנת הטהורה.

שבע סיבות עיקריות גורמות לכך שערכי הזהב והכסף משתנים ללא הרף: שינוי טוהר, שברים בחישוב, משקל ליברה שונים מעיר לעיר, מחירי קנייה משתנים של המתכת, שינוי מספר המטבעות המופקים מליבורה, שמות ותארים שונים למטבעות, ובגיון דמי טביעה משתנים. כל אלו גורמים לכך שמטבעות ישנים נעלמים ומוצמנים על ידי מי שמחכה לעליית ערכם או להתקדם לרווח אישי, בעוד הציבור סובל מפיחות ומחסור יציבות.

אם יונגו הכללים האוניברסליים המוצעים, אפילו אומות רוחקות יכירו בצדקהם ויאמצו אותם. המטבעות יהיו כמו "אוניות מלכותיות", בנויות במידת מדיקת ולא פגם. לא יהיה עוד טעם לה臺ר מטבעות כדי להרוויח מהפרשי שוו, כי המטבעות יהיו מושלמים וקבועים לעד.

פרק מ"ג

דיון קצר על המטבעות באופן כללי.

בכל המטבעות, מאז החלו לגבות את הוצאות הייצור מגוף המطبع, העבודה נעשית בחוסר פרופורציה לערך המשמי. לרוב עובדים עם מתכוון ממטבעות ישנים כדי לייצר מטבעות לשימוש מקומי, שלעיתים מובהרים למקומות אחרים ונסחרים בערך גבוה יותר – דבר המועיל לחידם אך מזיק לכלל. הסרת השיבוש הזה היא מעשה ראוי, שכן אין זה הגיוני שמטבעות שהחצאו בערך מסוים על ידי השלטון ייסחרו בערכיהם שלא ידועים שנקבעו על ידי אנשים פרטימ. ללא הסדר מוצע זה, נמשיך לפחות הון עתיק על התכה וטביעה חדש, על פחם וכור הייטור – הוצאות מיותרות שייעלמו אם המטבעות יוטבעו פעם אחת באופן נכון וקבעו.

פרק מ"ד

שבעת העקרונות העיקריים והיסודות היציבים המבאים את החיבור לשלהם.

I. יחש קבוע וצדוק של יחידת זהב טהור אחת כנגד שתיים-עשרה יחידות כסף מזוקק.

II. תמחור קבוע של הזהב לפי 72 לירות לאונקיה, והכסף לפי 6 לירות קיסריות לאונקיה – הן לצורכי הרכבת מטבעות קיימים והן לצורכי טביעת חדשים.

III. ביטול השברים המרוביים (המספרים הלא-שלמים) שהיו נהוגים בחישובי הטוהר והסגוגות בייצור המטבעות.

VII. איחוד כל משקל הליברה השונים והתאמתם הקבועה למשקל הסטנדרטי של ליברת בולוניה, לשימוש בטבעות חדשות ובשומות הישנים.

VIII. איסור מוחלט על גביה הוצאות הייצור ודמי הטבעה מtower גוף המטבע (כדי שלא להפחית משקלו הטהור).

IX. הטבעה או חריתה על כל מטבע חדש (זהב אוכסף) של ערכו הנקוב, תחת התואר "אימפריאל", וכן ציון דרגת הטהור ומספר המטבעות המופקים מליברה, באופן שהיה ברור ומובן לכל.

X. שמירה על סדר אחד הן בשומה והן בייצור של מטבעות הזהב והכסף, דבר שיבטיח שהמטבעות יישארו יציבים ומוסדרים לנצח.

פרק מ"ה

ازהרות לנסיכים בוגר לכבוד ולתועלת שיצמו להם ולעמייהם אם יוציאו לפועל את הדברים הללו.

בין הפעולות הראויות והמכובדות ביותר של נסיכים, תמיד בלט המאמץ להבטיח שבמלחמותיהם יוטבעו מטבעות זהב וככסף יפים וטובים, הן ציירם לשם והן כדי שיתקבלו בערכם הנכון בכל מקום. אולם, כיוון שהסדרים היו שונים ממחוז לממחוז ועיר לעיר, הם מעולם לא הצליחו למשרץ צוין צודק זה. כדי לשים קץ לתלאה זו, עליהם לאסור טביעת מטבעות אלא לפני הכללים האוניברסליים המוצעים כאן; כך ישאר ערך המטבע קבוע, וכל אדם יקבל את המגעה לו בזהב ובכסף בפרופורציה מדויקת.

אני קורא לנסיכים להתחיל בכך שהכנסותיהם ומיסיהם יתקבלו אך ורק לפי משקל הזהב והכסף הטהור, ולתken את מערכת המכס והתשומות לפי מטבע ה"אימפריאל". דבר זה לא יש נזק לנסיך או לעם, אלא יփוך את כל התשלומים לבורים ומובנים לכל תושב זור, ללא יוכח.

אם לאחר קביעת הסדר האוניברסלי, ינסה נסיך כלשהו להשתמש במשקל ליברה קל יותר מליברת בולוניה, אפילו בגרען אחד, עליו להימנע מכך. שכן המטבעות יבדקו על ידי מומחים במדינות אחרות, ימצאו חסרים וערכים יריד מיד לתוכלת המתכת הטהורה שביהם, מה שהיפוך את הוצאות הטבעה לבזבוז. בעוד שמיוזמת ומשקלוות לסחורות יכולם להשתנות ממוקם למקום, הרי שהכסף והזהב הם כלי סחר עולמי, ולכן עליהם להיות מעוגנים בסטנדרט אחד, כאלו העולם כולו היה עיר אחת או מונרכיה אחת. בדיק כפי שהמספרים משרותם את כל העולם לפי כלל אחד, כך צריכים להיות משקלים זהב והכסף.

קיבלה הסדרים הללו תביא לנסיכים תהילה נצחית. שם ינסה לטובה בכל מקום שבו יעברו מטבעותיהם, שכן המטבעות ישמרו ביראת כבוד בערכם המקורי. האפיפיור, הקיסר ושאר המלכים יכולם להפוך זאת לחוק ציבורי, ואין ספק שככל אדם יקבל זאת בברכה, שכן ככל חפצם לקבל תשלום מלא ותקני בזהב ובכסף טהור.

פרק מ"ז

סיכום החיבור, המראה את הסדר שיש לנוהג בו בכל המטבעות לטבעת כסף וזהב.

כדי להגשים את המטבעה האוניברסלית, נדרשים ארבעה גורמים עיקריים, שככל אחד מהם כולל שלושה חלקים שיש לקיים יחד:

גורם ראשון: הנסיכים והשליטים

1. לא להרשות גביה הוצאות ייצור מגוף המטבע.

- להטיע על המטבעות את ערכם (לירות, סולדי, דנארי), את הטוהר ואת מספרם ליבורת תחת השם "אמפריאל".
- להורות שחלק מהמתכת המובאת למיטבעה יוטבע תמיד כמטבעות קטנים לשימוש הציבור.

גורם שני: אנשי המיטבעה

- להבטיח שסימון הטוהר יהיה מדויק ולא חסר – זהו כבודם.
- לעבוד לפי דרגות הטוהר שבetalות כדי למנוע שברים מסווגים.
- להשתמש אך ורק במשקל ובסטנדרט של ליבורת בולוניה.

גורם שלישי: המוחשיים והבוחנים (Contisti)

- לבודק באופן שוטף מטבעות מקומיים וזרים ולודא שהם תואמים לסימונים שעיליהם.
- להעריך את המטבעות הקיימים לפי ערכם הנוכחי (שומה), תוך הטעלתות משברים הקטנים "קוואטרינו" לטובת המטבע.
- לחשב תמיד זהב לפי 72 לירות לאונקיה וכוסף לפי 6 לירות לאונקיה.

גורם רביעי: הציבור

- להבטיח שבעל תשלום יקבל כל אדם את משקל הזהב והכוסף המגיע לו.
- לקבוע שכל החזים והנדוניות יערכו מעטה ולהלאה לפי משקל הזהב והכוסף הטהור.
- להפיץ משקלות סטנדרטיים (המבוססים על ליבורת בולוניה) בקרבת העם כדי שכל אדם יוכל לודא את משקל מטבעותיו.

פרק מ"ז

שתי-עשר התועלות שיצמו משמריה על הסדרים שבחברור זה.

- ביטול ויכוחים:** השימוש ביחס 1:12 וערך אונקיה קבועים יבטל כל סכום בחישוב תשלומיים.
- שמור המטבע:** מטבעות לא יותכו עוד, ויופי המטבעות של הנסיכים ישמר לנצח.
- מניעת זיוף:** הטענה אינכית ומורכבת תהפו את הזיוף לכמעט בלתי אפשרי.
- מניעת שייף ("גדייה"):** כיוון שהתשלום יהיה לפי משקל, לא יהיה טעם לשיף את שלו המטבע.
- בהירות בערכי מטבע:** לא יהיה ספק לגבי ערכו של שום מטבע הודי לשימוש הבוראים.
- חויזם ברוריפ:** חובות ודיכויים יהיו מוגנים מפניות בערכם לאורך שנים.
- צדיק היסטורי בחובות:** אדם שהלווה כסף לפני שנים יוכל לחשב בקלות כמה זהב טהור עליו לקבל כיום, ללא קשר לשינויו שם המטבע או בערכו הנוכחי.
- קבלה עולמית:** מטבעות הנושאים את דמות הנסיך והסימונים המדוייקים יתקבלו בכל העולם ללא חשש.
- חופש המסחר במתכת:** יהיה מותר להחזיק זהב וכוסף גלמי, בתנאי שיישאו חוותם בוחן רשמי המאשרת את טוהרם.
- חייבת טוויות:** הסדר יחשוף את כל הכספי המתרחשים ביום בגין חוסר האחדות בין המחווזות.
- קץ להתקכות:** המיטבעות יעבדו רק עם זהב וכוסף מכרות או כלים ישנים; לא יהיה צורך להתיר מטבעות קיימים כדי ליצור חדשים.
- נגישות לכל:** כל אדם היודע לקרוא יוכל להבין מיד את ערך הכסף שבידו, והמסחר בזהב ובכוסף הופיע למדע פשוט ומובן לכל.

ישימו לב הקוראים הנדיים כי אם יתעורר בלב מי מהם ספק כלשהו בקשר לשבעת היסודות העיקריים הללו, או בגלל אחד מהם, וברצונו להתבהר בעניין – עליו לקרוא שוב עזון רב ובשים דעת עמוק את ה"מאמר" (Discorso) העוסק במרקםיהם אלו; שכן אז, אין לי ספק כלל, לא רק שתסגור איזה הבנתו, אלא שהוא יהיה מלומד ובקיא מאוד. עם זאת, אני מכפיע תמיד את מושגיו לשיפוטם הבונן של בעלי המעלת, אשר בכתביהם המלומדים יואילו להשלים כל פגם שיימצא בטיעוני, אם לא נאמר כל מה שנייתן היה לומר בנושא עמוק זה; וזאת כדי שהנסיכים והעולם יכולים ללמוד באופן מלא את התנאים האמיטיים של ניהול כה גדול, אשר מן הראי שייהי מובן ונחריר לכל.

לוח

המראה את מחירי הכסף, לפי דרגות הטוהר (הסוגות) כפי שהן מוצגות על פי אבן הבוחן.

מכיוון שפעמים רבים מזדמן לקנות או למכור חפצים עשויים כסף, או לוחיות ודבירים דומים מכסף בדרגות טוהר שונות שאינם מעובדים, אשר בשל משקלם המועט אין כダイエות לשולח אותם לבדיקת מעבדה (Saggio); ולעתים, בשל יופי המלאכה, אין רצאים לפגום בהם על ידי הסרת מעט כסף לבדיקה, لكن נהוג לסחור בכסף זהה על פי בדיקת אבן הבוחן כמייטב היכולת. וכך ניתן להקל על הקונים והמכוררים בחישוב ערכיו הכספיים זהה, ערכתי את הלוח הנוכחי, שבו יכול כל אדם להשתמש לצורך חישובים אלו. רשםתי בו 24 סוגים כסף, ככלומר דרגות טוהר משתנות, כולל הראשונה שהיא כסף מזוקק (Coppella); הדרגות פוחתות בחצי דרגה (Meza) בכל פעם, כפי שניתן לראות בלוח. מצין כי הכסף הטהור מוערך תמיד לפי מחיר של 6 לירות קיסריות (lega) לאונקיה. (Imperiali) לאונקיה.

(להלן דוגמה לתרגם מבנה הלוח - הערכים זהים למקורה):

ערך (ליירות, סולדי, דנארו)	דרגת הטוהר (אונקיות, דנארו)	משקל הכסף (ליברה, אונקיה, דנארו)
0 - 0 - 72	0 - 0 (טהור)	0 - 0 - 1
0 - 0 - 6	0 - 12	0 - 1 - 0
0 - 0 - 3	0 - 12	12 - 0 - 0
0 - 5 - 0	0 - 12	1 - 0 - 0
...

0 - 0 - 69	12 - 11	0 - 0 - 1
0 - 15 - 5	12 - 11	0 - 1 - 0
...

נספח

I

אל הקוראים

מאת המدافין

מאחר שזהו מנהג עתיק יומין הנשמר לאורך הדורות על ידי האנשים המנהיגים את העולם, לתקן חוקים ותקנות בהתאם לשינוי המנהיגים של הבריות; لكن אין זה פלא שהנסיכים, בראשותם את הבלבול הרב וחוסר האחדות בענייני המטבחות, מנסים בכל כוחם באמצעות צוים ואמצעים אחרים לייצבם בערכיהם ודאיים וצדוקים. אולם, כיוון שאינם לא הוציאו לפניהם כל אחד שיכל להתקבל על דעת העולם כולו, מאמציהם עולמים בתוכו, וכמעט כל המטבחות מצוים בתחום מתמיד של התכח ושינוי.

אך האל הגadol, שהוא ההשאהה העליונה, מעורר לעיתים אנשים המראים את הדרך הנכונה. לפיך, הנعلاה מר גספאו סקארופי, אציל מריג'ו (Reggio), לאחר ששלב בדקדוק ומתחן כנות הלב ב乞ש להציג לעולם סדר חדש בניהול המטבחות – שם ערך אחד, משקל אחד ומספר פרופורציוני אחד – פרסמ את ספרו "אליטינונפו" (Alitionfo), כלומר "אור האמת". ספר זה מראה כיצד לשמר על הרמונייתם אמיתית בין זהב לכיסף, הן במשקל והן בערך. סדר זה מבוסס על שבעה עקרונות עיקריים מהם נובעים שניים-עשר חלקים, בדומה לגלאל מצלות ארצי חדש.

כאשר העולם יכיר באמת המוצגת ובקלות הביצוע של סדרים אלו, הוא יקבלם בזרועות פתוחות. מכאן תצמה מנוחה נצחית בניהול הכספיים ובכל סוג התשלומיים; המטבחות יתהפכו בכל מקום ללא הפרעה בערכם הריאלי, וזכר הנסיכים ישמר לנצח על גבי המטבחות כמו מדליות עתיקות. הכל יהיה לתפארת האל, שכן כל אדם יקבל ללא מרמה את המגיעה לו באמת.

II

הדרכה קצרה על המאמר שככתב הנعلاה מר גספאו סקארופי להסדרת ענייני הכספיים (1582)

מקדש לרוזן אלפונסו אסטנסה טסוני

אדוני המפואר,

אף שברור לי כי המאמר של מר גספאו סקארופי יובן היטב על ידיך ועל ידי אנשים נבונים אחרים, הרי שרבים אחרים עלולים להתקשות בתפישת המדע הזה. לכן כתבתי הדרכה קצרה זו, כדי שהקוראים יוכלו להבין בעצמם את המושגים היפים והסתודות הטמונהים במאמר.

על היחס "אחד לשתיים-עשרה" והמספרים 6 ו-72

כפי שנאמר על ידי אפלטון האלוהי ופילוסופים מלומדים אחרים, זהו חוק טבע שחלק אחד של זהב טהור במשקל שווה לשנים-עשר חלקים של כסף טהור. אם הפילוסופיה הזאת מוגבלת, יש לעבור לחשבון האריתמטי ולראות שהמספר 6 (ערך אונקיית כסף) והמספר 72 (ערך אונקיית זהב) הם המספרים החלקיים העיקריים התואמים ליחס זה ומאפשרים לבצע חלוקה ללא "שברים" (Rotti). השברים הם אלו שתמיד גרמו לשיבושים במטבעות, הן בייצורים והן בערכתם. המחבר התאים את מושגיו לשימוש המקובל בזמןנו, מה שהופך את המדע שלו קל להבנה. ללא מספרים החלקיים אלו, לא ניתן היה לבצע חישובי מטבעות התואמים בדיקת למתכת הטהורה שבהם.

על משקל הליבורה לזהב וכסף

המחבר בחר במשקל הליבורה של בולוניה כיון שהוא הקרוב ביותר למחירים ולערבים המקבילים בימיינו. בדרך זו, בבחירה השומה האוניברסלית של המטבעות הקיימים, רובם יישארו בערכם הריאלי (בנייני דמי הטבעה). זהו משקל המוכר כמעט בכל רחבי העולם הנוצרי, וחינוי לבחור משקל אחד כדי שתתשלומיים יתאימו בכל מקום. אם כל עיר תשתמש בליבורה משלה, הכל ישتبש, שכן הכסף הוא כלי סחר כללי ולא פרטיו.

על הטעבת הסימוניים על המטבעות

בנוגע להטעבת הערך, דרגת הטוהר ומספר המטבעות לליבורה על מטבעות חדשים, אני סבור שאיש לא יתנגד לכך. סימוניים אלו ימנעו את שיוף המטבעות או את ברירת המחדלים מתוק השאר. בתשלומים ניתן יהיה לשקל את המטבעות ליבורה אחר ליבורה; אם המספר לא יתאים לסימון, יהיה צורך להוסיף מטבעות עד למשקל ליבורה מדויק. בסדר הישן, שבו דמי הטבעה נגזרים מגוף המטבע, לא ניתן היה להטעב סימוניים אלו כיון שהטוהר המשמעותי לא תאם לערך הנקוב. המטבעות על פי ה"מאמר" יהיו מבוססים על פילוסופיה טבעית ואריתמטיקה בלתי מעורערת, וישמשו לא רק לתשלום אלא גם כמדליות לזכרון עולם לנוכחים.

שאין לגבות את דמי הטבעה מגוף המטבע

ربים יתמכו על הצורך לשלם את הוצאות הייצור בנפרד או לחתך שכר שנתי לאנשי המטבעה. אך עלינו להחליט: האם אנו רוצים לקבל בתשלום זהב וכסף ממש, או רק "שמות" של מטבעות? כפי שנאמר: "لتת צל במקוםبشر". אם הרומנים יצרו את כספם על חשבוןם, מדוע שהנסיכים והקהלות ביוםינו לא יעשו זאת? וזה יהיה החזאה חד-פעמית שתשתתלם לטוויה אחרך, ותמנע את הצורך להוריד את ערך המטבעות מדי כמו שניהם בגלל העמסת הוצאות הייצור על גבם.

על שומת המטבעות

ביצוע שומה (Tassa) אוניברסלית לכל המטבעות הקיימים הוא דבר אפשרי וקל. המומחים יודיעים באילו דרגות טוהר הווטבעו המטבעות בערים השונות. ניתן לומר על המטבעות הקיימים: "מה שנעשה – נעשה". לגבי מטבעות שטוחרם אינם ידוע, ניתן לבצע בדיקה (Saggio) חד-פעמית ולהדפיס לוחות ערכיים. אם נתמוך

רק סוג מטבעות מסוימים ונשאר אחריהם בurrentם הנוכחי, יוווצר חוסר איזון שיגרום להברחת מטבעות אלו להסתתרתם.

VI

על החישוב במטבע קיסרי (Imperiale)

השימוש בתואר "קיסרי" (לירה = 20 סולדי, סולדו = 12 דנאר) עשוי להיראות מוזר למי שרגיל לכינויים לאומיים, אך זהו התואר היחיד המאפשר חישוב ללא שברים לפחות יחס הזהב והכסף. העולם כולו צריך לאמץ שיטה זו, ומהר מאוד הבנקאים והציבור יתרגלו לכך. אין לחושש מהבדלים בין "מטבע אורך" (Moneta longa) לבין "מטבע קצר" (Moneta corta), שכן הרגולציה תהיה אחידה וצדקה לכלם. בעתיד לא יהיה צורך בתוספות ("aggi") בಗל הפרשי שמות, כי הכל יהיה מבוסס על משקל המתכת הטהורה.

VII

שאין לכלול שברים בדרגות הטוhor של המטבעות

אף שניתן לייצר מטבעות עם שברים בדרגת הטוhor, עדיף להימנע מכך ככל האפשר. דרגות טוhor שלמות מתקבלות מאוד על החישוב לפי משקל הליברה והערך הקיסרי, והופכות את השימוש במטבעות פשוט וברור יותר לציבור.

IV

דיון על הפרק השני-עשר של ה"אליטינונפו"

מאת גספרו סקארופי

מתוך ה"עונים" על אותו הספר מאת ברנרדינו פרטיטיסואלי, בן רג'ו

הייתה זו השנה הרביעית לאחר אלף וחמש מאות שנים, וביום החג החגיגי של הולדת יוחנן המטביל הקדוש, מצאתי את עצמי בחברת כמה מידידי היקרים ביותר. התחלנו לשוחח בינינו בידידות, ותוך כדי שיח נעים החלטנו לכתチ יחד לבקר את מר גספרו סקארופי שלנו. כשהתקרבנו לביתו, מצאנו את הדלת פתוחה; שאלנו את מנהל המשק שלו, מרטיננגו, היכן אדונו, והוא השיב כי הוא אינו בבית אך לא יתעכב לשוב. נכנסנו לחצר להמתין לו.

כדי להعبر את הזמן בשיחה הגונה, התחלנו לדון בענייני ה"אליטינונפו". דעות שונות נשמעו בינינו, ולבסוף התעורר ויכוח: היו שטענו כי בכל הנוגע למטבעות, בלתי אפשרי לקיים את מה שהציגו חברי; שהכל אכן אלא גחמה שלו ושהוא עמל לשואו, שכן ככל נסיך במדינתו יש סמכות חופשית לנוהג כרצונו, ובמיוחד בעניינים כספים.

כששמעתי זאת, לא יכולתי להתפרק והתפרצתי בדברים אלו:

— "יקרים לי, חברים, עליכם לדעת כי אכן נתונה לנו סיכויים החירות לנוהג כרצונם בדברים שביכולם; אך כיוון שהמטבעות, העוברים מיד ליד פה ושם בכל יום, שייכים לעולם כולו, אין לנו סיכוי פרטית עליהם —"
כלומר, לזכות עליהם לכתチ או להישאר כרצונם. המטבעות דומים לציפורים: אף נסיך אינו יכול לזכות עליהם להישאר בעיר או במלוכה שלו; הן עופות למקומות שבו הן מוציאות מרעה טוב יותר. לכן, אין טעם שנסיך יתאמץ לשואו להישאר במדינתו סוג אחד של מטבעות ולא אחר, שכן הם תמיד ינדדו, בדרך ישירה או עקיפה, למקום שבו ניתן להוציאם ברוח גדול יותר.

כך תיארו זאת הרומים הקדמוניים: כשחקקו את דמות האלה 'מוֹנְטָה' (המטבע) על מדליותיהם, הציגו אותה תמיד עומדת על רגליה ולא יושבת, כפי שמצוין איניה ויקו בספרו על המדליות העתיקות; זאת כדי להראות

שהמטבעות, מטבעם, נמצאים תמיד בתנועה. ודעו לכם, שאם לא יתחלו בימינו לקיים את הדברים הכתובים במאמר, לא יעבור זמן רב עד שייקומו אנשים שיבינו זאת טוב יותר, ודברי המחבר יזכה להערכתה הרבה.

כדי להבין את פשר התנגדותם, שאלתי אותם: — "מדוע אתם מפקפקים כך?" והם הציגו בפניו שלוש מסקנות:

1. **ראשית:** אם יקבע חוק חדש המחייב את בעלי הזהב והכסף לשלם מכיסם את הוצאות הטבעה, מיטבעות רבות יסגרו, כמוות המיטבעות תפחוט והם יאזרו עם הזמן.
2. **שנייה:** הסוחרים המחזיקים בהזבב וכיסף גולמי לא ירצו להטביעו למיטבעות, אלא יעדיפו להפוך אותו לכלי כסף או תכשיטים, או פשוט לנעל אותו בכיסופותיהם.
3. **שלישית:** ביטול גביה דמי הטבעה מתור גוף המטבע ישן נזק לנסיכים ולרפובליקות, המקבלים ביום תשלום שניתי או תמלוגים מאנשי המיטבעה על הזכות להטביע כסף; בשל כך, נסיכים חזקים לא יסכימו לוותר על הכנסתם והאיחוד המוניטרי העולמי לא יצא לפועל.

לאחר שסימנו את דבריהם, הרהרתי בדבר והשבתי להם בידידות:

— "חברי ובני עיריה היקרים, אתם שרים בטיעות גדולות. הלא נאמר כי דבר שאין ידוע — כמעט תמיד מזולג"? איני מתפלל על כך, שכן גם אנשים רמי מעלה המבינים במשל הוודו שעוני המיטבעות נשגבים מבינכם בغال חוסר האחדות הרבה שבhem. אך הקשייבו היטב, כי בעזרתו החסד העליון, בכוונתי להסיר ספקות אלו מלבכם.

ראשית, יש להבין מדוע הונגה השימוש בכיסף ועל חשבון מי הוא צריך להיעשות. אריסטו, אבי המדעים, הגדר את כך: השימוש בכיסף הונגה על ידי בני האדם מתוך צורך ובכוח החוק, כדי שהיה אמצעי מתואר לחילופין הוגנים של סחורות, וכך שהיא מידת ציבורית ומשותפת לכלם. אך ביום, כיוון שדמי הטבעה נלקחים מגוף המטבע והסדרים משתנים מעיר לעיר, מחייבי הזהב והכסף משתנים ללא הרף ומיטבעות מותכים ומוטבעים מחדש במדינות אחרות. לכן, הכסף אינו יכול לשמש כמידה ציבורית באממת, שכן הוא נדחה על ידי עמים אחרים מחשש שלא יוכל להוציאו אלא בהפסד גדול. מידת אינה יכולה להיקרא 'ציבורית' אם היא מתקצרת או מתארכת בכל כמה שנים במדינה אחרת.

לגביו שאלתכם הראשונה: בעלי המכירות מוצאים זהב וכיסף כדי להתעשר. כדי להשתמש במתכת לקניית סחורות או נכסים, עליהם להפוך אותה למיטבע בחסות החוק, שכן אם יטביעו מיטבעות בעצםם הם ייחסבו למזיפות. הנסיכים, שהם בעלי המיטבעות החוקיים, אינם צריכים להפסיד דבר. אם בעל הכסף ישלם את הוצאות הטבעה, הוא עדין יחזק בידיו את אותה כמות של מתכת טהורה, רק לצורך מטבע עבור לוטחר. זהו אינטנס פרטני שלו שהופך לטובת הציבור. הרי מי שמקבל את הכסף בתשלום על סחורה — אז חובה יש לו כלפי זה שהטביע אותו? אף לא אחת. לכן, מי שרצה להפוך את המתכת הגלמית שלו לכיסף נזיל, עליו לשאת בהוצאות הייצור, בדיק כפי שהיא חייב בהוצאות הכריה מהאדמה.

המשמעותה תמיד התוווכחו אם ההוצאה צריכה לחול על הנסיך או על הרפובליקה, אך מעולם לא העלו את האפשרות שהיא צריכה לחול על האדם הפרט המפיך מכך תועלתו. הסדר החדש של סקארופי ייחיד את השרות הגדולות של שינוי המקרים המכילים את העולם.

מי שילם על טביעת כספו לא יפסיד דבר. אם נסיך המפיך זהב ממקרה ישלם על הטבעתו, הוא אמן ייתן חלק קטן מהמתכת למיטבע, אך כאשר יקבל את מיסוי והכנסותיו במיטבעות תקניות אחרים, הוא יקבל בחזרה את משקל המתכת הטהורה המדוקיק. בסופו של דבר, הכנסותיו מהעם גדולות בהרבה מהכמות שהוא מטבע עצמו. לדוגמה: מי שיש לו לברת כסף (שערכה 72 לירות) וישם למטבע את שכרו, יקבל פחות מליבורה; אך ברגע שכל המיטבעות בעולם יהיו מעריצים לפוי משקל המתכת הטהורה (שםה אוניברסלית), בכל פעם שיקבל תשלום של 72 לירות, הוא ידע בוודאות שיש בידו אונקייה זהב טהור או לברת כסף טהור. כך הערך נשאר יציב לנצח ודמי הטבעה אינם מעוותים עוד את שוק הכספים.

הטענה שמטבעות יסגרו היא קלושה. העולם אינו זקוק להתקה מתמדת של מטבעות קיימים כדי לייצר חדים – זהו בזבוז המשרת רק מעטם. יש להטיבע רק מתקת גולמית חדשה, ולהשתמש במטבעות הקיימים לפי ערכם הריאלי. המטבעות הראשונים יפחתו במספרם, אך איכותם תעליה. נסיך שיחשש לאבד את יקרת המטבעה שלו אם הסוחרים לא יבואו להטיבע בה, עליו לזכור שהذهب וכיסף הם משאבי טבע; אין צורך להטיבע מטבעות אלא במקומם שבו המתכת נכרית או בסמוך לו.

לגביו טענתכם השנייה: זהב וכיסף גולמי הם 'גוף מת'. רק כשהם הופכים למטען בחסות הנסיך הם הופכים ל'גוף חי' וועור לסתור. איש לא ירצה לנעל מתקת גולמית בכיסוף ללא שימוש.ומי שיעידיף להפוך את כספו לכלי כסף או תכשיטים במקום למטבעות, יפסיד הרבה יותר בדמי העבודה היקרים של הצורפים, ובבאו למכור אותם כדי לקנות נכסים, יתקשה למצוא קונה שיישלם לו את ערכם המלא.

ולבסוף, לגביו טענתכם השלישית: מלכים ונסיכים נוצרים, המקדשים את הצדקה, לא יתעקשו על רוחחים קטנים ובלתי ראויים מדמי טביעה המזיקים לעולם כולו. נסיך שלא יctrף לאיחוד המוניטרי ייחסב למפר חוק הצדקה האלוהי אהבו צדק, שופטי ארץ. הוא יזקק לעמו שלו, שכן מטבעותיו ידחו על ידי סוחרים זרים או שערכם יורך מיד בבדיקה בחו"ל. האמת היא בת הזמן, ובסיומו של דבר היא תנצה".

בעודנו בעיצומו של הויכוח, הגיע מר גספארו. הוא בירך אותנו לבבויות והתיישב לנוח מהחום. סיפרנו לו במתניתיות על שיחתנו, והוא, לאחר הרהור קצר, השיב לנו...
||

מסה קצרה

על הסיבות

היכולות להביא לשפע של זהב וכיסף במדינות

שאין בהן מכירות

עם יישום למלכת נאפולין

מאת הדוקטור

אנטוניו סרה

מהעיר קווזנזה

מחולק לשלושה חלקים

1613

לאדון המרומם והנסגב

האדון דון פיטרו פרנדנד דה קסטרו

רוזן למוס, מרקיז סאריה, רוזן אנדראדה וילאלבה,

ממסדר חיל אלקנטורה,

קומונדטור של סרזה, איש לשכת הוד מלכותו הקתולית

משנה למלך, נציב ומפקד עליון, וכו'.

הפליה (כפי שטוענים חוקר הטעב), אドוני הנשגב, יכולה להיווצר ממשתי סיבות: או מtower בורות, או כאשר השכל תופס דבר מה ככבר. ובאופן האחרון זהה התפלה לעיתים אדוננו; אך הראשון יכול להיחשב כמעט נחלת הכלל. אף שהבורות היא הסיבה והראשית לכל רע, וככל שמדובר בה יותר רשות בר גולה יותר בורותה, שכן מסיבת זו נראה כי התוצאות הנגדיות ממנה אין יכולות להוליד דבר טוב: עם כל זאת, אם בכל דבר אחר היה זה נכון, אין זה כך בתוצאת הפליה, שעליה נאמר באמת כי גרמה וגורמת בנו תמיד טוב עצום; שכן, בעוררה את אותו רצון לדעת הטבע בכל, ובהסתירה מעל השכל את הלוט שבו מחזיקה אותו הбурות כבכל, היא הופכת את התודעה לחוקרת את הסיבות, שדרך היא מגיעה להכיר באופן מושלם מאיין וכיitz נובעות התוצאות מן הסיבות; ומכך צמחה הפילוסופיה, וכתוצאה ממנה האמת המוכרת דרכה. אין אפוא למנות בין הדברים השונים את הפליה בת-הבורות, אף שהיא יצא לאם שנואה כל כך, וכן גם את האנשים שבhem היא מצויה, שכן גם אם לא פעללה עליהם פעללה מוחלטת לגרום להם לדעת את שלא ידעו קודם, הרי שלפחות מtower הטעות הם לומדים, ואת מה שאינם יכולים להשיג בעצמם, יבינו מאחרים.

לפייך, לאחר שבחנתי מספר ערים באיטליה, וממצאיו כאלו שעל פניו היו ציריות להיות עשירות ארך הן שרויות במיחסור, ואחרות שהו ציריות להיות במיחסור ארך הן שופעות מטבעות, מבלי שיש בהן כל מכראה זהב או כסף; ולאחר שהרהורתי בפרט בממלכתנו, וממצאיו אותה במיחסור עצום, וזאת על אף שהשורות השופעות הנזכרות בה בכמות גדולה יוצאות לחוץ ללא הרף, ועל אף שנעשו תקנות שונות שמעולם לא הולידו את התוצאה המזוהה: מונע מtower פלייה זו, ניסיתי לחזור, ככל שיכול להגיע האור החלש של שכלי המצויץ, מאיין נובעות התוצאות הנזכרות. כדי להזכיר באופן מושלם, היה צורך להבין תחילת את הסיבות שיכולות להביא לשפע של זהב או כסף בממלכה שאין בה מקרים של מתקות אלו; ולאחר מכן, להסביר מכאן על המיחסור והשפע, תוך בחינת אמצעי הפעולה, המניעים והתרופות, ויישום בממלכתנו, כדי לדעת טוב יותר את הדרכים שניתן לנסوت להשגת מטרה זו. ואף אם לא הגעת בכך לידעה האמיתית, לפחות אל מtower הטעות, והדבר ישמש חומר והזדמנות למעורבותך (שהיא מטרתי העיקרית) לדון בשכלך הנעלה ולהגיע לעומק האמת, כדי שתוכל לאחר מכן בנונה לרפא חול מוסוכן כל כך של הממלכה הנוכחית. מכיוון שמדובר בנושא חשוב לנוטים כמות, ובמיוחד כאשר אתה אמון על שלטונה המבורך של ממלכה זו, העצתי להזכיר לך את המשזה שלי על הסיבות שיכולות להביא לשפע בממלכות ללא מתקות; שכן, אלמלא עשית כן, היה נראה בעיני כפוגעה באוזני מעורבותך, שבה נמצאות כל סגוללה ומדוע בדרגה הגבוהה ביותר, עד שאין ספק כי בקרבת הנסיכים עלייך להיקרא פילוסוף ובקרב הפילוסופים נסיך. אתה הזרח לא רק בזכות שושלת המפוארת אלא בזכות תוכנותיך, כפי שהמשמש זורתה בין הכוכבים, ובצדק הפקיד בידיך הווד מלכותו הקטולית את התקפידים החשובים ביותר בממלכתו הכביר, בידעו כי לא רק השלטון התקין והשקט הציבורו יישמרו בזכותך, אלא שכל אי-סדר וטעות שיימצאו בעם יתוקנו. שכן אתה שוקד בכל מרץ על תיקון עובדות המשפט, הגדלת שפע המחייה ושמרירת השלום, תוך עקיירת המפריעים לו והגנה על החלשים מאיימת הגודלים, בחיפור אחר מזור לכל אי-סדר, קטן כגדול. כפי שאתה עונה כתעת בשקידה הרבה, בכינוס מועצות והקמת בתי דין חדשים, בנסותך להקל על הממלכה העניה מהעלול שהויריד אותה לתהום ואין מאפשר לה לנשום או ליהנות ממה שהעניק לה הטבע, והפרק אותה לנחותה בהרבה מאשר חלק איטליה; כוונתי להקל עליה מהחוב העצום הרובץ על כלל הקהילות, חוב שבשל גודלו נראה כחסר רפואי, עד שהוא הולך ומתורבה בכל שעה, ואם לא יתוקן, יאלצו רבות מהקהילות לנוטש את מולדתן. רעה זו לא רק התפשטה בכל הגוף כצרעת, אלא שופעת בעיקר בעיר שהיא הראש לה, ויתכן כי חלק גדול מהרפואה יהיה בתקנות שייעשו להבאת שפע המטבעות לממלכה, שלא רק יסיעו נגד הסכנה הנזכרת, אלא גם יפחיתו את מעשי הגזל והרצת המרוביים כאן יותר מכל מקום אחר באיטליה. תואיל אפוא מעורבותך, באותה אונשיות רגילה שבה אין מזלזל אלא מקבל את תרומות שני המעשרות הדלה של האלמנה העניה, לקרוא יצירה זו של, אשר עוסקת בנושא גדול וחידש; פגימה ייצקו להגנה ממשתי סיבות: הראשונה, שהנושא גדול מכדי ששכל קטן יוכל לשאתו מבלי למעוד; והשנייה, שלא עמד לפנייך, וכאשר יש לפולס את הדרך בלבד, אין זה פלא אם טועים. תהיה אפוא עמלி זה כתווה ראשוני של הדיקון, ואני משאיר לאחרים להעניק לו את הצבעים המושלים והקווים האחרונים, כשהדבר

מספק אותו לשמש כמחזות ושמחבותי תכוון לשרת בכל דרך שהיא את קנאותך הגדולה לטוב. מתוך יראת כבודعمוקה, אני משתחווה בפניך.

מבתי הכלא של יקאריה, היום, 10 ביולי 1613.

של מעורבותך

משרתך העני ביוטר

אנטוניו סרה.

מבוא

ארגון נכון של רפובליקה או שלטון במלכות ותיקון אי-הסדרים שעולמים להיווצר או הפגמים הקיימים בהן, נראה כדבר המוביל כמעט כמעט לכלם, עד שכל אחד מניה שהוא מבין בכיר; כך שבפני כל סכנה וקושי בתקoon, יציע גם הבור הגמור פתרון מיידי, ויאמר כי יש להתקן תקונה זו או לחוק חוק זה, וכי אילו השלטון היה בידיו, היה פועל כך וכך. מצב זה הפוך מכל מדע או אמונה אחרת, שביהם איש אין מעז לעסוק מבלי שרכש תחילת מיזמנות וניסיון, כפי שראוים בפילוסופיה, אסטרולוגיה, מתמטיקה ושאר התמחומים. היומרה של כל אדם לדעתו לשולט במלכות נובעת מכך שככל אחד טוען שהוא יודע להבחן בין צדק לעויל; לא רק כל אדם, בור כל שיש לה, מתיימר לדעת זאת, אלא אפילו ילדים שטרם רכשו דעת: כפי שראוים בניסיון, שכן שאר קורה מקרה כלשהו ושאליהם מישוהו: "מי צודק? מהו הדין?", הוא ישב מיד את דעתו אף שאין זה מקצועו; ילדים נהגים לקבוע מי האשםומי הצודק. היומרה האוניברסלית הזאת עשויה להוביל למסקנה כי שלטון במלכות והבחנה בין עויל לצדק הם דבריים קלים ביוטר, כיון שככל אחד מבין אותם מבלי ללמידה.

אין זה פלא אפוא אם מרקון אנטוניו דה סנטיס, אדם מנומה מאוד בעסקים, שכנע את עצמו ואחרים שהוא מבין את הסיבה האמיתית לכך שבמלכת נאפולין יש מעט כל כך מטעבות, עד שנitin לומר שאנו ככל, למרות הצורך בהם בסחולות הרבות המיצאות מדי שנה; הוא תלה זאת בגובה שער החליפין של נאפולין מול שאר שווקי איטליה, והציג כרמפה מיידי את הורדת שער החליפין, בטענו כי הדבר ודאי כמו שהחש חמה, וביסס דעה זו בnimוקים כה משכנעים עד שהותקנה תקונה (Pragmatica) לשינוי שער החליפין לפי הצעתו.

אולם, על אף שהידע לשולט והכרת הצדקה נתפסים כנחלת הכלל, איןני מסכים שהם קלים להבנה או שהם אכן ידועים; אדרבה: הכרת שנייהם קשה ביוטר. בוגר שלטון במלכות, נראה לי שבצדק ניתן להשווותו לקושי ולאי-הוואדות של הרפואה, ונitin להחיל עליו את דברי היפוקרטוס: "האמנות ארכאה, החרים קצרים, השיפוט קשוח, הניסיון מסוכן וההזהמנות חולפת", כפי שככל שככל נבון יבין. עדות לכך היא חילוקי הדעות בין חכמי

העולם, אפלטון ואריסטטו, והקדמוניים, כפי שפורסם ב"פילטיקה" וב"רפובליקה"; וכן המודרניים שסתו מדעתותיהם וшибחו שלטון עריונות שליטון מדייני, ברורות שאומצתה על ידי לא מעט שליטים ויועצים. ניתן לראות זאת גם בדרכי השלטון השונות של אומות שונות במקומות ובזמנים שונים, למרות שמטרתן תמיד זהה. אך הקושי להכיר את הצדקה בבירור עולה מיסודו: המדע עצמו אין לו אמצעי ודאי להכרת האמת, והוא אינו מתקדם באמצעות הוכחה (Demonstrazione) אלא רק בטעונים רטוריים והסתברויות; בשל אי-ודאות זו אמר אריסטטו כי מדע זה מבוסס על "הסכמה ולא על הטבע". שהרי אם בפילוסופיה של הטבע, שגם לה אין אמצעי ודאי לחילוטין (כמו שיש רק למתמטיקה), עדין פועלים באמצעות הוכחות ועדין קשוח מאוד להבינה עמוקה; כיצד יוכל מי שלא רכש מיזמנות להבין את הצדקה בבירור? ואף אם רכש אותה, כיצד יצליח בהיעדר הוכחות ודאיות? אדרבה, העובדה שכולם מתיימרים לדעת וכולם חילוקי דעתם היא סימן לקושי הגדול; אפלטון טען כי מאז ראשית העולם קיימם המאבק להבנה בין צדק לעויל, וכי חילוקי דעתם אלו היו הסיבה לכל המלחמות, שכן בני האדם אינם מסכימים על ההגדירה וכל אחד מפרשה בדריכו. קושי זה היה ידוע היטב לשלהמה המלך, שכן הוא נטה לו האלוהים לבקש כל העולה על רוחו, בחר לבקש חכמה כדי שיוכל לשפט את העם, כי ראה בכך את המשימה החשובה והקשה ביוטר. לידע זהה התקשה להגיע אפילו משה, שהיה החכם והמלומד באמד ודייר עם האל כבן בית, ובכל זאת למד מיתרו חותמו כיצד לתקן אי-סדרים שלא ידע לרפאם, ובמי מריבה נמנעה ממנו הכנסה לארץ המובטחת בגל חוסר יכולת להתמודד עם קוצר רוחו של העם.

והקיסר יוסטיניאנוס הtagאה בסידור החוק יותר מכל מעשה אחר שלו, באומרו כי לא היה די בשכל אנושי ללא עזרה אלוהית. כפי שermal פראנץ'סקו פטראוקה בשירו: "SHIPOT MOSHELM HOA CAH NDIR, UEL ASHMAH ACHERIM ZOCHA ADM LAGNAI". מכאן רואים שבגלל הקושי הרב, השכל עלול להטעות ולתפס את הפוך כאמת.

麥崗 肖恩 巴肯內特 以法蘭西為據點的律師，專長於國際公法。他認為，當一個國家的法律與另一個國家的法律發生衝突時，應根據國際慣例來解決。他進一步指出，當一個國家的法律與另一個國家的法律發生衝突時，應根據國際慣例來解決。他進一步指出，當一個國家的法律與另一個國家的法律發生衝突時，應根據國際慣例來解決。

לפיך, כדי להתקדם לפי הסדר: ראשית, נדון בסיבות הכלליות המביאות לשפע של זהב וככסף במלכות, ביישום לממלכתנו ולמקומות אחרים באיטליה; שנית, נדון בדעתו של דה סנטיס ובנימוקיו ונבדוק אם הם אמת; ולבסוף, נציג מספר פתרונות לממלכתנו להשגת המטרה האמורה.

חלק ראשון

פרק א'

על הסיבות שבгинן יכולות הממלכות לשפע זהב וככסף.

עד כמה חשוב, אין עבור העמים והן עבור הנסיכים, שפע של זהב וככסף ימלא את הממלכה, ועד כמה תועלת הדבר מבייא, וכייד הוא מהו גורם רב-עוצמה למניעת פשעים רבים – אף שהיה מי שביהירותם יטענו אחרת – לא מצאתי לנכון להרחיב על כך כתעת; וכן גם לגבי הנזק הכבד שגורם המשטור בהם: שכן נראה לי שדבר זה מובן לכל אדם, אם לא בבהירות הר' שלפלחות באופן כללי. לפיך, בהנחה שזו טענה מוכחת, וכי אלו המחזיקים בדעה המנגדת רואים להישלח לאנטיקירה (לטיפול בשיגעון), נדון בסיבות שיכלות לחולל זאת. אלו מתחולקות לשני סוגים: טבעיות ומקריות. הסיבה הטבעית היא מסווג אחד בלבד, והוא כאשר במלכות קיימים מכורות זהב וככסף; ובמקום שבו קיימת סיבה זו, על הנסיך לקבוע בממלכתנו הסדרים השונים שלא יהיה קבוע אלמלא הי' המכורות. בסיבה זו אין בכונתי לדון, כיון שסבירה זו אינה קיימת בממלכתנו, ואך לא בכל איטליה, שבה אין פעולים מכורות למתקנות אלו, פרט לסרבאתה של שלטונית הדוכס הגדול של טוסקנה. נדון אפוא בסיבות המקריות, כדי שנוכל להחילן בעיקר על איטליה עצמה, למען תיראה האמת טוב יותר מתוך השוואה בין דברים דומים ומונוגדים באותו נסיבות.

פרק ב'

על הסיבות המקריות והנסיבות הפרטיות.

הסיבות המקריות מתחולקות שוב, שכן חלון י"קראו "נסיבות פרטיות" וחלון "נסיבות משותפות". "נסיבות פרטיות" הן אלו המתרכשות או יכולות להתறחש באוטה מלכה לבדה ולא באחרות; "משותפות" הן אלו המתרכשות או יכולות להתறחש בכל הממלכות באופן כללי. שתי הנסיבות הפרטיות העיקריות שיכולות להביא שפע זהב וככסף לממלכה הן: שפע הסחרות המיצירות בממלכה מעבר לצורך ולוניות של המדינה עצמה; שכן, בעת העברת סחרות אלו למדינות שבנה הן חסרות, או בבאים של אנשי אותן מדינות לקונוטן, יש הכרח להביא עמם זהב או כסף. סיבה זו תיקרא "פרטית", כיון שלא לכל מלכה יש אותה, והיא קיימת בממלכתנו יותר מאשר בכל חלך אחר של איטליה, כפי שידוע לנו. הנסיבה הפרטית השנייה היא המיקום

הגיוגרפי ביחס לממלכות אחרות ולחלי עולם אחרים; מיקום זה, המהווה גורם רב-עוצמה וכמעט סיבת לשחר רחוב היקף של ממלכה – הן ביחס לשאר העולם והן ביחס לעצמה – וגורם לשפע של זהב וכסף, חייב להימנות כאחת הנסיבות הפרטיות, ועלוי ידוע כאשרណון בנסיבות המשותפת של המסרך. בעניין זה תופסת העיר ונכיה את המקום הראשון, לא רק ביחס לאייטליה, אלא ביחס לאסיה ואירופה; לעומת זאת, הממלכה (נאפולי) חסירה נסיבת זו יותר מכל חלק אחר, כפי שיווהר בהרחבה בפרק על "נסיבת המסרך".

פרק ג'

על הנסיבות המשותפות.

הנסיבות המשותפות מתחולקות לאربעה סוגים עיקריים: **כמויות התעשייה** (Artifici), **איכות האנשים**, **מסחר** **ענף** ו**פעולות השלטון**. הן נקראות "נסיבות משותפות" כיון שהן יכולות להתරחש בכל ממלכה שהיא; נסיבות אלו, אם יתקיימו במקומם כלשהו, יביאו אליו לא ספק שפע של המתקנות האמוראות, גם אם לא תיווצר בו שום שחורה עודפת לצורכייהם והם יזדקקו לאספקה מלאה מחוץ למדינה, ולא שום מכירה זהב או כסף.

כמויות התעשייה Tabia שפע של כסף לממלכה או לעיר כאשר פועלות בהן תעשיות רבות ומגוונות, הנחוצות, המועלות או המהנות לשימוש אנושי בכמות גדולה העולה על צורכי המדינה; נסיבה זו צריכה לא רק להופיע ראשונה בין המשותפות, אלא להיות מועדף מכמה היבטים על פני הנסיבות הפרטית של עדפי שחורה טבעיות.

ראשית, בשל הוודאות הגדולה יותר שבה; שכן בטוח יותר עבר בעל המלוכה להרוויח בעת שהוא עוסק במלاكتו, מאשר עבר האיכר או אחרים בעת שהם מעבדים את אדמותם או משליכים בתוצרתם, שכן רוח זה תלוי לא רק בעמליו של האדם, אלא במצג האויר ובעונות השנה, לפי צורכי האדמה המבקשת לעתים גשם ולעתים שמש; ובהיעדר אלו או בנסיבות פגעי טבע,عمالו של האדם אינם מועיל ובמקום להרוויח, לעיתים הוא מספיד. אך בתעשייה, הרוחה תמיד בטוח כל עוד מושקעת העבודה.

שנית, בתעשייה קיימת אפשרות של ריבוי, ודרכו הריבוי הזה – הכפלת הרוחות; מה שאינו יכול לקרות בתוצרת טبيعית, שאינה ניתנת לריבוי מעבר לכשירות האדמה; למשל, אם בשטח מסוים לא ניתן לזרע יותר ממאה טומול (מידת נפח) של חיטה, איש לא יוכל לזרע בו מהה וחמשים. אך בתעשייה ההיפך הוא הנכון: ניתן להכפיל לא רק פי שניים, אלא פי מאות, ובפרופורציה נמוכה יותר של הוצאות.

שלישית, הביקוש למוצרים תעשייה בטוח יותר מאשר לשחרות חקלאיות, וכפועל יוצא מכך, הרוח בטוח יותר. מסיבה זו בלבד ברור כי סחרות חקלאיות קשה לשמור לאורק זמן מבלי שיתקלקלו; ומכאן נובעת סכנה דומה בעת העברתן ממדינה אחת למדינה אחרת. ואם לא ניתן למכרן מיד, נשקפת להן סכנת ריקבון. אך במוצר תעשייה המצב הפוך: קל מאד לשמרם לא רקזמן קצר אלא לזמן ממושך, ומאותה סיבה ניתן להובילם בನוחות לכל מדינה אחרת ככל שתהיה. ובימינו, כאשר ארונות הספנות הפקה קלה כל כך – תחום שבו המודרניים עלוי על הקדמונים – עד שהמסחר חובק עולם, מי לא יסכים כי הביקוש למוצר תעשייה בטוח יותר והרוויח ודאי יותר?

רביעית ואחרונה: לרוב מפיקים יותר מהתעשייה מאשר מהחומר הגלמי, כפי שניתן לראות בתעשיית הצמר (במיוחד באריגים עדינים), בתעשיות הפשatan, המשי, הנשק, הציור, הפיסול, הדפוס ושאר התעשיות העוסקות בתבלינים ועוד אינספור אחרות. בשל כל אלו, נסיבה זו צריכה להיות מועדף על פני נסיבת עדפי הסחרה הטבעית. כאשר נסיבה זו קיימת בשלמותה בעיר או במלוכה, היא תהיה את הסיבות החזקות ביותר להבאת שפע זהב וכסף. באיטליה, תפסה ונכיה את המקום הראשון, שכן נסיבה זו קיימת בה בשלמותו, והוא מייצאת מוצרים תעשייתיים רבים כל כך המכנים אליה כסף רב, כפי שغالוי לכל. לעומת זאת, העיר נאפולי תיחסב כזו שבה נסיבה זו אינה קיימת בשלמות כלל; שכן לא רק שאין בה את רוב סוג המלאכות, אלא אלו הקיימות (פרט לתעשייה המשי) אין מייצרות בכמות מספקת לייצור, ואפילו לא לצורכי העיר והממלכה עצמן. עד שיש צורך לשלם עבור עבודה תעשייתית המגיעה מבחוץ.

פרק ד'

על הנסiba המשותפת של איכות האנשים.

במקום השני מגיעה נסיבת איכות האנשים; נאמר שנסיבת זו קיימת במלוכה או בעיר כאשר תושבי המקום הם חרוצים, שקדנים ובעלי כושר המזאה מטבחם, ואינם עוסקים במסחר רק במדינתם אלא גם מחוצה לה, ובודקים הין וכי札ו לישם את חריזותם. בזכותם תתמלא העיר ללא ספק בזהב וכוסף, שכן הם יפיקו רווחים לא רק מפעילותם אלא גם במדינות אחרות. נסיבת זו היא הגורם העיקרי לשפע מטבחות ברמה הפרטית יותר מאשר הכללית. מהיבט זה, ג'נובה היא העיר הראשונה באיטליה שבה נסיבת זו קיימת בשלמות, ושל כך יש בה כמות כה גדולה של כסף מזוון בידי אנשים פרטיים; אחרת פירנצה, ואחריה נצחה. לעומת זאת, העיר נאפולו וממלכתה הן המקומות שבו נסיבת זו אינה מצוייה, אלא ההיפך הגמור הוא הנכון; שכן תושבי המקום כה חסרי חריצות עד שאינם סוחרים מחוץ לארצם, ולא רק שאינם פעילים בשאר מדינות אירופה כמו ספרד, צרפת או גרמניה, אלא אפילו לא באיטליה עצמה. הם אף אינם עוסקים בתעשייה של ארצם שלהם, ואת זאת באים לעשות תושבי מקומות אחרים, בעיקר מאותן פרובינציות (ג'נובה, פירנצה, נצחה, ועוד). ולמרות שהם רואים את אותם זרים מתעשרים בתוך ארצם שלהם, אין בהם היזמה לחוקות ולעומול בbatisיהם שלהם. היפוך מוחלט לאנשי ג'נובה, אשר אינם מסתפקים בתעשייה שתיתן לעשות באיטליה, כיון שבארצם שלהם יש מעט כלו, ואני חוסכים במאץ או בסכנה בנזודיהם בכל אירופה ובשאר חלקי העולם, עד להודו החדש. מן התוצאה ניכר עד כמה חשובו נסיבות האנשים: אלו האחוריונים, שארצם צחיחה ביותר, שופעים כסף רב; ואילו אזרים הממלכה (נאפולו), שארצם כה שופעת, כה עניים.

פרק ה'

על הנסiba המשותפת של מסחר ענף.

במקום השלישי מגיעה נסיבת המסחר הענף (Trafico grande), שנסיבת המיקום הגיאוגרפי משמשת לה גורם חזק ביותר. נסיבת המסחר תביא שפע כסף למدينة כאשר היא קיימת בכמות גדולה ביחס לסהורות מקומיות אחרים ולא רק מהמדינה עצמה. שכן מסחר המוגבל רק לייצור עופדי הסחרורה המקומית אינו יכול להיות גדול מאוד. והכסף המגיע בגין כך, יש ליחסו לנסיבת הפרטית של שפע הסחרות ולא למסחר עצמן; ואילו מסחר המבוסס רק על הבאת סחורות מבחוץ לצורכי מקומי בלבד, רק ירושש את המדינה ולא יביא לה שפע. لكن המסקנה היא שמסחר ענף יחולל את התוצאה האמורה רק כאשר המיקום משמש תחנת מעבר לסחרות מדינות אחרות, וכן גם בעסקים, ולא רק ביחס לעצמו. למסחר כזה, המיקום הוא גורם מכירע; ובמקום שבו יש מסחר ענף, חייב להיות שפע של מטבחות, שכן מסחר לא ניתן לקים בלבדיהם ולשם כך הוא נועד.

כפי שנאמר, נציה תופסת את המיקום הראשון באיטליה ובאירופה כולה בזכות מיקומה: כפי שניתן לראות, כל הסחרות המגייעת מסיסה לאירופה עברות דרך נציה ומשם מופצת; וכך גם להיפך. הדבר יוצר מסחר עצום. לכך מס'יעת לא רק הנוחות של המיקום בין היבשות, אלא גם ביחס לאיטליה עצמה, שכן רוב נהרותיה נשפכים לים שלה, מה שמקל על הובלת סחורות; יתרה מכך, היא ממוקמת כמעט ב"צד" של איטליה ואניינה רוחוקה לא מהצפון ולא מהדרום. אך מס'יעת גם כמות התעשייה המצוייה בה, הגורמת להנירה גדולה של אנשים. שתי הנסיבות הללו יחד מחזקות זו את זו: הנהירה למטרות מסחר גדלה בגלל כמות התעשייה, והתעשייה גדלה בגלל הנהירה של המסחר.

לעומת זאת, העיר נאפולו והממלכה אין נהנות מסחר אלא ביחס לעצמן בלבד, ולא עם מקומות אחרים מבחוץ; כפי שראים בኒסיון, פרט לסהורות הגדלות בה, מעוטות או אפסיות הן אלו המופצות דרך למקומות אחרים. הסיבה לכך היא המיקום הגרווע ביותר של הממלכה למטרזה זו: כיוון שאיטליה נשלחת מן היבשה צורע מן הגוף (ולכן נקראת חצי-אי), הממלכה ממוקמת בcpf היד ובחלק האחרון של אותה זרוע; لكن אין זה נכון לחייב אליה סחורות כדי להפיצו למקומות אחרים. המיקום כה גרווע, שאיש מעולם אינו צריך לעבורי דרך כדי להגיע למדינה אחרת. תהיה אשר תהיה מטרת הנסיעה, לעולם לא יעבורו דרך הממלכה אלא אם ירצו להאריך את הדרך להנאתם או לצורך עסקים מקומיים. לכן, לסתוריהם זהה לא רק חוסר נוחות אלא נזק.

כאשר המיקום הגרוע מצטרף לאוכלוסייה חסרת יוזמה ותועשיה דלה, אובדת נסיבת המסחר, מה שambil'a
למחסור בכיסף ולא לשפע, פרט לייצוא עודפי תוצרת הטבע כפי שהוזכר.

פרק 1'

על הנסיבה המשותפת של פעולות השלטון (Provisione di colui che governa).

הסוג האחרון הוא פעולות השלטון. השליט, בבחנו את מצב מדינתו ואת הנسبות השונות בה ובמדינות השכנות והרחוקות שיש עמן קשרי מסחר, בוחן את הסיבות שיכלות להביא שפע מטעבות או למונע אותו, ומחייב תקנות שונות לפי התוצאות הרצויות, תוך הסרת מכשולים. אך כפי שנאמר במאור, אין זה קל לישם נסיבה זו; על השליט לבחון דברים רבים יחד, להיזהר מהשלכות של התקנות ולא לטעות באמצעות העקריים. בשל הקושי, לעיתים השכל תופס דבר והיפוכו; בעיקר מכיון שההתוצאה תלויה לא בסיבת הכרחית אלא ברצון האנושי, וסיבה אחת יכולה להוביל תוצאות שונות אצל אנשים שונים (כמו שההמש מנסה את הטיט ומרככת את השעה). על השליט לדעת שגם הוא יכול לכפות על נתיניו, עליו להישמר מדריכים עקיפים שבahn הם עלולים להכשיל את התקנה; ועליו גם לפתח אנשים שאינם נתיני להשתתף במסחר דרך התקנה או בדרכים אחרות. מעתים הגיעו למציניות צזו, וביניהם לדעת יש למונות בראש ובראשונה את האפיפיור סיקסטוס החמישי, אשר בידיעת הדרכים הנחוצות למדינותיו ויזהו התקוני הנדרשים, כשהביבוץ מהיר מהמחשבה, עליה אולי על כל מי שהיה בעולם. בנוסף לכך זה, לאחר זיהוי הפעולה הנדרשת, על השליט לא להיסחף אחרי יצרי האישים המונעים שיקול דעת ישיר וمعدיפים את רצונו הפרטני על פני טובות הציבור. נסיבה זו, כשהיא קיימת בשלהמתה, היא החזקה מכלן להבאת שפע זהב וכיסף, שכן היא ה"סיבה הפועלת" המונעה את כל שאר הנسبות; היא יכולה לחולן ולשמור ולהסיר מכשולים, לא רק במדינות שבahn יש נתונים טובים, אלא גם באלו שאין בהן כל גנון חיובי או נסיבה קיימת.

כפי שראינו בימי סיקסטוס החמישי ברומא, עיר שאין בה אף אחת מהנסיבות האחרות בשלמות, והמיקום אינו נכון; הכספי המציג בה מגע מנסיכים זרים, מבקרים הכנסייה ומשגרירים השווים בה בגל מושב האפיפיור, ומהנהירה של העולם הנוצרי לעסקים שונים – דברים הכספיים יכולים לנסיבת המסחר. למרות זאת, פעולותיו של האפיפיור היו כה נמרצות, שבתקופה של מצוקה הוא הצליח להביא שקט ושפע למדינת הכנסייה, להסביר את הצדיק לתוקפו, לפחות רומה בהוצאות כבירות, ואף לצבור חמשה מיליון זהב בטירת סנטאנגלו – סכום שכנהראה לא נראה כמוות ברומא מאות שנים. מכך ניתן להבין את עצמת פעולות השלטון.

פעולה זו משיגה תוצאה נפלאה כאשר ערנות הנסיך מונעת היוזמות אי-סדרים המוגדים ליציבות; שכן כשיש אי-סדר, התיקון הופך קשה יותר, במיוחד אם הוא מושרש, כפי שנראה בהמשך בדברי דה סנטיס. لكن אני אומר שנסיבת זו היא הגדולה ביותר במלוכות; וכך שהצדיק כולל בתוכו את שאר המידות הטובות ומנהיג אותן למטרתן, כך נסיבה זו כוללת את כל שאר הנسبות ויכולת לחולן ולהובילו לעדן.

אם יאמרו לי שאם כך הדבר, טעיתי כשלא נתתי לה את המקום הראשון לפני כמות התעשייה, אשיב שעשייתי זאת מתוך התחשבות בודדות של האחת מול אי-הוואות של האחרת. אני אומר "אי-וואות" לא ביחס לנסיבה עצמה, אלא ביחס למבצע אותה בגל הקושי שהוזכר, ובכך הלכתי בעקבות הדעה המעדיפה את וואדות הדבר על פני אצלות הנושא.

פרק 2'

שאין סיבות אחרות מלבד אלו שנמנו.

אין סיבות אחרות מלבד אלו שהוזכרו, שאין סיבות או נסיבות הכספיות להן. כך למשל, אם מישחו מבקש להציג כנסיבה בעלת משמעות כלשהי (אם אכן הייתה כזו) את שער החליפין הנמור, הרו' שזו נסיבה שתהיה כפופה לנסיבה המשותפת של המסחר; וכך גם נסיבת המחיר הנמור של הכנסות (תשואות), שבאופן דומה תיכיל תחת נסיבת המסחר הנזכרת; כשם שגם המחיר הגבוה של המטבע ישם תחת נסיבת פעולות השלטון. דברים אלו ודומים להם אינם יכולים להיקרא "סיבות" ואף לא סיבות משנהות, אלא "נסיבות", כיוון שאינם

מחוללים את התוצאה באופן הכרחי. זאת למחרות שלדה סנטיס הנזכר נראה ששער החליפין הנמר לבדו הוא לא רק סיבה עיקרית וחזקת, אלא ייחידה, וכך גם המחר הגובה של המטבח; על כךណון בחלק השני והשלישי. לסיכום, אין סיבות עיקריות אחרות מלבד אלו שנמנו; וכי שיבנו טוב יותר ויוכרו באמצעות דוגמה, נערוך השוואה בין העיר נאפולי לערים אחרות באיטליה, תוך בחינת נסיבות מסוימות של העיר האמורה הנוגעת לענייננו.

פרק ח'

השוואה בין העיר נאפולי לערים ונציה וג'נובה ביחס לנסיבות הנזכרות.

ערים אלו, ונציה וג'נובה, הן能力和 שבתן לא רק שלא מציה הנסيبة הפרטית של שפע סחורות טבעיות, אלא שהן היפות לה לחלוּתוֹן: באף אחת מהן לא מיוצרת כמעט מספקת של מזון, ואף לא חלק קטן ממנה. לעומת זאת, העיר נאפולי היא המקום שבו נסיבה זו קיימת בשלהמאות, כיון שהיא ממלכה מיוצאת מדי שנה סחורות בשווי של כישישה מיליון (כפי שטען דה סנטיס), ולא חשוב לי הכרע אם זה מדויק או לא). הערים הראשונות שופעות מטבחות מאד, ונאפולי עניה ביותר. על כן, מצאתי לנכון לעורק השוואה בין ערי איטליה לנאפולי ביחס לשפע המטבחות הנובע מהנסיבות האמוריות, ולעתות זאת מול אלו המוגדות לנאפולי בנסיבת שפע הסחורות, ולגביה השאר – לדון בסיבות לתוצאות המוגדות הללו. בכך יובן טוב יותר מה שנאמר לעיל ומה שייאמר בהמשך; ומהשוואה זו יהיה קל לכל להבין ולהשווות לערים אחרות באיטליה, שכן הדבר העש רך לעמם הבבירות. ומכיון שונציה מוגדת לנאפולי במידה רבה ביחס לבסיסות האמוריות ובתכונות אחרות שיכולה להביא לשפע כספי, נציב את כל הנסיבות של זו מול זו, ומהשוואה זו תתברר גם ההשוואה לג'נובה. וכי להבין טוב יותר, נציב זו מול זו את התוכנות של כל אחת.

פרק ט'

תנאי הערים נאפולי ונציה לצורכי התוצאה האמורה.

נאפולי מחזיקה במלכתה לא רק את כל הדרישות למזונה, אלא מייצאת החוצה סחורה בשווי שישה מיליון בשנה.

ונציה אינה מחזיקה בתוחמה דבר המספק למזונה, ואינה מייצאת דבר (מתוצרת חקלאית), אלא עליה להוציא מדי שנה כמיליון שמונה מיליון וחמשה על רכישת מזון.

הטבחות, הן מזהב והן מכסף, מערכיהם בנאפולי במחיר גובה יותר מאשר בכל איטליה, וכפועל יוצא יותר מאשר בונציה. כך שככל המביא מטבחות מכל חלק של איטליה לנאפולי מרוויח בכיסף חמישה אחוזים ויותר, ובזהב – שאין לו מחיר קבוע ואני נחשב כמעט למטרע עובי לסוחר – מרוויחים הרבה יותר. לעומת זאת, המוציא מטבח מנאפולי לכל מקום אחר באיטליה מפסיד כשמונה אחוזים. (אם למשהו נדמה אחרת, שינסה לגנות את האמת; בדבר על כך בחלק השני והשלישי).

בונציה, לעומת זאת, המטבחות (זהב וכיסף) מערכיהם במחיר נמוך. המביא מטבח מוגנתה לנאפולי מרוויח בכיסף כפי שנאמר, והמושיא מנאפולי לוונציה מפסיד. ביחס לשאר איטליה, המעביר מטבח מוגנתה למקום אחרים או להיפך מפסיד רק את דמי הטבחה.

מנאפולי אסור להוציא מטבחות, לא זרים ולא מקומיים, לא זהב ולא כסף, תחת עונשים כבדים והחרמת המטבחות, וכיום הקנס הוא פי שלושה.

מוונציה מותר להוציא כל כמות של מטבחות מקומיים (אך לא זרים), ומדי שנה מיוצאים ממנה למטרה בלבד לעמלה חמישה מיליון.

בנAPOל', הכנסות (נכסי מניב ותשואות) מוערכות במחיר נמור, כך שנitinן לקבל תשואה של שבעה וחצי, שמונה ואפילו עשרה אחוזים; ובשל החובות היישנים הרבים והמחסור במטבעות, ניתן להשكيיע שם כל סכום כביר.

בונציה הכנסות מוערכות במחיר גבוה, ולא ניתן להשיג יותר מרבעה או חמישה אחוזים, כך שלא משtellם לאיש להשקייע שם את כספו.

בנAPOל', הכנסותיו של הוד מלכוטו הקטולי מוצאות כולם בתוך הממלכה ואין יוצאות منها, שכן שום חלק אינו נשמר באוצר, ולעתים קרובות הוא אף שולח לשם מיליוןים בזמן; זאת כי כמעט כל כבר מכורות או מופנות לתשלום משכורות לצבא ולחיל המצב במלכה.

בונציה אין מוציאים את כל הכנסות השלטון, אלא רובן נשמרות באוצר; לאחר שסילקו את החוב משנות 1571-1570 בגין הצי, מפקדים מי שנה כ-600,000 דוקטים בקרן הפתקודות, מלבד מה שנשמר באוצר המטבעה.

לפיך, בבחינת התנאים של שתי הערים, נראה כי תנאה של נAPOל' כולם צריכים להיות סיבה חזקה לשפע של כסף, ואלו של נציה – סיבה להתרוששות; ואף על פי כן, התוצאה היא הפוכה: נציה שופעת כסף ונAPOל' ענייה. יש לבחון אפוא כיצד נוצרות תוצאות מנוגדות אלו.

פרק י'

כיצד, למרות התנאים האמורים, נציה שופעת זהב וכסף, ומדוע.

תנאה של נציה, כפי שנאמר, מעידים כולם על הוצאה (Esito), ותנאה של נAPOל' על הכנסה (Introito); לפיך הראשונה הייתה צריכה להיות ענייה והשנייהعشירה במטבעות. ובכל זאת התוצאות הפוכות. עליינו למצאו את הסיבה לכך. נתחיל בונציה: כיוון שהוצאה מחיבת הכנסה מוקדמת (אחרת הדבר בלתי אפשרי), הקושי הוא למצאו הכנסה צזו שלא רק תcosa את ההוצאות אלא תעלה עליה במידה שתיצור את שפע המטבעות הקיימ. כשןמצא זאת, תיעלם הפליהה. ללא ספק, כיוון שבעיר זו מזויות שלוש הנسبות המשותפות בשלמות – כמוות התעשייה, מסחר ענף וועלות השלטון – יש להסביר כי נסיבות אלו מחוללות הכנסה כה גדולה, שהיא מאפשרת את ההוצאות הגדולות ויצרת את השפע.

לגביו שתי הנسبות הראשונות, אין צורך להתאמץ להוכיח, שכן הן ידועות לכל מי שביקר שם וגם למי שלא. הנסiba השלישית ניכרת מן התוצאה: פעולות השלטון ה"סיבה המנעה" השומרת על הסדר, שבReLUו דבר אינו יכול להתקיים בעולם. הנسبות הללו מסודרות בונציה באופן כזה שהן מזינות זו את זו: המסחר הענף מסיע לתעשייה ומרבבה אותה, וריבוי התעשייה מסיע ומגדיל את המסחר. השלטון שם מסיר מכשולים ומעניק נוחות לבני המלאכה ולסוחרים, מה שימוש עז עוד ועוד מהם לעיר.

בונציה קיים יתרון ייחודי: המשכויות השלטון. במלכות (כמו נAPOל') השלטון משתנה עם המלך או עם המשנה למלך, וכל אחד מביא עדות וחוקים חדשים ("מלך חדש חוק חדש"). לעומת זאת, בונציה השליטן יציב כבר 1,200 שנה. מבנה הסנאט (ה-Pregadi) הכלול כ-150 סנאטורים מנוסים המכנים לכל חייהם, מבטיח שהידע על עברו וਪתורנותיה יעבור מדור לדור. כאשר נSENSים סנאטורים חדשים, הם תמיד מוצאים רוב של ותיקים המדריכים אותם. המשכויות זו היא קריטית: שם שרפוא המכיר את החולה לאורך שנים ידע לרפאו טוב יותר מרופא חדש המסתמך רק על השערות, כך שליטן ותיק ומנוסה פועל בביטחון רב יותר שליטון חדש המנסה ניסויים. הוכחה זו מחזקת את טענתי שיש להעדיין את נסיבת התעשייה על פני נסיבת שפע הסחרות הטבעיות.

פרק י"א

כיצד, בהתחשב בתנאה של נAPOל', היא ענייה בזהב וכסף.

כשם שתנאייה של נציה מרמזים על הוצאה אף בפועל יש הכנסתה גדולה, בנאPOLי התנאים מרמזים על הכנסתה ("יצוא רב") ללא הוצאה, אף בפועל המדינה ענייה. כדי לפטור זאת, אחת משתי הטענות ח'יבת להיות שגוייה: או שיש הוצאות שאיננו רואים, או שהכנסה אינה כפי שנדמה. דה סנטיס תלה זאת בשער החליפין הגבוה, אף בחלק השני נראה שאין לך קשר.

האמת היא זו: למراتות שמייצאים שחורה בשישה מיליון, הוצאות על מוצרים מהחוץ ועל תשומות לזרים עלולות על סכום זה.

ראשית, נאPOLי זקוקה למוצר תעשייה מהחוץ. אין בה ייצור של אריג צמר עדינים, וכל الملבושים מגיעים מבחוץ. במלוכה של מלון בת'-אב, שבה כל אדם מוצע לובש בגדים יקרים בחגים, ההוצאה על בדים לבדה מגיעה לМИילוניים.

שנייה, המלוכה זקוקה לכל התבליינים והתרופות (רוברברי, אגריקון, טריאקה וכו') המגיעים מונציה, וכן לכל חומרי הניחוח (פלפל, קינמון, מור וכו'). הפלפל לבדו, שכיל בית צורך ממנו, מגיע לסקומיים אדירים.

שלישית, כל חומרי ה"דרוגה" (כימיילים לתעשייה ויופי) מגיעים מבחוץ: כספית, בדיל, עופרת, צבעים לצבעת בדים, ואפיו חומרים לאיפור נשים (סולימאטו) שנדרכים בכמותות גדולות למراتות שהם חסרי תועלת ממשית.

רביעית, אין במלוכה מכרות מתכת פרט לבזל; נחושת, בדיל ועופרת לתותחים, פעמוניים וכליים ביתיים – הכל מיובא.

אפילו ספרים אינם מודפסים בנאPOLי אלא מיובאים, וכך גם זכוכית, נייר ובדים עדינים. המצב כה עגם, שגם סחורות הגדלות בנאPOLי, כמו סוכר וشعווה, נשלחות לוונציה כדי לעبور שם עיבוד וזיקוק, ונאPOLי קונה אותן חזרה במחיר כפול כי תושבה חסרי יוזמה ותעשייה.

בנוספ', חלק גדול מההכנסות והתשויות בתוך המלוכה נמצא בידי זרים (ג'נובאים, פלורנטינים וכו'). הזרים הללו אינם צריכים להביא כסף מבחוץ כדי לקנות שחורה נאPOLיטנית לייצוא; הם קונים אותה בסוף שהם כבר הרוויחו בתחום נאPOLי מהתshawות והעסקים שלהם.

לסיכום, הוצאות על יבוא ועל תשומם הזרים משתוות או עלות על ששת המילונים המגיעים מהיצוא. אך אין סיבה שייזרום כסף חדש לממלכה. המחוור אינו נובע משער החליפין, אלא מהיעדר תעשייה ומסחר עצמאי. נאPOLי שורדת רק בזכות הזרמות כספים מזדמנות של המלך או בנקים המשתמשים בשטרות חליפין (Cartelle), אף ביסודו היא מרוקנת.

פרק י"ב

השווואת נאPOLי לערים אחרות באיטליה.

מכל מה שנאמר, יכול כל אחד להקיש ולעורר השווואה בין נאPOLי לג'נובה – שבה מציה נסיבת איות האנשים – עם שאר ערי איטליה, ולעומוד על סיבת ההבדלים ביניהן. על כן, אני רוצה להאריך ולדון בכך, כדי לא להגדיל את היקף הספר ללא צורך; אני מותיר זאת למי שירצה להעמיק בכך, שכן הדבר קל בזונה. לפיכך, לאחר שהבהירתי באופן כללי ותמציתי את הסיבות הייחודיות להביא שפע של זהב וכסף לממלכות, והחלתן על המקירה הפרטיה של ממלכתנו תוך הצבת העיר ונציה מול נאPOLי וס Kirby כללית של שאר ערי איטליה, בצריף הסברים מספקים להבנת הנאמר – לא יותר אלא לדון בחלק השני באמונות דעתו של דה סנטיס המזכר, כפי שהובטח, ובחלק השלישי בכמה פתרונות ותקנות, הן כלליים והן פרטיים לממלכתנו, בדרך הנראית לי ראוייה בעניין זה.

סוף החלק הראשון.

כאשר השכל תופס מושג כזבائيل הוא אמת ונוח מבלתי המשיך ולחקרו, או שמא תוך כדי חקירה הוא טועה ומצביע יסוד שקררי, הכרחי הוא שכל מה שנשען על אותו יסוד לא תהיה בו שום ודאות של אמת; וכך גם התקנות המוטתקנות מתוך הנחה שהן נכונות – אין מצלחות. נראה לי שזה בדיקת מה שקרה ב"חיבור" שכטב מרקו אנטוניו דה סנטיס על השפעת שער החליפין (Saggio di Cambio) במלוכה. הוא קבע כייסוד אמיתי וממשי שער חליפין נמור הוא הסיבה היחידה לשפע המטבחות במלוכה, ושער גבורה הוא הסיבה להתרוששותה, וניסה להוכיח זאת בניוקים שונים. דבר זה הוביל להתקנת תקנה להורדת שער החליפין (Pragmatica), בהתאם לדעתו, כדי להביא שפע כספי למלוכה, כפי שהוא מבטיח בהרחבה בחיבורו. ומכיון שהבטחתו לדון במסקנה זו ובኒוקים שהובאו כהוכחה לה, בחלק השני זהה – תוך הנחת הניסיון המשי בכך, שכן הוא כבר הוכיח את ההיפך – נבחן בדרך ההיגיון איך אמת מציה בטיעונים וב証據ות שהובאו באמצעות חיבור. ולאחר מכן סנטיס כתוב את דבריו בלשון העם (איטלקית), בחרותי גם אני לכתוב באותה לשון, כדי שאלנו שגם מבינים לטינית וקרואו את חיבורו, יוכל לשאול את נימוקי שני הצדדים ולהבין האם הפטרין של הורדת שער החליפין היה יכול להשפיך כדי להביא שפע כספי למלוכה, או שמא יש למצאו פתרון אחר, כפי שייתברר בהמשך.

פרק א'

האם שער חליפין נמור או גבוה בין נאפו' לשאר ערי איטליה הוא או יכול להיות הסיבה לשפע או למיחסו במטבחות במלוכה.

בכל חיבורו, מרקו אנטוניו דה סנטיס אינו מבקש להוכיח דבר מלבד זאת: שגובה שער החליפין של נאפו' מול שאר איטליה הוא הסיבה היחידה להתרוששות הממלכה מכסף. הוא מסביר זאת כך: שער חליפין גבוה אינו מאפשר לכיסוף, שהיא אמורה להיכנס לממלכה בתמורה ליצוא שחורות, להיכנס בזמן אלא דרך שטרו חליפין; ומנגד, כיסוף שהיא אמור לצאת דרך חליפין עבור שחורות מיובאות, יצא בזמן הרוח הגלים בכך. בהתאם, שער נמור אמור להביא שפע. כהוכחה נוספת הוא מביא את הניסיון: לפני 15 עד 30 שנה, כשעיר החליפין הייתה נמור, הממלכה שפעה כיסוף; וב-15 השנים האחרונות, כשהשער גבוה, היא הפכה עניה. זהה המסקנה העיקרית שלו, השורש והיסוד למחשבתנו; אם נפריך אותה, יקרוט כל מה שנבנה עליה. علينا לבחון היבט: האם יש אמת במסקנה זו ובニוקים? שכן כדי להפריך את דבריו, די בקר שאחד מהם יהיה שקררי. ואחר מכך, האם הם אכן נכונים? שכן כדי להפריך את דבריו, די בקר שאחד מהם יהיה שקררי, ובוודאי אם כולם שקרריים.

נתחיל בראשון: האם הטיעון היגיוני מוכיח את המסקנה? נסוח את הטיעון שלו בצרפתית: "שער חליפין גבוה מביא רוח למי שרוצה להכנס כיסוף למלוכה באמצעות חליפין ולא בזמן. ומכיון שמטרת כולם היא רוח, הרי שכל מי צריך להعبر כיסוף למלוכה יעשה זאת בחליפין. לכן, שער גבורה מונע כניסה בזמן ומחולל מיחסון". טיעון זה נראה נכון ו邏輯י לגמרי; אך עליינו לנתחו לעומק. המסקנה ש"כלום יעביר בחליפין ולא בזמן" נשענת על הנחה הכרחית: או שהכסוף כבר נמצא במלוכה בזמן עוד לפני החליפין, או שאם לא היה שם, הוא חייב להגיע לשם אחרת אי אפשר יהיה לשלם את שטר החליפין בתוך הממלכה. אם הנחה זו נכונה, הרי שגובה השער אינו הסיבה למיחסו: הכסוף או שכבר הובא לשם קודם בזמן, או שיובא מעט אחר כך; ומועד הגיעו אינו משנה לעניין השפע הכללי.

ישיבו לי: "אין זה הכרחי שהכסוף הגיע בזמן, כי סוחרים יכולים להעביר שטרות מאחד לשני בסיבוב אינסופי מבלי שהכסוף הופיע בזמן נאפו'". תשובה זו מטעה. אם מי שמלים את שטר החליפין בנאפו' לא שלח קודם בזמן, או לא ישלח אותו אחר כך, והגלgal פשוט ימשיך להסתובב – הרי שבסתופו של דבר הכסוף חייב להגיע בזמןן כדי לsegour את החוב עם רווח. לומר שהgalgal יסתובב לנצח זהו אבסורד לוגי של "סיגה

איןסופית". אם הכסף נמצא בנאפולו כי הסוחר מחזיק שם נכסים או מרוויח שם מעסקים אחרים, הרי שיש לייחס את חוסר זרימת המזומנים החדש לאותם נכסים או לחוסר החריצות של המקומות (כפי שהסבירתי בחלק הראשון), ולא לשער החליפין.

נדגים זאת: סוחרים רוצחים לקנות סחורה מנאפולו ב-6 מיליוןם. השער גובה, אז הם מבצעים חליפין עם סוחרים בתוך נאפולו שמשלימים להם בכיס מקומי שכבר נמצא שם. זה סנטיס טוונ שבכך נמנעת כניסה מזומנים חדש. אני שואל: אוטו סוחר שימושם בנאפולו, מני לו הכסף? אם הוא זר, האם הביא אותו קודם? אם כן, הרי שנכנס מזומנים. האם הכסף שלו נובע מהכנסות (תשואות נכסים) בממלכה? אם כן, הרי שהנכסים הם הסיבה לכך שלא נכנס כסף חדש – הוא פשוט משתמש ברוחויו הקיימיים כדי ליזא סחורתו. אם המשלם הוא מקומי, מני לו האשראי אם לא שלח כסף קודם לחוץ לארץ? אשראי אינו ממש לניצח. הרעיון ש-5 או 6 מיליוןים בשנה, במשך 15 שנה (סך הכל כ-100 מיליון), יסתובבו באוויר כשתרי חליפין מבלתי שהבעליים ירצו לראות מזמן או להחזיק בו, הוא מגוחך. לו זה היה נכון, נאפולו הייתה צריכה להיות בעלת חוב עצום של הזרים לפיה, בעוד שבעול השליטון והבנקים מתחננים למזמן ולו בשיעור של מאות מהסכמים הללו. יתרה מכך, הטיעון שלו סותר את עצמו: הוא טוען ששער גובה גורם להזאת מזמן מהמלך כדי להחזירו בחליפין ולהרוויח 10% בחודש. אם הרוחז הזה כה בטוח, הרי שמי שביצע את החליפין ידרוש את כספו בזמןם בנאפולו כדי לחזור על הפעולה, מה שיחייב הכנסת מזמן רב יותר. המסקנה היא ששער גובה אינו הסיבה למחסור בזמן הנובע מייצוא סחורות.

פרק ב'

אם מתוך אמיתות הניסיון הנטען נובעת המסקנה ששער גובה נמור מביא שפע וגובה מביא מחסור.

היסוד השני של דה סנטיס הוא הניסיון: "פעם השער היה נמור והוא כסוף, היום השער גבוה ויש מחסור". לכאורה, מול הניסיון – "המורה הגדול של הדברים" – כל היגיון בטל. אלא שגם אם הניסיון העובדתי נכון (ובפרק הבא נראה שגם הוא לא מדויק), המסקנה הלוגית ממנו שגוייה. אי אפשר לומר: "בזמן א' היה שער נמור ושפע, لكن השער הנמור גרם לשפע". כדי שזו תהיה מסקנה הכרחית, צריך קודם להוכיח ששער החליפין הוא הסיבה היחידה ולאין סיבות אחרות. אם קיימות סיבות אחרות (כפי שהראיתי בחלק הראשון), הרשות השפע או המחסור תלויים בהן ולא בשער. דה סנטיס עצמן מודה שהסיבה לכינסת כסף היא "יצוא סחורות", וראה בשער רק "אמצע" או "מחסום". הוכחתו שהשער אינו יכול למנוע כניסה מזמן עבור סחורות; מילא השער הנמור אינו הכרחי להבאתן. לכן, הניסיון הנטען אינו מוכיח את המסקנה.

פרק ג'

אם הניסיון שנזכר לעיל הואאמת.

אף שדי במאה שהוכח למטרתי – הינו שגם לו היו המסקנה והניסיוןאמת, לא היה בכך כדי לאמת את הנחת היסוד של שגובה שער החליפין הוא סיבת המחסור – בכלל זאת, למען הבירחות היתרה וכפי שהבטחתית, נדע בשאלת האם המסקנה והניסיון הםאמת. ובהתחלנו בניסיון, נראה ממשכנע יותר מן ההיגיון (בהיותו קרוב לחושים בעוד ההיגיון קרוב לשכל), אומר כי אף שדי היה לי להוכיחו בהיותו יסוד לטיעונו, אני מקבל עלי את המעמסה להוכיח את היפוכו.

דבר ידוע הוא כי לפני חמיש-עשרה, עשרים או שלושים שנה, גם אם נניח ששער החליפין היה נמור, מעולם לא הגיעו הכספיים מתמורות ייצור הסחורות לממלכה בזמןן, וכפועל יוצא מעולם לא שפה הממלכה מטבעות; שכן, כפי שהוכח בחלק הראשון, אין סיבה אחרת להימצאות כסף בממלכה. הדבר ניכר בבירור מן הסיום שהיא אמרה להגייע לממלכה בגין אותן סחורות בלבד, מלבד הרוחז שהיא צומח לשוחר מגובה השער הנמור: סכום זה, במשך חמיש-עשרה שנה, לפי שישה מיליוןם לשנה, היה מגיע לתשעים מיליון. לפחות, זו הייתה הניסיוןאמת, הרי שבנוסף לכיסף שהיא בממלכה בשנת 1595, היו אמורים להימצא בה באותה חמיש-עשרה שנה לבן תשעים מיליון; ואלו היו חייבם להישאר בממלכה, שכן כפי שהוא עצמוני מודעה, הוד מלכוותו הקטולי לא רק שאינו מוציא מטבעות מן הממלכה אלא שולח אליה, ובוודאי שלא היה יוצאים מטבעות עבור סחורות לחוץ

או הכנסות זרים לאור השער הנמור. עד כמה טענה זו מוטעית וشكירת אין צורך לומר, שכן לא באותו זמן, לפניו ולא מעולם לא נמצאה במלוכה הסכום האמור אף לא עשירית ממנו. די להוכיח זאת באמצעות פשיטות הרgel הרצפות של הבנקים, שלא קרסו בשל ذדן או מזל רע, אלא משום שהקיעו את הכספי בסוחרות, וכאשר נדרש להוציא סכום כלשהו של מאות או אלפי דוקטים בפרק זמן קצר, קרסו בשל המחסור במזמן שלא יכולו למצוא אצל בנקים אחרים (שכנן לו היה הכספי מצוי, היה להם אשראי; אך בשל המחסור שהוא קיים, כל אחד שמר על שלו). לו היו באותו זמן בנקים רק שלושה או שני מיליון במסונן ואף פחות, בוודאי שלא היו פושטם רג'ל.ומי שאין די לו בהוכחה זו, תכבר ויבדק בנסיבות הגדלות של הבנקים באותו זמן אילו מזומנים היו בהן, וימצא כי לא שלושה, לא שניים ואולי אף לא מיליון אחד היו שם; שכן גם לו היו שם עשרה, עשרים או שלושים מיליון בשנת 1590, עדין לא היה בכך יחס לכמות שהייתה אמורה להיות לפי חישובו.

האמת המוחלטת היא אפוא כי הניסיון המדובר אינו אמת אלא דמיון; והמציאות כה שונה ממנה עד שהיא הפוכה לו. יתרה מכך, ניתן ללמידה על ה"שפע" באותו זמן לעומת ה"מחסור" בזמן אחר מן הכספי (מתכת הכספי) שהגיע לطبעה משנת 1581 ואילך. זמן שבו הותר להשתמש במטבעות ספרדיים באופן רגיל (מה שקדם לכך נאסר והם נשלחו למטבעה יחד עם שאר המטבעות הזרים). מעולם לא נמצא שהגיגו למטבעה באופן רגיל שישה מיליון, ארבעה או אפילו מיליון אחד. לפי החישוב שערכתי משנת 1548 ועד 1582, בחולקת הסכום הכלול לכל השנים, עולה כי הגיעו למטבעה 29,167 ליברות כסף בשנה, שערכן במטבעות הוא 306,253 דוקטים בלבד. ואם יאמרו לי כי סכום קטן זה נוגע רק למטבעות שהגיגו למטבעה אך אין פירושו שלא נכנס כסף אחר למלוכה, אשיב כי הוכחה זו מלמדת היטב שלא נכנס שום סכום אחר, לא בגין יצוא סחורות ולא מכל סיבה אחרת; שכן באותו שימוש לא הותר השימוש במטבעות זרים ואף לא בספרדיים (עד לצו של הנסיך מפייטראפרזיה, המשנה למילר דאס), ולכן בהכרח הכל להר למטבעה. מכאן מוכח שמעולם לא הגיעו למלוכה, גם כההשערה היה נמור, הסכום שהוא טוען לו, אף לא רביע או עשירית ממנו.

וכדי להראות שగובה שער החליפין אינו משנה דבר לעניין זה, ערכתי חישוב של מתכת הכספי שהגיעה למטבעה בין 1582 ל-1590 (כשהשער היה נמור לפי דבריו) ובין 1590 ל-1605 (כשהשער היה גבוה). בתקופת השער הנמור הגיעו בממוצע 2,636 ליברות בשנה (27,668 דוקטים), ובתקופה השער הגבוה הגיעו בכל שנה 21,142 ליברות (213,391 דוקטים). חישוב זה מראה כי לא רק שבזמן השער הנמור הממלכה לא שפעה מטבעות, אלא שהיא זה ההיפך הגמור. ואם יטען שבזמן השני המטבעות הגיעו למטבעה רק כדי להפוך למטבעות קטנים (חצאי קרליני), הרי שגם בזמן הראשון עשו חצאי קרליני, ولو היה כסף – היו עושים זאת.

נמצאים למדים כי הניסיון שהמלוכה שפעה כסף באותו השער הנמור הוא שקר. ואוisoף עוד הוכחה: אם אכן היו במלוכה 90 מיליון דוקטים בשנת 1590 כפי שנבע מחישובו, להיקן נעלומו כל אותן מיליון ברגע שהשער עלה? האם יכול "פרחו באוויר" דרך שער החליפין? המחשבה שסכומים כה אידירים יסתובבו בעולם מבלי שבעליהם יראו אותם לעולם היא מגוחכת. הניסיון המשמי מלמד כי מעולם לא הייתה כאן כמות כזו של מטבעות זרים מפירנצה, מילאנו או רומה, כפי שהוא טוען, פרט לכמויות מזעריות וחסרות חשיבות.

פרק ד'

האם נכון הnimok ששער החליפין גובה נתן רוח למי שרצה להעיר כסף למלכה החליפין ולא במזמן, ובשל כך לא מגיע מזמן.

כבר הראינו כי טענתו העיקרית שגיה. נותר לבחון האם הnimok שגובה השער מעניק רוח של עשרה אחוזים וייתר נכון במציאות. דה סנטיס טוען כי בשל השער הגבוה, אדם המביא סקוודו זהב מרומא מקבל עבורי בחיליפין 14 קרליני יותר, בעוד שבחומרן לא היה מקבל יותר מ-13. אך זהה טעות עובדתית: בנאפולו, סקוודו זהב מעולם לא נסחר לפי 13 קרליני כפי שקבעת התקינה (Pragmatica), אלא לפי 13 וחצי, 14 ואף 15 קרליני. לפיכך, המביא מזמן מרוחיח יותר מאשר המשמש בחיליפין. הטעות שלו נובעת מכך שמחיר הסקיודו זהב בנאפולו עלה ללא הרף, בעוד שבמקומות אחרים נותר יציב; בנאפולו הזהב נחשב כסחרה ולא כמטבע,

ושער החליפין (הנעשה מזהב לכסף) מושפע ישרירות מעליית מחיר הזהב. لكن, גובה השער אינו מעניק רווח המונע הבאת מזומנים; ואם יש רוח כזה, הוא נובע מסיבות אחרות לגמרי.

פרק ה'

על הנימוקים והמסקנות הראשונים הנובעים משער החליפין, והסיבות האמיתיות למחסור בכסף.

השפעות שער החליפין לפ' דה סנטיס הן: כניסה או יציאת מזומנים, פעולותיהם של נסיכי איטליה באוצרותיהם, והרווח מהוצאה כסף כדי להחזירו בחיליפין. כבר הוכחנו כי אלו דמיונות. הסיבה האמיתית למחסור בנאפול' היא העדרן של "הנסיבות המשותפות" (תעשה, משלם וכו') המביאות שפע, בעוד ש"הנסيبة הפרטית" ("יצוא סחורות חוקלאות) אינה מספיקה לכטוט את הייבוא ואת הכנסות הזרים היוצאים מן הממלכה. שער החליפין אינו גורם לדבר מכל אלן.

פרק ו'

על התקנה שהוצע להתקין למען שפע הכסף במלוכה.

לאור האמור, ברור כי התקנה להורדת שער החליפין לא יכולה להועיל, שכן היא מבוססת על יסוד רעוע. הניסיון אישר זאת: לאחר שהותקנה התקנה לפ' דעתו, לא רק שלא נכנס כסף אלא שהמחסור החמיר. הבנקים והסוחרים נאלצו להתאמץ בזקר רב להביא מעט כסף כדי לא לקרוס. הצורך בתיקנות חדשות הא索רות שימוש במטבעות "קלים" (שחוקים) והתרת השימוש במטבעות זרים (כמו של גנובה) במחיר גבוה מעידם על המחסור הקיצוני שנוצר, בנגד לכללי המנהל התקין של מלכות אחרות.

פרק ז'

האם ההשפעות שהיו אמורות לנבוע מן התקנה האמורה הן אמת.

LAGBI ההשפעות המובטחות מן התקנה:

1. שער נמוך יביא מזומנים בשל רוח של חמישה גראנה לסקוודו – הכוח שרווה זה אינו גורם לכניתת כסף יותר ממה שנכנס ממילא לייצוא סחורות, וגם קודם לכן הרוח היה גדול יותר ולא הועיל.
2. שזה ימנע יציאת מזומנים עבור יבוא – הכוח שהמזומנים חיב לצאת במקדם או במאוחר.
3. שייבוא סחורות יותר יועל – הכוח בחלק הראשוני שזהו נזק חמור המרוכן את הממלכה.
4. שהסחרות יעל פחות – המסקנה שלו בניה על לוגיקה פגומה.
5. שזה יסייע להברת הכנסות הזרים בחיליפין – הראינו שאין בכך תועלת ממשית לממלכה.
6. לגבי הבאת מטבעות ספרדיים (Real) ואוצרות נסיכי איטליה לנאפול' – אין בכך שום אמת או סבירות, ولو זה היה נכון, היה זה גורם להתרוששות כל שאר נסיכי איטליה.

כל אלו נאמרו למען הסקרים, שכן הניסיון המר כבר הוכיח שאף לא אחת מהשפעות אלו התממשה.

פרק ח'

על הצעה שהוציא רוזן אוליבארס בעניין הורדת שער החליפין.

מכיוון שהאמת אינה נגלית בקהלות אפילה לאלו הדנים בה באמצעות ראיים, נפל גם רוזן אוליבארס באותה טעות – וי אמר הדבר במחילה מכובדו – בשל המראה הראשוני של טיעון זה, והוציא תקנה המורידה את שער החליפין. אך לאחר מכן, כשנוכח לדעתهن מהניסיון והן מהיען שהדבר אינו אמת, ביטל את התקנה האמורה. ואין לקבל את המסקנה (של דה סנטיס), הטוען כי ביטול זה דוקא מחזק את דעתו בכך שהיא האמת הוכחה כביכול רק בחלוקת; שכן המסקנה היא הופוכה: משדיםין שהוא מכיר את האמת ועמד על הטעות, ביטל אותה. ללא ספק, לו היה אמת בדברים שנטפסו תחילת נוכנים, היה קל לעמוד לאחר מכן על החסר ועל הפגם

שכנינו לא הושגה התוצאה; ואז, הפתרון המוצע על ידו היה מזווה ומיוישם לא רק על ידי מושלי ממלכות ומוסדותיהם, אלא על ידי כל מלומד יותר.

פרק ט'

האם התקינה להורדת שער החליפין הייתה יכולה להימנע או להיחסם על ידי נסיכי איטליה האחרים.

הפתרון שמציע דה סנטיס לפוגם שמצא בתקנות אוליבאראס הוא שהתקינה לא תסתפק בהגבלה שער החליפין בתוך הממלכה, אלא תאפשר פירעון או גביהה של שטרוֹן החליפין המגייעים מחוץ לממלכה אלא במחירות שנקבעו, ובכך תאלץ את כל שאר ערי איטליה להתיישר לפי שער זה. ועל הטענה שהערים האחרות אינן כפפות למלוכה, הוא משיב שהתקינה לא תאפשר על הערים האחרות דבר, אלא תורה לאנשי הממלכה שלא לשם בשער אחר, ובכך תשיג את מטרתה בעקיפין.

פתרון זה לא היה מועיל כלל לו רצוי נסיכי איטליה האחרים שלא ליקים סדר זה, או לו נראה היה שהם גורם להתרוששות מדיניותם ממזומנים; שהרי בהכרח שפע בממלכה אחת פירושו מחסור באחרות. מעבר לדריכים רבים שבahn יכול הנסיכים לסקל את התקינה, הם יכולים לנוקוט באוטה שיטה בדיק: לקבוע במידיניותם מחיר התואם את השער הגבוה הקודם ולאפשר פירעון שטרות אלא במחירות זה. מדוע שתקנת הממלכה תגבר על השער המקביל והרצן המשותף, בעוד שתקנותיהם של אחרים לא יכובדו? וכי אין לנסיכים אחרים אותה סמכות על נתיניהם שיש למלך?

גם הטענה שהערים האחרות "חייבות" לסchor עם נאפוּי בשל התועלות שהן מפיקות ממנה אינה עומדת בבחן המציאות. הצורך במסחר קיים רק כל עוד הוא מביא תועלות; אם הוא גורם נזק, הצורך פוטך. לדעתו, המצב הוא הפוך: הממלכה זקופה לערים האחרות יותר מאשר זקופה לה. הממלכה תלולה לחלוון ביצוא חומרי גלם כדי להשיג זהב וככסף, ובהיעדר חריצות מצד תושביה (הנסيبة המשותפת השנייה), אם הסוחריםזרים לא יבואו להוציא את הסחורות, הממלכה תישאר ללא תקוות לכיסף. לעומת זאת, סחרותיה של עיר איטליה הן תוצרת תעשייתית המשתרמת זמן רב ונינתה למכירה בכל מקום בעולם. פרט למשי, אף עיר (למעט נציה, וגם היא רק מטעמי נוחות) אינה תלולה בממלוכה לקומה. רוב המשי הולך לג'נובה, פירנצה, רומא ופייצ'נזה – שתי האחרונות הן מרכז החליפין והן כמעט אינן צורכות nisi מהממלכה. لكن, התלות היא דוקא של הממלכה בערים הללו.

פרק י'

האם הכנסות הזרים בממלכה והרווחים מסחר ותעשייה הם הסיבה למחסור בכיסף.

העבר לדון בטענה שהכנסות הזרים בממלכה (מתשותות נכסים ורווח מסחרי) הן הגורם לכך שסחרות יצואות מהממלכה מבלי שיכנס בתמורה כסף, שכן הכסף כבר מצוי בידי הזרים בתוך הממלכה. דה סנטיס נאלץ להודות באמת זו, אך כדי להציג את דעתו הוא טוען שהשפעתה זניחה ומעירך את הכנסות הזרים ב-600,000 דוקטים בלבד ואת רווחי המסחר בסכום דומה.

כפי שהוכח בחלק הראשון בהשוואה לונציה, הכנסות הזרים ביצורף רוחי התעשייה והמסחר שלהם עולים במידה ניכרת על כל סכום שיכול להיכנס מייצואו סחרות הממלכה. דה סנטיס עצמו מודה במקום אחד שהזרים "ספגו את דםם של כל תושבי הממלכה עד שלא נותרו להם חיים או רכוש למצ肯". אם זה נכון, כיצד הוא טועה לחשוב שהשפעתם היא רק מיליון ומאתים אלף דוקטים? האמת היא שהכנסות הזרים הן הסיבה האמיתית והכרחית לכך שכסף אינו נכנס לממלכה. אך כיון שהפתרון לכך נראה קשה עד בלתי אפשרי, העדיף השכל לבסוף לפרטנות קלים ומודומים כמו הורדת שער החליפין.

לגביו הדוגמה של סיציליה שהוא מביא כחיזוק – שם נאוף פחות nisi ובכל זאת גליות ג'נובה מבאות לשם ארגזי מטבחות ("ריאלא") בכל אוגוסט, בעוד לנאפוּי לא מבאים דבר – הוא טוען שהסתיבה היא שבסיציליה אין שוק החליפין מפותח. לו היה צודק, היה עליו להמליץ על איסור מוחלט של החליפין בנאפוּי כדי לאלץ הבאת

מזמן. אך המציאות בסיציליה נובעת מכך שלזרים אין שם הכנסות ונכסים כפי שיש להם בנאפול', ולכן הם חייבים להביא מזמן כדי לקנות את הסחורה.

פרק י"א

האם התקנה האמורה עמדה בסתיויה לצדוק.

זה סטטוס מתאם מאד להציג את הגבלת מחיר החליפין, בטענה שהדבר נכון לטובת הכלל. אומר בקצרה: לו היה אמת בדבר שהשער הגבוה גורם נזק ציבור ומרושש את הממלכה, אז לא רק שਮותר לשפטן לשנות את טבע החוזים, אלא שזיהוי חובתו להעדייף את טובת הכלל על הפרט. אך כיוון שהנזק הציבורי האמור אינואמת, אסור לשפטן להגביל מחיר ועל השער להשאיר חופשי; אחרת, נעשה עולל לאלו שהחוק התיר להם חופש פעולה.

לשאלתו מדוע על השער להיות חופשי, התשובה מצויה בחוק (ב"קודקס"): חזים הם עניין של רצון חופשי מלכתחילה. חירות זו אינה נוגעת רק לעצם עשיית החוזה אלא גם לתנאיו ולאיכותו, כל עוד אינם אסורים על פי חוק. לסיכום: כיוון שלא הוכח נזק, אין לשנות את טבעו החופשי של החוזה. לגבי הרפורמות ברומה ובג'ונבה שציין – אדון בהן בחלק השלישי.

פרק י"ב

על שאר ההשפעות שלטענתו נובעות מהתקנה האמורה, והאם הן אמת.

הकושי השישי, שלטענתו הוא מצא והנו בעל חשיבות רבה, הוא שסוחרי הממלכה ומרקומות אחרים לא ירצו עוד לקנות סחרות כדי ליבצאן, בשל אובדן רוח החליפין; שכן, כיוון שמחיר הסחרות בממלכה עליה, הר' שביצאן אין רוח אלא בחליפין, ואם זה יבוטל – ייחללו מליקנות. על כך הוא מшиб שהקושי הזה הוא הבל, שכן הוא הוכיח בריאות דמנוסטרטיביות שככל התקלות נובעות משער החליפין הגבוה והבלתי סדייר, וכשבאים לתקן זאת, אין להתחשב באינטרס של יחידים. על כך ניתן לומר שמאחר שככל טענותיו הופרכו, והוכח ששער החליפין גבוה או נמוך אינם גורם לכל תקלת במלוכה, הרי שהקושי נותר בעינו. ואלו היה אמת בהנחה שאין רוח אחר מלבד שער החליפין הגבוה, וביטולו היה גורם להפסקת יצוא הסחרות, הרי שהתקנה הייתה צריכה דווקא להעלות את השער עוד יותר. אך ההנחה אינה נכונה, שכן אם התייקרו הסחרות בממלכה, בהכרח עליהם להתייקר עוד יותר מחוצה לה, ואם לא יתיקרו – הרי שכי שעלו במחירות, כך ישובו וירדו. لكن הקושי היה מتبטל מALLYו לו היה טעם כלשהו בהורדת השער.

במה שר מופיע הקושי השביעי: שהערים האחרות, אם יתאמו את שער החליפין שלהם כך שייהי זהה, יכשלו את ההשפעה. על כך הוא מшиб שטענה זו אינה ישימה, כיון שככל השווקים, למעט פירנצה, סוחרים במטה ממשי (ובכך הוא סותר את דבריו הקודמים, כשהתටאים למטרתו לטען שה"סקודו" של החליפין הוא דמיוני), ואין דרך אחרת שבה יוכל למנוע שכאשר הסקוודו יעלה או ירד במחירות, הדבר יגרום בכל מקרה לכך שככל הΖהاب או הכספי יזרמו לממלכה. זהה דמיון גרידא; ומכיון שנדונן בכך בחלק השלישי – כשנבחן אם העלאה או הורדת ערך המטבעות המקומיים או הזרים יכולת לגרום לכיניסת מטבעות לממלכות או למחסור בהם – נניח לכך כתע. אך באשר לקושי הנוכחי, מצאתי דרך קלה וישראל להכשיל את התקנה ולהפוך אותה לחסרת תועלות: לו נגרם להם נזק ניכר, יכולו הם עצם להניאג את אותן סדר ולהגביל את המחיר, אך בהעלאתו ולא בהורדתו; ולענין זה לא הייתה משנה העובדה אם המטבע הוא ממשי. ואת אמינותה הדבר הוא עצמו מודה לגבי הסקוודו הדמיוני של פירנצה... מדוע אם כן לא יוכל להיות אותן הדבר בהגבילת או העלאה מחיר החליפין כמו במחיר הסקוודו?

באשר לקושי השמיני – שסוחרים רבים יפשטו רגל; והתשיעי – האם הדבר נחשב לריבית; והעשירי – האם התקנה זו גורמת לשוק של נאפול' להכתיב חוק לשוקים אחרים: אין צורך לדון בהם, שכן אין להם חשיבות לענייננו, ואין טעם להסביר למחשבת וקשיים חסרי יסוד ולהרחיב ולמלא דפים לחינם.

סיכום החלק השני

על מה שהבתו לנו לדון בחלק שני זה נאמר די הצורך, שכן הוכח במלואו כי אין זה אמת, ואף לא סביר או אפשרי, שגובה שער החליפין יוכל למןעו כניסה כספים בזמן שהיו אמורים להגיע לממלכה בגין יצוא סחורות, וכי לעניין זה אין חשיבות אם השער גובה או נמוך. בדומה לכך הוכח שהניסיוקים והמסקנות שהובאו בעניין זה אינם נכוןים; וכי הסיבה לכך שאין כספים בממלכה מהيוצאה האמור היא זו שצינה בחלק הראשון: ההכנסות והתשויות של הזרים יחד עם הרוחים שהם מפיקים מסחרות הממלכה. דבר זה לא יכול היה להוכיח דה סנטיס עצמו, וניסה להיחלץ בטענה שהסכוימים אינם כה גבוהים, אך לאחר מכן, אין יודע כיצד, קיבל זאת והפריז בחשיבות הכנסות לבדן.

מאחר שלא יותר דבר לומר על מה שהובתו, נעבור לחלק השלישי והאחרון, בו נדון בפתרונות למחלת זו, ובבחן כמה הצעות שהעלה דה סנטיס בחיבורו כפתרון להבאת כספים לממלכה.

סוף החלק השני

חלק שלישי

מבוא

רבים נהגים לומר בטעות שם ידועה סיבת המחלת, קל למצאו את המרפא. כך אומר גם דה סנטיס בראשית חיבורו. אך אין מוצא שדועה רוחות זו היא אמת, לא באופן כללי ולא בשום מקרה ספציפי. שכן, אף שרפוא יודע היטב את הסיבה לחום חריף, אין פירושו שהרפואה יהיה לו קל, ופעמים רבות הוא אינו מוצא כלל. כך לגבי מחלות הכלב והקיבה או פצע מוות – הידיעה אינה מבטיחה רפואי קל או קשה. ובמעבר מהרפואה לענייני מדינה, הרי שסבירותיה של רוח התקלות המתחרשות במדינות הן גלויות, ובכל זאת לא רק שכן זה קל למשלים לתקן אותן, אלא שפעמים רבות הדבר הופך קשה כל כך, שאפילו אמצעים קיצוניים אינם מועילים. לכן, הטענה הנכונה היא: כשידועה סיבת המחלת, קל ואפשר יותר למצוא רפואי מאשר כשהיא ידועה; אך אם הסיבה היא עצמתית מטבחה או בשל נסיבותיה, המרפא יהיה קשה ולא תמיד אפשרי.

כיוון שישיבת הרעה – אי- כניסה כספים לממלכה מהיוצאה – היא הכנסות הזרים והתשויות שהם מנהלים בשל רשותות התושבים, וכיון שהסיבה החזו כה עצמתית (עד שדה סנטיס עצמו מציע ביאושו להשעות את תשלומי הריבית לזרים לשישה חודשים, צעד שהוא עצמו מודה שאינו ראוי להיאמר), הרי שהרפואה יהיה קשה ביותר. על כן, בבואנו לדון בפתרונות זה, נבחן תחילת הטיפול הרפואיים שנוטו או הוציאו, האם הם מועילים או יכולים להוועיל, ואם היה בכוחם להרבות זhub וכוסף בממלכה; ולאחר מכן נדון בפתרונות האmittים, בזיהירות הנדרשת.

פרק א'

על הפתרונות שבוצעו והוצעו כדי להרבות מטבחות בממלכה.

פתרונות שבוצעו להרבייה המטבחות בממלכה הם אלו:

1. איסור יצוא מטבחות, בין מקומיים ובין זרים, וכל סוג של זhub וכוסף.
 2. הורדת שער החליפין.
 3. קביעת ערך גובה למطبع זר והתרת השימוש בו לא רק בערך השווה למطبع המקומי (בתוספת עלות המטבחה), אלא יותר מכך.
- פתרונות שבוצעו: העלאת הערך הנקוב של המطبع המקומי או הפחחת משקלו, וטביעה חלק מהמטבעות או כולם מכסף באיכות נמוכה יותר.

פרק ב'

על פתרון איסור יצוא המטבעות.

הסיבה הנראית לעין שהובילת לאיסור יצוא המטבעות היא שבאמצעותה נשמר הכסף המצרי והכסף שאמור להיכנס. ההנחה היא שמאחר שאי אפשר להוציאו, הנסיבות תלר ותגדל תמיד. אך האמת היא הפוכה: איסור פשוט על יצוא מطبع אינו מועיל למטרות ואינו גורם להן לשפוע זהב וכוסף, אלא הוא מזיק יותר מאשר מועיל; אלא אם כן המדינה נמצאת במצב של אי-סדר כה גדול שהיצוא עלול להזיק לה באופן ספציפי.

כדי להבין זאת, יש לבחון את המטרת של מי שורcha ליצא כסף. המטרע היוצא למטרה כלשהי חייב לחזור לממלכה עם רווח. אם מוצאים כסף כדי לקנות שחורה מחוץ לממלכה שהמדינה זוקפה לה, אין בכך נזק, כי מלאה חיבטים לשלם עבורה. אם קונים שחורה כדי למוכר אותה במקומם אחר, הרי שהיא תימכר במחירים גבוהים יותר והכסף יחזור בנסיבות גדוליה יותר. חופש הייצוא גורם למסחר רב יותר, והאיסור – למסחר דל יותר. סוחר ירתע מלסחר במקום שבו לא יוכל להוציא את כספו במידת הצורך למקומות אחרים, ויעדיף לסוג נזק אחר ולא לophobic שם. כמעט כל נסיכי איטליה מתירים יצוא של המطبع המלאומי שלהם. ונכיה, אף שהיא אוסרת יצוא מطبع זר, מתיירה יצוא מطبع מקומי; ואיסור המطبع הזר אצלנו גועד להכנס רוח למטבעה (כיוון שהמטבעות הזרים חיבבים להינמס ולהפוך למקומות), ואין זה פוגע במסחר כי העיר שופעת מطبع מקומי שניית ליצאו בחופשיות.

הסיבה שבגללה בממלכתנו (נאפול) הייצוא גורם נזק אינה הסיבה שדה סנטיס מצין, אלא ה"אי-סדר" שהותר לצמוח: העובדה שלזרים יש כל כך הרבה הכנסות ונכסים והם מחייבים בכל התעשיות. במצב זהה, הכסף שיוצא לא יחזור עוד לממלכה. לכן, ורק מהטעם הזה, אני מסכים שבממלכה שלנו איסור הייצוא הוא נכון כרגע; אך ללא הבעיה המבניתה זו, האיסור לא היה מביא תועלות אלא נזק. לסייעם, איסור הייצוא אינו יכול להביא לשפוע, אלא רק למנוע את החומרת אי-הסדר ככל האפשר.

פרק ג'

על הפתרון של התורת השימוש במטבע זר או העלאת ערכו.

על הפתרון של הורדת שער החליפין דנו בהרחבה.ណון כת בפתרון השלישי: האם התורת שימוש במטבע זר על ידי הולאת מחירו היא מרפא להרביה הכספי. בעקבות דעתו של דה סנטיס, נקבע בתקנה "סקודי" מכסף מגנובה יסחרו לפי 13 וחצי קרליני. הוא טען שגם הייתה טעונה להוריד את ערך ה"ג'וליו" של האפיפיור ושל פירנצה מ-10.5 גרנהה ל-10, כיוון שהזה גורם להם לצאת מהממלכה. הוא הביא כדוגמה את מרקו אנטוניו קולונגה בסיציליה, שהעליה את ערך הדוקט הנאפוליטני ב-5% כדי להביא כסף לאי.

אומר כי מדובר באשליה. העלאת ערך מטבע זר אינה יכולה להביא לשפוע בממלכה, אלא רק להרוויש אותה ולפגוע בזכויות השליט והפרט. גם אם נראה שכסף זורם פנימה לזמן קצר, ככל שייזרום יותר, כך הממלכה תתרושש מהר יותר.

מדוע? אם מטבע זר מוערך יותר מערכו האמתי כדי שיגיע לממלכה, המטרה של מי שמביא אותו היא לקנות שחורה וליצאה. פירוש הדבר הוא שבעוד שקדם היה צריך להביא יותר כסף עבור אותן חברות, כת ערך מbijים פחות – וזה גורם למסחר ולא לשפוע. גרווע מכך, אם הזרים משתמשים במטבע המוערך-יתר כדי לקנות נכסים או לנחל תעשיות, הם משיגים יותר בנאפול'י בפחות השקעה, וזה מחייב את המחויר המבני שכבר קיים בשל שליטת הזרים בכלכלה. העלאת ערך המטבע הזר היא למעשה מתן יתרון נוסף לזרים על פני המקיימים.

יתרה מכך, הדבר פוגע בזכויות השליט (הריבון): כל מטבע זר-Amor להגעה למטרעה, להירקע מחדש כמטבע מקומי, והשליט אמר להפיק מכך רווח (Seigniorage). אם מתירים למطبع זר להסתובב בחופשיות, השליט מאבד את רווח המطبعה שלו. בנוספ', הדבר חשוף את הנתינאים להונאה מצד שליטים זרים, שעלווה להוריד את ארכות המתכת (הסיגים) במטבעותיהם בעוד שהערך הנקוב בנאפול'י ישאר גבוה. לכן, בכל מדינה מתוקנת, מטבע זר מוערך תמיד בפחות ולא יותר, כדי לא לאלץ את המרת המטבע המקומי.

פרק ד'

- על ההצעות להעלות את ערך המטבע המקומי או להפחית את משקלו או איכותו. דה סנטיס פועל את ההצעות הללו. לגבי הפחתת איכות המתכת (הסיגים), הוא פועל זאת בשל כבודו של המלך וחושש מפגיעה במשחר. אני מסכים חלקית, אך סיבותיו חזקות יותר:
1. זה נוגד את הצדק – המטבע אמר להביא תועלת בשל החומר (המתכת) שבו ולא רק בשל הצורה (החותם).
 2. זה מעודד זיופים.
 3. זה מזיק לנ廷ינ – כשייצאו מהמלכה, המטבעות לא יהיו שווים דבר, וגם המלך לא יוכל להשתמש בהם לתשלומים מחוץ למלוכה.

אף שבונציה או ג'נובה יש מטבעות קטנים מאיכות נמוכה, המטבעות הגדולים המשמשים למסחר בימאותיהם תמידו מ איכות גבוהה מאוד (בנפולי האיכות למעשה נמוכה יותר מרוב ערי איטליה, למעט רומא). אני מסכים שניתן להנפיק מטבעות קטנים מאוד (מנוחשת למשל) שערך נבע רק מצורתם לצורך נוחות יומיומית, אך אין להפוך זאת למطبع העיקרי במשחר.

לגבי הعلاאת מחיר המטבע המקומי או הפחתת משקל – אם חיבים לבחור, עדיף להפחית את המשקל. דה סנטיס טוען שהפחחתת משקל "תחריב את העולם" כי כל אירופה קבעה מחיר אחיד לכף. זו טענה חריפה. ראשית, אם זה היה מביא שפע למלוכה, לא היה علينا לדאוג לסדר בשאר אירופה. שנית, אין באמת מחיר אחיד; המטבע הנאפוליטני מילא שווה בחוץ (רומא, ונציה, פרנצה) כ-10% פחות מערך בנפולי, וזה לא גرم לשום "חובן עולם". דה סנטיס גם טוען שהוא יזיק להכנסות המלך, אך המלך אינו מוציא את כספו אל מחוץ למלוכה אלא משתמש בו בתוכה, כך שערך המטבע בתוך המלוכה הוא שקובע עבורו.

פרק ה'

על המחיר האמיתי של הזהב והכסף, כיצד כל אחד מהם מהוות מחיר עבור השני.

נראה ברור למדי מהדיוון בפרק הקודם, שמאחר שהשפע המשנה או המחסור בזהב בגין לכף הם הסיבה ליחס שבו הם מוחלפים זה זהה, הרי שב讹רכיה יש לומר שככל אחד מהם הוא המחיר והמידה של השני. יתרה מכך, לאחר שני חומריים אלו הם הנפוצים ביותר בעולם לשימוש למطبع – שיפורו שהם המדד לערכים של שאר הדברים – הרי שלມורות המושג "ערך פנימי" של המתכוות, שנთפס לעתים כמעין רוח רפואי בלתי מובנת, נראה קשה להבין כיצד מתכוות אלו יכולות להיות מידת הדדיות אחת לשנייה, במקרה שהוא בעולם דבר מה אחר מהוות מידת משתפת לשנייהם.

שחרי, אם אשאל כמה שווה ליטרא של זהב, ותינתן לי התשובה: 14 ליטראות ושלושה רביעים של כסף; ואני אשאל שוב: "אם כן, כמה שווה ליטרא כסף?" – נראה שאין זה ראוי לומר שהוא שווה $4/59$ מליטרא זהב, והוא נראה הולם הרבה יותר שתהיה מידת משתפת אחרת למחירם, שאליה יתיחסו. אך אני שואל: אם כך היה, דבר זה מהוות מידת ערך הזהב והכסף, מאי הוא שואב את ערכו? והאם ערכו זה יהיה ודאי, קבוע ויציב, או שמא בלתי ודאי ומשנה? אם הוא בלתי ודאי ומשנה, הרי שהייה צריך בדבר רבייע וDOI ויציב שימודד את ערכם של שלושתם, וכן הלאה עד אינסוף. אך אם היה זה דבר בעל ערך ודאי ויציב, שתי שאלות ראשית: היכן נמצא דבר זה שיש לו ערך ודאי, קבוע ובלתי משתנה? איני מוצא אותו בעולם לפי דרך הבניה זו. השנייה היא: ומה מटבעת ערכו של דבר שלישי זה, מהוות ערך כה בלתי משתנה עד שיוכל לשמש כלל לערכם של כל שאר הדברים?

אני שלעצמם אצביע על דבר המשמש כלל לכל הערכים, וכבר רמזתי לעיל: אך אין דבר בלתי יציב ממנו הנתנו לשינויים כה רבים – והוא **התשוקה האנושית**. אם יגידו חלק מהתשוקות הארץ, מיד ירד ערכם של הזהב והכסף; שכן, מאחר שהדברים שאינם מובוקשים עוד מ Abedים מערכם, ונותרת בעולם אותה כמות זהב

שהייתה קודם, אך הדברים הסחרים או המבוקשים פחותים בכמותם, וניתנת כמות גדולה יותר של זהב עבורם. כך, שפע הזהב ברומא לאחר המלחמה המקדונית גרם לעליית מחירי השdot; ואוטו הדבר קרה באירופה כולה לאחר גילוי אמריקה, שמנעה עברו מאות מיליון אל עולם הנוצרות.

אך כמה משתנות הן התשוקות האנושיות! כל אופנה חדשה גורמת למה שנכנס לשימוש להירות יפה יותר ומעלת את ערכו, ומורידה את ערכו של מה שהוא בשימוש ובוקה קודם לכך. המלחמה מעלה את ערך הנשק, הסוסים ובדי העור; השлом מעלה את מחיר הנוצאות, הרקומות והטענות. וההרגל האוניברסלי מוסיף הערך או בז' לדברים.

כיצד יתכן אם כן שערכם של הדברים והמתכוות שבahn אלו קונים יהיה כה בלתי ודאי ובבלתי יציב? אני יכול להסביר את עצמי די בנקודת זו בלבד להביא, לפני הפרטון, דוגמה נוספת לא-נוחות דומה הקיימת בעולם.

הזמן הוא מידת משך קיומם של הדברים ותונעתם, והתנוועה היא מידת הזמן. אם אני רוצה למדוד זמן, אני משתמש בשעון – מים, חול, גלאלי שונים או ממש – בקיצור, במכשור שנע באופן שווה ככל האפשר; מתנוועתו אני אומר: "כבר חלפו כך וכך שעות". מנגד, אם אני רוצה למדוד תנוועה של דבר מה, אני נעדץ בזמן ואומר: הספינה עברה כך וכך מיל', כי היא נעה ברוח צזו או במהירות צזו במשרך וכך שעות. אם לא הייתה מינית תנוועה שווה, לא הייתה לי מידה לזמן. בעת, כיוון שעשיהם בלתי ודאיים, היכן נמצא הדבר השלישי שימודד את הזמן והתנוועה יהיה בעל ודאות צזו שלא יוכל להטיל בה ספק? אמורים לי שהמדד המשותף הוא תנוועת גרמי השמיים. קיבל זאת לצורך הדין כמידה הפחותה בלתי-שווה למידת זמן; אך שהזמן עצמו אינו אלא תנוועת השמיים, כך שאם ייחלו השמיים לנوع ייחל הזמן – לזאת אין מוח' מסוגל להבין. אסטרונומיה מלמדת אותן שאפילו הימים אינם שוים ביניהם; ימי יולי קצרים מימי דצמבר בגל תנוועת השימוש.

אם כן, האם הכל עומד על אי-ודאות? האם לא נוכל לדעת מידה מאומנת לדברים כה חשובים אלו? אני מшиб בשילילה; ואם נחפש מידות לדברים אחרים, כמו אורך الرجل, האמה, הצעד או המיל, נמצא את אותן הקשיים. כך גם במשקלות. הפילוסופים מלמדים אותנו שיחסים דורשים בהכרח שני גורמים; אם אחד חסר, החוט מתבטל (כמו אב ובן). כל כמות נמדדת נחשבת גדולה או קטנה לפי הגורם שאליו היא מותיימת. אם המידה עצמה משתנה, היחס משתנה. بد שנמדד ברומא כמה קנים הופך בונציה למאתיים אמות, כי השטנה הגורם שאליו התייחס. ערך המטבעות, ובמיוחד הזהב והכסף, הוא יחס הקאים בין שתי המתכוות הללו בהתאם לכמותן הנמצאת בידי בני האדם וההערכה שהם מייחסים להן בעת חליפין ביניהן או בין שתיהן לבין הדברים המבוקשים.

אחריו ששתי המתכוות הללו מיעדות לתפקיד זה כמעט אצל כל האומות, הערך שאנו מכנים "ערך המטבעות" אינם אלא היחס של אחת לשניה לפי הערכת בני האדם. כשרצתה לומר מהו ערכה של ליטרא זהב, אין לנו מידה ודאית יותר מאשר להתייחס לכיסף; ולהפוך. בכך שוניתן להשווות את ערך שתי המתכוות גם לדברים אחרים, שערכם נמדד על ידן; כמו דיום מד גלאוקוס שהחליפו שריונות – האחד היה שווה 9 שורים והשני, שהיה מזהב, היה שווה 100 שורים. במקרה זה, מספר השורים שימוש כמטבע בחזזה זה.

כדי להבין טוב יותר מה פירוש המילה "ערך", "מחיר" וכו', נדמיין שלא נמצא בעולם מתכת אחרת המתאימה לתפקיד זה מלבד הכסף. כיצד נאמר שהכסף יקר או זול אם לא בהשוואה לדברים שבהם הוא מוחלף? כאשר היה שפע של דברים סחרים ומהصور בכיסף, כל מי שיש לו סחרה ינסה למכוור אותה כדי לקנות דברים לצרכיו; כיוון שלא יוכל לקבל הרבה בכיסף, כל שמי שעובד כיסף יתנתקו אותו עבור מעט כסף, ונאמר שהכסף יקר. מנגד, אם ימצא בעולם שפע כסף רב מהרגיל, מי שייחסיק בו לא ידקק כל כך בקניית צרכיו; ונאמר שהכסף זול, שכן עבור צמד שורים אחד מקבלים יותר כסף مما שקיבלו קודם עבור שני צמדים. ניסיון זהanno רואים מדי יומן אצל הסוחרים ובירידים, שם לפי שפע הכסף או המחוור בו עולה או יורדת שער החליפין ומחייב הדברים.

זהו מקרה מקרי שהזהב והונחות מתתתפים גם הם בתפקידו של הכסף כמטבע. כפי שלמדידת מרחק אני יכול להשתמש באמה, ברגל או בצד, אך למדידת ערך הדברים אנו משתמשים לעומתיהם לעתים בזהב, לעתים בכיסף ולעתים בנחושת, לפי המנהג וסמכות השליט. וכי יש隙 בין המדידות השונות (5 רגליים חן צעד), אך בין

זהב והכסף קיימ היחס שקבעו הכמות והערכתה הכללית: 14 ושלושה רביעים אונקיות כוסף שווות לאונקיה אחת של זהב. רק בדבר אחד נדמה שדמיון זה ל蹶ה בחסר: המידות של رجالים ואמות אין משתנות כמעט לאורך מאות שנים; ואילו היחס בין הזהב לכוסף משתנה לעיתים באופן מרגש תוך פחתה ממהה שנה (מ-12 ל-1 ל-14.75%). הסיבה לכך היא שמידות האורך תלויות בהחלהת השליטים השומרים עליהן קבועות ככל האפשר, ואילו ערך המתכאות תלוי בנסיבות הנמצאת במסחר אצל כל האומות, המשתנה מטבעה ללא רצון איש.

פרק 1'

סיבות שונות היכולות לשנות את יחס הערך של הזהב לעומת השם.

לו הזהב והכסף לא היו ממשיים לצרכים אחרים מלבד טبيعتם מטבעות והוא נשאים תמיד במסחר, לא הייתה רואה כמעט כל סיבה לשינוי היחס ביןיהם מלבד שינוי הכמות המופקת מהמכרות. אך כיוון שהם ממשיים לעבודות רבות אחרות, ערכם משתנה לא רק לפי הכמות המופקת מבطن האדמה, אלא לפחות הכמות הנותרת לאחר השימוש במותרת.

הדחף הראשון לשינוי הערך הוא השפע של מתכת אחת יותר מהשנייה. אם שנה אחת יגיעה לאיילה מספרד רק כסוף ולא זהב, זהב יתפרק. אך גם הצריכה המוגנת של המתכאות משפיעה רבתה. כל הכספי הרבים על שלוחנות האבירים והסוחרים, השימוש בכנסיות, הרקומות והתחירה – כל אלו, לו היו נטבעים למטבעות, היו מושנים את היחס.

מנגד, הזהב נוצר על ידי המותרות המודרניות לא רק לתכשיטים וטבעות, אלא לציפוי מתכאות זולות ואףלו עץ המunter את התקורות שלם, את הציורים ואפיו את הכרכורות. הציפוי הראשון של התקורות ברומה געשה לאחר חורבן קרתגו; אך לאחר מכן עברו המותרות לחדרי העשירים והקיסרים.

גם טביעות ספינות תכופות מדי מעניקות "מס" לים ומשנות את היחס. אך מעל לכל עומד השימוש המתועב של אותם קמנטים אשר נזקנו את הזהב בסופותיהם או קוברים אותו תחת האדמה, ובכך פוגעים בטבע ובאלוהים שברא אותו לשימושנו. עמים רבים במצרים, במיוחד הטורקים והיהודים, קוברים אוצרות עצומים מחחש שהשליטן יחרים את רכושם לאחר מותם; לעיתים הם מבל' לגלות את המחבוא לבנייהם, והמתכוות חוזרות אל בטן האדמה.

זהו סופו של הזהב; הוא נוצר במעטיק האדמה, מחולץ על ידי הכריה, מזוקק באש, הופך לבוגר בטבע במטבעות, ולאחר מכן מתרנחים שניים במסחר העולמי ו עבר את מחיצת העולם כשהוא שם באף פשעים ובגדיות, הוא הולך לבסוף להזקן בכלא חשור של שליט מצרי, או טובע במצולות האוקיינוס, או נגמרשוב באדמה.

אני לא יודע כיצד לענות טוב יותר לאלו התוהים כיצד למרות הכמות העצומה המופקת מדי שנה, לא נראה שהזהב והכסף מתרבים באותו יחס. הסיבה היא המסחר עם המזרח (פרס, הודו, סין). משי, תבלינים, סמים, תכשיטים ובנינים יקרים המובאים על ידי ספינות פורטוגל, אנגליה והולנד – ומה הם נקנים אם לא במאזון? כמעט אף אחת מהאיימפריות הללו אינה קונה סחורות מאירופה; כך שכמות עצומה של זהב וכוסף זורמת מאירופה לחילוקים אלו מבל' לחזור לעולם.

פרק 2'

על מטבעות הנחות והכסף מסוגות נמוכה, ויחסם למטבעות הזהב והכסף.

מלבד מטבעות הזהב והכסף הטהור, נהוגים מטבעות קטנות יותר מסוגות נמוכה (נחות וכסף מעורבבים) או נחותה נקייה, המיועדים בעיקר להוצאות הקטנות של הציבור. קיימים דברים רבים שערכם פחות מהחותיכת הקטנה ביותר של כסף שנitin להשתמש בה בנוחות. בטורקיה קיימים "אספרים" (Aspri), מטבעות כסף קטנטנים, אך רבים אומרים שהם אינם נוחים בגל גודלם הקטן והקלות שבה ניתן לאבדם או לטוען בספרתם.

משמעותם קטנים אלו הכרחיים כל כך, שאף שמלכה אחת באנגליה ניסתה לבטלם כדי להعبر את המסחר רק לזהב וכסף, עמה התקומות עד שנאלצה להחזירם. כיוון שבנסיבות אלו האומות אין שומרות על יחס מדיוק בין הערך הפנימי (כמויות המתכת) לערך שקבע השליט, עולה השאלה האם היה הערך הכספי בהם.

כל מطبع יש שני סוגי ערך: פנימי וחיצוני. הפנימי נשען על כמות המתכת הטהורה שבח. החיצוני נשען על סמכות השליט המצויה שהמטבע יתקבל כחוק. אם מדינה הייתה חיה ללא מסחר חוץ, השליט היה יכול לקבוע את ערך המטבע כרצונו, אפילו מנייר (כפי שקרה בסין עם חתימות המלך, המשרתות כמו שטרות בנק). אך אם השליט רוצה שמטבעותיו יתקבלו על ידי זרים לצורך מסחר, עליו להעריך אותם לפי ערכם הפנימי האמתי; אחרת, סוחרים זרים לא יקבלו מطبع שיגרום להם הפסד במקום אחרים.

עם זאת, השליט יכול להפיק רוח גודל יותר מטבעות קטנים ופושטים משתי סיבות: ראשית, הם משמשים לעסקאות קטנות בתחום העם שלו, שיקבלו אותם תמיד במחיר שהשליט יקבע. שנית, מטבעות אלו נדחים לרוב על ידי השכנים, שרצו להפיק בעצם את הרוח מהתבעת מטבעות קטנים לעם. אך על השליט להיזהר שלא להטיביע יותר מטבעות קטנים מהם צריך; מחסור במטבע קטן מקשה על המסחר, אך עוד גודל מדי של מטבע נחות גורם לכך שהמטבעות הטובים (זהב וכסף) נעלמים מהשוק (חוק גרשאמ), שכן הסוחרים ידרשו יותר מטבעות קטנים עבור מטבע גדול אחד.

הדבר נכון גם לגבי ה"בנקו-גירו" (Bankogiro - העברות בנקאיות). השליט יכול להשתמש בחלק מהכסף המופקד בבנק לצרכיו, אך אם ייקח יותר מדי (כפי שקרה בעיר אחת באיטליה שלקחה 800,000 סקודי לא בעיה, אך כשלהקה עוד 400,000 הבנק קרס), האמון בבנק יאבוט והמסחר יפגע. כך גם במטבע נחות: כל עוד השליט מנפיק רק את מה שנחוץ לשימוש העם, הוא יכול לקבוע את האיכות כרצונו; אך אם יפריז, יגרום נזק כבד.

פרק י"א

גם השימוש לרעה שבואפשרים למטבעות שמשקלם חסר לעבור כתובים גורם נזק לנסיך ולנטינימ, בכך שהוא גורם לעליית מחירם של המטבעות הטוביים.

לא רק הערך המטבעות לפי טוהר המתכת היא הסיבה לעליית מחירם, אלא גם החיסרון במשקלם. שכן המנהג הפסול בערים רבות באיטליה, להסכין עם מטבעות זהב וכסף שמשקלם פחות מהתקן ולאפשר להם לעبور ערך של אלו שמשקלם מלא, נתן פתח לשתי דרכים של "גזירות מטבעות" (Tosatura): האחת מגונה וראוייה לעונש, והשנייה, אף שבאופן עקייף היא גורמת לאותן תוצאות, חסינה מפני קלון ומפני עונש.

גזרני המטבעות, המאוימים בחוקים כה רבים, ואשר בכל פעם שהם נتفسים הם משלימים בח"ם ובכבודם על רוחיהם הבזויים, אינם חדלים מעיסוקם הנתבע. הם גורעים ממטבעות הזהב והכסף את הכמות שהם מאמינים שיוכלו לגנוב מבלי לפגוע במחוזרם הרגיל. במדינת הנסניה פשט מנהג זה כל כך בשנים האחרונות, עד שלא החליטו לתקן אלא לאחר שהתגלה נזק של מיליוןים באוצר המדינה; שכן מספר המטבעות (הטוטונים והסקודים) היה נכון, אך במשקלם היה חסר עצום. ידועות מההומות שנולדו מכך, והטבעת מטבעות חדשים במשקל מופחת ואייסור המטבעות הגזוזים אינם אלא טיח של הנזק, שכן בקרוב נראה את ה"דופיה" עולה בערכה בשל כך.

הדרך השנייה, ה"מכובדת", לגזירות מטבעות היא זו שנוקטים אלו האוספים בהתמדה מטבעות שמשקלם מלא, ושולחים אותם למדינות שבahn הזהב נסחר לפי משקל. שם הם מחליפים אותם במטבעות שמשקלם חסר, ומשלשים לכיסם את הפריש, בעוד שבארצם הם מצויים את המטבעות החסרים באותו ערך של המטבעות השלמיים. כך נשארים בידי הסוחרים 7 או 8 אחוזים של רווח, בעוד שבעיר שבה נמצאים שני מיליון מטבעות גזוזים כאלו, הנtinyים מחזיקים למשהה ב-8 אחוזים פחות של ערך אמיתי. סוחרים שקונים סוחרות חוץ נאלצים למכור את מרכולתם בזיקר כדי לפצות על ירידת ערך המטבע שבידיהם, והנזק מתגאל לכל מי שקונה. יתרה מכך, כיוון שלתשולם מחוץ למדינה יש צורך במטבעות במשקל מלא, נוצר להם ביקוש והם נקנים בתוספת מחיר (aggio), וכך ערכם עולה בהדרגה.

בבאולניה ובפרארה ראייתו בתדעה כיצד שוקלים בדקונות כל מطبع כסף, אך כשמדבר בזhab, מקבלים מטבעות שחזרים בהם 12, 15 ואף 20 גרארים ממשקלם מבלי להניד עפוף. חישוב פשוט מראה שבמדיניות אלו מערכיהם את הכסף (המתכת) הרבה מעבר ליחס המקביל בעולם (כמו בגונאה), וכך לעולם לא יהיה שם מטבעות זהב במשקל מלא; אם יטבשו כלואו, הם מיד יצאו אל מחוץ למדייניה שם ערכם גבוה יותר. השימוש לרעה במטבעות זהב שחוקים מעודד לא רק סוחרים אלא גם אנשים חסרי מצפון לגוז אט המטבעות השלמים שmag'ים לידיהם. כך, ההון הכלול של אותן מדיניות פחת ב-5 או 6 אחוזים. מי שגובה הכנסות מזמן מקבל פחות ערך אמיתי, בעוד שמחירים סחורים החוץ עולים. אם המיסים משולמים במטבע חסר, הנזק הוא למשלם, שמעלה את מחיריו כדי לפצות על כך.

פרק י"ב

הענקים שגורמת עליה ערך המטבעות לאוצר הנסיך ולכיסם של הפרטימ.

אנשים שבריאותם קוויה ואני יכולם לשאת את הכללים שרשום להם הרופא, אלא מדמים שככל מה שערב לחכם הוא בריא, דומים לאותם נסיכים המדמים לעשות רוח במטבעותיהם. הם מתפתחים לעצות של יועצים חסרי הבנה או להצעות של קבלני מטבעות המבטים רוח מיידי ומוחשי, ואני מבחנים שהענק לעם ולאוצרם גדול בהרבה מהתועלות קצרת המועד.

דוגמה טריה לכך היא פולין בשנת 1658. לאחר המלחמות, כשה敖ץ היה ריק, הציעו למילך קז'ימייר להטיבע מטבעות מסגסוגת נחותה. בתחילת המטבעות התקבלו בערכם הנקוב, אך תוך פחות משנה המדינה הטרוקנה מטבעות טובים. הזרים לא קיבלו את המטבע החדש אלא במחצית מערך הנקוב,ומי שנאלץ לשלם מחוץ לפולין הבריח את הזהב והכסף הטוב אל מחוץ למלוכה. המטבעות הטובים התייקרו כל כך, עד שהמטבע המזוהב ("אונגארו") שעלה 6 פלוריינים עלה ל-12. העם גילה פטאום שחייב מרכשו נעלם. זרים החלו לזייף את המטבע הנחות באוטה סגסוגת, ולא ניתן היה להבחין ביןו לבין המטבע המלכותי. האצלים לא יכולים לקנות סחורות, והצבא, שכחן נחתר למשעה בחצי, התمرד. המהומות וחולשה שנולדו מהפרעת המטבע הזו תרמו בסופו של דבר לאובדן חבי' ארץ שלמים לטורקים.

הענק לנסיך הוא ברור: המיסים, המכסים וההיטלים קבועים במטבע קטן או דמיוני. אם איך משלם 28 סולדי' מס לראש, והצ'קינו עלה מ-100 ל-400 סולדי', הנסיך מקבל כוים רק רבע מכמות הזהב שקיבל בעבר. כל הכנסות הנסיך נשחקות באוטה פרופורציה שבה עלה ערך המטבעות הריאליים מול המטבע הדמיוני. שרויו של הנסיך מתפתחים לרווח חד-פעמי מהטבעות מטבעות נחותים, אך הם גורמים נזק קבוע ומתממש להכנסות המדינה.

הענק פוגע גם בנתיניהם. כל מי שחי מהכנסה קבועה, דמי' שכירות או ריבית על הון, מפסיד בכל פעע שהמטבעות מתיקרים. אם אבותי' קנו זכות להכנסה של 927 לירות בשנה כשה"דופיה" הייתה שווה 22.5 לירות, הם קיבלו כ-41 דופיות. כיום, כשהדופיה שווה 34 לירות, אותן 927 לירות הן רק 27 דופיות. האוצאה מתירושת ואינה יכולה להוציא כספים, זה פוגע באמוניות ובמסחר.

האומנים נפגעים במיוחד. מחירי העבודה שלהם אינם עולה באוטה מהירות. אורג משי' שמקביל 3 לירות עבור אמה של קטיפה כהסקוד' שווה 9 לירות, נאלץ לעבוד הרבה יותר כשהסקוד' עולה ל-12 לירות. כדי לשרוד, הוא מתחילה לעבוד ברשנות, והסתורה הופכת לנחותה ומאבdet את שמה הטוב בעולם. רואו את כובי' הבונה (Castore) בונציה: כיום אלו שנקראים "בונה מלא" מכילם פחות פרווה ממה שהיכלו בעבר אלו שנקרו "חצ' בונה".

גם בעלי הקרקעות והaicרים נפגעים. מחירי הפירות, העופות והמזון בשוק נשארים באותו מספר סולדי', למרות שהסקוד' התייקר. העם הפשט אינו יודע להעיר את עצמו בזhab אלא בליירות דמיוניות, וכך הוא מקבל פחות ערך אמיתי.

יש הטוענים שהנסיך אינופגע כי הוא גובה את המכסים לפי הערך הרשמי של המetuבות (Bandi), אך זו טעות. הגובה מטעם הנסיך גובה סכומים קטנים במטבע נחות, וכשהוא בא לשלם לנסיך במטבע זהב או כסף, הוא נאלץ לקנות אותו בשוק במחיר המופקע. לכן, במקרה הבא על גביית המיסים, הקבלנים יציעו לנסיך פחות כסף כדי לפצות על ההפסד הזה. בונציה, הצ'יקינו נתבע לראשונה בערך של 3 לירות; ב-1605 הוא העומד על 10 לירות, ב-1665 על 16 לירות, וכך גם בסחר ב-20 לירות. אם מס הבשר היה 2 סולדי ליטרא בשנת 1600, הנסיך קיבל צ'יקינו אחד על כל 100 ליטראות. ב-1665 הוא נזקק ל-160 ליטראות כדי לקבל אותו צ'יקינו. אך, ללא הורדת מיסים רשמית, הכנסות הנסיך נשחקו ב-40 אחוזים במשך 60 שנה רק בגין עלית המטבע.

פרק י"ג

הכנסת מטבעות זהב וכוסף זרים במחיר הגבוה מערכם הפנימי גורמת לעליית מחירים של מטבעות המדינה.

אחר חיליפין שבו נותנים סחוורה ששוואה יותר תמורה סחורה ששוואה פחותה הוא הדרך הקצרה והישירה ביותר לפשיטת רgel. ומה עשוה נסיך או ממשל, כאשר הוא מסוגל למטעות זרים – אף אם הם מזחב או מכסף טוב – לעבור במחair גבורה מזה הראו להם לפי משקלם ואיכותם ביחס למטעות המקומיים? הוא אכן עשו דבר מלבד החלפת מטעותינו הטובים באלו של נסיכים זרים שהם פחות טובים. אם המטעות הזרים מעריכים ביווקר רב יותר ביחס למתכת הטהורה שביהם, הסוחרים (ואף הנסיכים שהטביעו אותם) ישלחו כמו שיותר מהם כדי לקבל תמורתם את מטעות הממליכים יותר מתכת טהורה באותו מחיר.

אוצרותיהם של אטאהואלפה ומונטזומה וכי הספינות העמוסים מפרו ומקסיקו לא הספיקו למילון הוצאותיו של קREL החמישי. בשל המלחמות הרבות שניהל, הוא רוקן את אוצר המדינה. בשנת 1540 הוא החליט להפיק רוח מהטבעת מטבחות: הוא הפחית את איקות ה"סקודו" מזהב של קוסטיליה, ולנסיה וארAGON מ-24 קראט ל-21 קראט ו-18 גרארים, וגם הפחית ממשקלו. שאר נסיכי איטליה, בראותם שקיבלו המטבחות הללו בערך שווה לזה של המטבחות הטובים שלהם תגרום להברחת הזהב הטוב החוצה, החליטו לחוקת את המעשה והטבחו מטבחות באיכות נחותה עוד יותר.

הקייסר אמונם הרווחה פעם אחת כעשרה אחוזים על כל מטבעות הזהב שבממלכתו, אך אליו היה מחשב נכון, היה רואה שרוחה זה התקזז עם אובדן של עשרה אחוזים מכל הכנסתתו לצמיתות, שכן הנטינאים שילמו את מסיםיהם באוטם מטבעות שחווקים.

דוגמה מודרנית ומובהקת יותר היא הנזק שנגרם לטורקים כאשר אפשרו למטרות צרפתיים של חמישה סולדי (שכונו בטורקיה "טמני") לעبور במחיר הגבוה ב-50% מערכם הפנימי. הסוחרים הצרפתים והאיטלקים ניצלו את ההזדמנויות והוציאו מהלבנט מיליון מטבעות "רייל" (סקודה שמונה) טובים תמורת המטרות הכספיים וביפית בללו.

טירוניה מספר במשמעותו כיצד בצרפת החלו להטיבע מטבחות באמצעות מכבש בורג ומשקولات (a la torchio). המכשיר הזרה נתן למטבחות מראה יפה וימטריך כל כר. עד שנראו כמעט מדליות.

בשנת 1657 הופיעו בצרפת במכ舍יר זה מطبوعות של חמישה סולדי איכות טובת, אך במשקל כזה ש-12 ממה שקלו כמו "ריאל" אחד של שמונה. סוחר ממרס" שלח דוגמה לסייענה, והטורקים התלהבו מהמطبوعות העגולים והיפנים כל כך בהשווואה לריאלים הספרדיים החתוכים רע. הם קיבלו שמונה "טמיני" עבור ריאל אחד, למרות שבפועל נדרשו 12 לפי המשקל. הסוחרים הרויחו 50% ושלחו כמויות אדירות של המטבע הצה לבנטן. עד מהרה חיקו אותו האנגלים, ההולנדים והאיטלקים. בדוכסות טוסקנה, לאחר מאמצים רבים לבנות מכובש דומה לזה הצרפתי, הופיעו "טמיני" משליהם שדמו לאלו הצרפתיים (עם ראש הדוכס במקום ראש המלך הצרפתי).

לבסוף, כשהלבנת התמלא במטבעות הללו והריאלים נעלמו, הוויזיר הגadol הורה (באייחור) שלא לקובלים אלא לפי ערכם האמתי (12 לירות).

במייטבעות של נסיכים קטנים (כמו דומב, אורנד' ואביניון). אך כשהמתכת החלה "להסמייך" מלחמת עודף הנחוצה, הטורקים גילו את התרמית ואסרו עליהם לחלווטין. לפי טברנייה, כ-180 מיליון סקוד'ים יצאו מהנצרות לטורקיה בתקופה זו. ה"מלחמה השקטה" זו של הסוחרים עלתה לבנט יותר מאשר המלחמה המدمמת על קרתיים (קנדיה).

чисוב מתמטי פשוט מראה את שורש הרע: בעיר איטלקית מסוימת הכניסו הסוחרים את ה"דוקאטו" הוונציאני בערך מופרז. סוחרים היו קונים במילאנו מטבעות "סקודו" ומשתמשים בהם בוונציה כדי לקנות "דוקאטו", שאוטם היו מוצאים באותה עיר ברוח של מעלה מ-5%. כך נעלמו כל מטבעות הכסף והזהב הטוביים מהעיר, ובמקומם נותרו רק מטבעות נחותים וחסרי משקל.

פרק י"ד

הכנסת מטבעות נחותים (Bassee) וזרים במחירות הגבוה מערכם הפנימי גורמת נזק ועלית מחירים למטבעות.

כאשר נסיך מסביר למטבעות זרים נחותים (מסגסוגת דלה) לחדרו למדינתו, הנזק קשה עוד יותר לתיקון מאשר במטבעות זהב וכסף. למטבעות נחות או סגסוגת נמוכה קשה לקבוע ערך מדויק בצד, ולעתים הדבר היחידה היא איסור מוחלט עליהם. המטבעות הללו מתפשטים בקרוב העם הפשט ומהווים את כל חסכנותיהם של העניים. אם אפשרים להם להיכנס בכמות גדולה, קשה מאוד לאסור עליהם מחשש למஹומות.

הסוחרים והאמנים, שמקבלים רק מטבעות נחותים כאלו עבורם, נאלצים לשלם בזעיר עבור זהב וכסף כש הם צריכים לבצע תשלוםים גדולים או לרכוש שחורות מחוץ למדינה. כך עולה ערך המטבעות הטוביים.

בפולין בשנת 1658, מלבד המטבעות הנחותיות שהטבע המלך, הוכנסו מטבעות שוודים נחותים (scillinghi) שהיו כמעט מנהוות טהורה. השווודים הציעו אותן לסוחרים ברוח של 8%, ואלו הפיצו אותן במלוכה והוציאו תמורה את כל המתקנת הטובה. ההולנדים, במלחמותיהם נגד ספרד, צייפו את המטבע הנחות הספרדי (vigliione) ומילאו בו את פלנדריה וספרד, וכך מימנו את המלחמה נגד מלכי ספרד בזאת של הספרדים עצם.

בשנת 1653 בטוסקנה, חדרו מטבעות נחותים מודונה ומלואה. פער הערכיהם בין מודונה לפירנצה אפשר לשוחרים להרוויח 25% מהחלפת המטבעות הללו. כשהמלך התעורר ואסר עליהם, המטבעות חזרו למודונה והציפו אותה, דבר שגרם לעליית ערך הזהב והכסף שם ולמץ לציבור.

גם גרמניה סבלה קשות ממטבעות נחותים (traeri, tunfieri) שהוטבעו במיטבעות של נסיכים קטנים בניגוד להחלטות המועצות הקיסריות. המטבעות הטוביים והרעים התערבבו אלו באלו, עד שהסוחרים סירבו לקבלם והזהב התקיקר מאד. כיום מטבעות אלו חודרים לשטח וזכה דרך ברשה, ורונה ופריז.

чисוב מראה שהמטבעות הגרמניים הללו (traeri) מוערכים בשוק בערך הגבוה ב-12% ומהצה מערכם האמיתי ביחס לדוקאטו הוונציאני. لكن אין פלא שהסוחרים אוגרים את הדוקאטים ואת מטבעות הזהב (ongari) ומוצאים אותן אל מחוץ למדינה תמורה המטבע הגרמני הנחות. הדוקאטו עלה בערכו ל-6 ליראות 16-17 סולדי בברשה, והזהב הגיע למחיר מופקע. זהה הוכחה ברורה לכך שהחדרת מטבע זר נחתה מעלה את מחיר המטבעות המקומיים הטוביים.

פרק ט"א

כמה סיבות הגורמות לעליית ערך המטבעות, ויחד עם הנזקים שתוארו כבר.

בפרק זה לא יצא דבר מבין הגורמים הדוחפים לעליית המטבעות שלא ניתן לייחס בנסיבות לאחת מאותן סיבות שהסבירו בפרקם הקודמים; אך לא יהיה זה חסר תועלת לחקור לפרט פרטם מקרים שונים הנוטנים לעתים את התנוופה ל"לפחות הממירות" של מחלת זו, כדי שהתיאוריה תובן תמיד בהירות רבה יותר, וניתן יהיה לישם בפועל את אמצעי המניעה הרואים.

המלחמה, בין שאר הדברים, לעתים רוחקות אינה מלאה בעליית המטבחות, אף בשימוש המוחלט. ללאו האחד-עשר, בשנת 1475, היה קושי עצום להציג למוסללים התקין את מטבחות צרפת, בשל המלחמות הקודמות, ובמיוחד מלחמות האזרחים, הגיעו לבלבול כזה שלא נותר בהם (כדברי פרנסואה ז'ר ב"פרודוקסים של המטבחות") אלא השם והדמות של המטבח, ללא חומר או ערך. כך גם במלחמות האזרחים תחת אנרי השני והמלכים הבאים, שוב שובשו המטבחות במלוכה זו עד שהיא צורך לדון בכך באסיפה המעודדות של בלואה באריכות רבה יותר מכל עניין אחר. אולם השיבושים הגדולים ביותר מתרחשים תמיד באוטן ארצתה שבנה המלחמה מתנהלת בפועל, ולא במקומות שמהם היא מנוהלת; שכן נראה שקוול התופים והחצוצרות, וביתר שאת קול התותחים, מחריש את אוזני כל המגיסטראים, מלבד אלו המופקדים על המלחמה עצמה; אך מי שמקפק על המטבחות אינם יכולים לפעול בחופשיות צזו, ואף לא לזכות לתשומת לב הנסיך כפי שהוא מכך, אם אי פעם קל לקבלני המטבחות לשכנע את הנסיכים לאמץ את הצעה המזיקה להטיב מטבחות לטבות רוחח האוצר, הר' זה בזמן מלחמה; שכן הנסיכים, הלוחצים מהוצאות כבדות ביותר, נאחזים בכל מקום שבו הם רואים תקווה כלשהי לצבור כסף. הרמאים, בלחש המלחמות הקרטוגיות, הטביעו תחילת את ה"אס" במשקל שתי אונקיות, שקדם לכך היה במשקל לירבה אחת; אחר כך צומצמו על ידי פאביוס מקסימוס לאונקיה אחת, ואף לחץ אונקיה על ידי פאפיוס. כל זה לא היה אלא העלאת ערכם פי 24 ממה שהוא קודם; אך הם יכולים לא היה להם מסחר עם אומות אחרות – דבר שאינו קורה יומי. אך לעומת זאת, בימינו, בזמן מלחמה המז'יפים פועלים ברוח עזה יותר להטיב מטבחות מז'יפים, וכך הם מוצאים פחות קושי להפיצם, שכן במצבים תמיד נמצאים בין אנשי הכבוד גם כאלו חסרי מצפון, שלא רק מסכימים עם המז'יפים על חלק ברוחם כדי לסתור בז'יו זה ולגבות אותו בסמכות צבאית, אלא אפילו העוסקים במקצוע זה בעצמם, ובעת שהם משרותים את האינטראס האיש, הם מכתימים את התואר המכובד של חיל.

גם גוזзи המטבחות משחיזים את מספריהם בזמן מלחמה, וגוזדים את המטבחות עד העצם; ואם מי שצריך לקלם פונה למאזניים כדי לשקלם, הר' שבשבועה גסה ובכוח הוא מאלץ את המטבחות, אף שהם פגומים, עברו על אף ועל חמתנו. אך אין ידוע איזה פרט לא היה מגיע לאדם שידע למצאו דרך להכחיד מהעולם את המגיפה הזה של המז'יפים והגוזדים, ולגרום לכך שלא ניתן היה עד לזייף או לגוז מטבחות; שכן עד כה לא הועיל שבחוקים הסקסוניים, כמו גם בוונציאנים, נקבעו למז'יפים עונש של שריפה בחיהם, ושבמקרים היו קוטעים לגוזדים את שתי דיהם, וכיום בכלל אירופה נענשיהם אלו ואלו בתליה מבישה.

הרפובליקה הפולורנטינית נהגה גם היא בימה לשורף מז'יפים: لكن המשורר דנטה מציג את "מאסטרו אדומו", מז'יף מטבחות, אשר לבקשת רוזני רומנה ז'יף את טביעת הצ'קיי של פולרנציה (אלו עם השושן מצד אחד ויוחנן המטביל מהצד השני); והוא גורם לו לומר לורגיילו:

שם רומנה, שם ז'יפתי

את הטעסואגת הפתומה בדמות המטבח,

שбегלה השארתי את גופי שם למעלה שרוף.

וקצת אחר כך, בדברו על רוזני רומנה, אומר אותו מאסטרו אדומו:

אני נמצא בגללים בין מושפה כזו,

והם השיאוני למטבח את הפלוריינט,

שֶׁהָיו בָּהֶם שְׁלֹשָׁה קְרָאָת שֶׁל פָּסָלָת.

אך הגrouch מכל הוא שהחילים מעלים בעצמן את ערך המטבעות הטובים, ומחליפים אותם כמעט בכוח במחר גבוה יותר; ונמצאים נסיכים שלא רק מניחים לשיבוש לעבור, אלא אף נותנים לו תוקף בכך שהם עצם משלים את שכר החילים במחירים המופרזים שהוכנסו, כשהם מתפתיים ליתרן שמרגיש האוצר באותו רגע; אך אחר כך הם משלים על כרך בריבית גבוהה ביותר בדמות שחיקת הכנסות המלוכה, שהיא תוצאה הכרחית של אותה עלייה ערך, כפי שהוכח בפרק השנים-עשר. כרך בשנת 1605 נתנו פקידי האפיפיור ערך רב לצ'קינו, כי היה להם צורך בו כדי לשלם לצבאות.

אין זה דבר גדולשמי שמנhall את קופות המלחמה מבקש להרוויח בדרך זו, הנפוצה כל כרך גם בעת שלום. איני פועל, עם זאת, את אותו נסיך שצבאו חונה בארץ אויב ומקווה להחזיקו שם זמן רב, אם הוא מפיק רוח מכך שהוא מריצ' בין החילים מטבעות בערך גבוה יותר, כי בדרך זו הוא גורם נזק לאויביו. אך עליו לדאגה היטב לשומר על מדינותו שלו מפני רעה זו, ולא לאפשר לאוטם מטבעות לחזור אליו אלא במחיר הנכון – שכן קל היה שיקלה ההפרך, בנזק גדול יותר מהרווח שהוא. ואני רואה אמצעי זהירות טוב יותר מאשר לשולח סוג מסוים של מטבעות האסור במדינותו שלו, כפי שעשו הצרפתיים בקטולניה, לשם שלחו מטבעות פחות טובים עם טבעה שונה מזו ששימשה בצרפת, ברוח מדהים; וב的日子里 שהספרדים, לאחר שקיבלו חזרה את המחוז ההוא, יכלו להציג את המחלת לצרפת על ידי פסילת המטבעות הללו, כי הם לא הוכרו בצרפת, ואולי אף היו אסורים שם: لكن ספגה את הנזק כל האומה הקטלאנית, שלא היה לה מطبع אחר. ועד היום הזה, שכבר חלפו ארבעים שנה, מגעים סכומיים גדולים מהם לאיטליה למכירה כנחותם לפי משקל, ולא ניתן לעשות בהם דבר מלבד להתייכם במטבעות שונות כדי לייצר מטבעות נחותים, שכן אין זה משתלם להפריד באש את מעת הכסף שיש בהם, שאינו מגיע לאחד חלקי ארבעים מהכל. לו היו הצרפתיים דוחפים לקטולניה את אותו מטבע נחות (viglione) שרך בצרפת, שם לא ניתן היה לסרב לו, הייתה הממלכה מתמלאת באותו מטבע נחות, בנזק לצרפת עצמה כפי שנגרכם לקטולניה. אך, אם יש מחוז עני ורחוק משלולמי המיסים, שאינו מחזיר אפילו את הוצאותיו, אם יתאפשר למטבעותיו לעלות בערכם באותה ארץ, יהיה בכך רווח כדי להציג את האכבה בפחות הוצאה; כי החילים, שמוציאים את הסקווי באוטם מספר סולדי שבו הוא ניתן להם, אינם שמים לב אם 30 לירות שיש להם בחודש מהוות רק שני סקוויים וחצי, שבאלו שבביהם היו מהווים שלושה. גם כאן יש צורך להיזהר היטב, כי הנסיך מפחית באותו זמן את הכנסות שנגבו מאותה ארץ, ואם החילים לא ימצאו בכך את חשבונם או יראו שאין יכולים להתקיים, ייווצרו סכנות אחרות, כפי שקרה לפולין במקרים המוזכרים של 1658 והבאים אחריהם.

המטבעות בעליים בערכם לעיתים קרובות גם ללא אשמת השלטון, אלא בשל אשמת המדינות השכנות בלבד. זהו דבר לא בלתי אפשרי לחלוון, אך קשה מאוד, למנוע מהמלחזה זו מלעbor, כמו מגיפה, ממדינה אחת לאחרת, במיוחד כאשר השחיתות של הכללים הטובים ביותר נפוצה במדינה גדולה ומסחרית. שיקול פוליטי כלשהו בולם לעיתים את סמכותו של נסיך, וכך הוא אינו מסתכן באיסור על מטבע של נסיך אחר רב-עוצמה במדינותו שלו. דבר זה יכול לקורות במיוחד באותם מטבעות המוטבעים במיטבעות רבות באותו שם, משקל ואיכות בקירות, כמו הדופיות והסקודים. דבר ודאי הוא שלא כל סקווי הכסף של מילאנו, מודנה, פארמה, מנטובה, רומה ומיטבעות אחרות באיטליה הם באותה איכות, אף שההבדל קטן. יתכן מצב שבו נסיך גדול מטבע במשקל ובאיכות פחותים מהרגיל, והאחרים, המחזיקים ממנו פאודומים או תלויים בו בנאמנותם, אינם מעדים לאסור אותם; لكن הם נאלצים לסתוב במדיניותם את עליית ערך המטבעות, הנובעת בהכרה מהכנסותם של אלו הנחותים מהרגיל. כבר נאמר לעיל בשנת 1540 הטביע קרל החמישי את סקווי הזהב של קסטיליה ואחרים באיכות ובמשקל פחותים מהרגיל. נסיכים רבים חיקו אותו, ואף הטבעו גרועים משל קרל; בכך שלשלו לכיסם את הרוח שאלמלא פתרון זה, היו עושים פקידי הקיסר. אך אלו גם רואו את שאר המטבעות בעליים במחירים, בנזק נצחי להכנסותיהם.

אותן מדינות שיש בינהן מסחר מתמיד וכמעט הכרחי, צרכות היו להיות תמיד מאוחדות ומסכימות על מחירי המטבעות ולשמור עליהם בפרופורציה הראויה: אחרת, כל שיבוש שנוצר באחת, מיד משפיע על האחרת לרעת המסחר. אך אין פלא אם היו יותר מפעם אחת מלחמות ענקות מדם בין נסיכים בגל המטבעות, כמו

כאשר פדרו הריבייני מארגן נלחם נגד מלך מירוקה, על כך שהאחרון הטביע מטבעות נחותים באיכותם מהערך שבו עברו, וזאת את מלכותו. ועל מלכי ארגון עצם נאסר בחרם על ידי אינוקנטיו השישי להטביע מטבעות קלים מהרגיל לרעת הנ廷ינים; ואף בטקס הכתתרתם נשבעו אותם ריבונים, בין שאר הדברים, שלא לשנות את חוקי המטבעות העתיקים.

קורה לעיתים קרובות שמדינה אינה יכולה לאסור את מטבעותיה של מדינה אחרת, לא בשל חשש מנסיכים חזקים, אלא כדי שלא לאבד מסחר שבשלדי הארץ תאבד. פולניה נהגתה לשוחח חלק גדול ממשנה לונציה, והם משולמים לה במטבעות טובים, כי הרפובליקה המהוללת מעולם לא נהגה לשוחח בקוצו של יוד את האיכות והמשקל של מטבעותיה. אך לו היה מסחר זה עם נסיך כלשהו ששינה את הסגסוגת של הסקוודים שלו או של מטבעות זהב וכיסף אחרים, והוא רצה להוציאם בערכם של האחרים, יתכן שנשכבות הזמן היו אלו שבפולין לא היו יודעים למי עוד למכור את שמניהם והיו מקבלים את המטבעות הללו בהפסד. ואם הריבונים שלהם לא יdaggo אחר כך שהמטבעות הללו לא יוצאו אלא בערכם הנוכחי, הם יגרמו למטבעות הטובים לעלות במחירים, והנ廷ינים, שלא יבינו שקיבלה המטבעות הללו בדרך זו היא כהיפות השמן לממכר במחריר נמוך בהרבה, ישתדלו להוציאם לפי הערך המופרז שבו קיבלו אותם, בנזק לציבור. אותו דבר יכול לקרות לרומניה ולמחוזות אחרים שבהיעדר מסחר תעשייתי אינם מפיקים כיסף אלא מכירת דגנים ופירות אדמה אחרים.

אך מעל הכל, המטבעות עולים בערכם בכל פעם שבשל מקרה כלשהו משתנה באופן כללי הפרופורציה בין הזהב לכיסף. כי אם, למשל, השנה החיש ביןיהם הוא אחד ל-14 ושלושה כיספים, ופתאום מגיעה כמות גדולה של כיסף ולא מגיע אלא מעט זהב לאיטליה, או לחילופין נפתח חלון הזדמנויות לשוחח את זהב ללובנט ברוח גדול מהרגיל, מיד מתחילה ה"דופיות" ומטבעות זהב אחרים לצבור "אג'יו" (תוספות ערך) גדול ולהיות מוחלפים על ידי הסוחרים תמורה יותר כיסף מהרגיל; لكن הם עולים בערךם ביחס למטבעות הכסף, כך שיינטעו 15 אונקיות ואילו יותר של כיסף תמורה אחת של זהב. ואם המטבעות לא ישנו את היוס במטבעותיהן, בהתאם למدد החדש שבין זהב לכיסף, הן יראו אותם עולים מעצמן; ובקיים הם מתחילהם לצבור תונפה, ואוגרי המטבעות נותנים להם דחיפות ככלו שהם מקפיצים אותם מעבר למידה.

בתוך שנים ספורות, בשל הכמות הגדולה של כיסף שהגיעה מהודו (ארצות הברית), גדל היחס שבין זהב לכיסף בצרפת בימי פרנסואה הראשון, שבשנת 1519 קבע אותו, לפי המצב אז, ביחס של כ-11-12 וארבע חמישיות כיסף לאחת זהב; ובשנת 1532 הוציאו מצרפת כל מטבעות הזהב, ובמקומם נותרו אלו של כיסף, מה שגרם לעליית ערך הזהב. כדי למנוע שיבושים גדולים יותר, היה צריך להעיר את הסקווד'י מזהב ב-45 סולדי טורנאי, בעודם לכך היה שווה 40 בלבד, ולהשאר את מחירי הכסף כפי שהיו: כך חזר היחס ל-13 ושישית כיסף לאחת זהב. אך ייחס זה שוב ירד בשנים הבאות בשל הגעת זהב רב, מה שגרם לכך שתמורה פחות כיסף מעבר ניתנה מרקה של זהב; והוא צמצם זאת שוב בשנת 1540 ל-11-9/11 כיסף לאחת זהב. אך כיוון שנראה כי זהה תרדמה המשותפת לכל הנסיכים – שלא לישם פתרונות לשיבושי המטבעות עד שאלה התрабו במידה רבה – היה עליהם לשובו שmarcaה אחת של זהב, שקדום לכך הייתה שווה במטבעותיו 147 לירות, עלתה לערך של 165 לירות, 7 סולדי-6 דנארים, בעוד המרקה של כיסף הייתה שווה 14 לירות. כך, בין 1519 ל-1540, שהן 21 שנים, עלו המטבעות בצרפת מ-147 ל-165, שזה יותר מ-12 ורביע אחוזים. יתרה מכך, עם המשך מלחמות האזרחים, בשנת 1575 תחת אנרי השלישי, הגיע ערכה של מרקה זהב טהור ב"סקוד'י שמש" ל-222 לירות – עליה של יותר מ-34 וחצי אחוזים בתוך עשר שנים בלבד. ובהתוואות הערכים מי' לוא' האחד-עשר, שהיו בדיק מאה שנה קודם לכן ובهم הוערכה ב-118 לירות, ועד ימי אנרי השלישי האמור שהגיעו ל-222 לירות, מדובר ב-88 אחוזים של עליית המטבעות או ירידת ערך הלירות הדמיוניות. וכך, שחלפו עוד מאה שנים ויותר, הגיעו כבר עבר את ה-200 אחוזים, שזה פי שלושה ויותר מהערך המקורי.

ולבסוף, המגיפה, הרעב וכל צרה כלית אחרת של מדינה, שבה משתמשים שאור הדברים, משבשים גם את המטבעות; שכן באותה מהומות, האוגרים, המז'יףים, הגוזדים ואחרים העוסקים ב"DIG במים עקרים", אינם מחמיצים את ההזדמנות אלא מנצלים את האסונות הכלליים לטובות האישית, ללא עונש, כיוון שאין שמי שאמור להענישם אינו יכול, בין אותן מצוקות, אלא בצוורה חלה, ולעיתים כלל לא, להזכיר לכך תשומת לב בשל הסחות הדעת של הרעות הכלליות.

מלבד זאת, בזמנים קשים כל כך, כל מי שיש לו חובה לגבות משתדל לגבותם בכל דרך אפשרית כדי להשתמש בהם; ולעומת זאת החיב מנסה לסתור במצוותו של הנושא שלו, ומצביע לו או מטעבות חסרים, או גורעים, או במחיר גבוה מדי. لكن הנושא, בלחץ הצורך, מקבל את מה שהוא יכול להשיג; הוא משתדל להוציא זאת במחיר שבו קיבל אותה; וכך, כיוון שבמכירה ובקנייה קורה תמייד שהוחרך זיקוק יותר מהקונה, הוא מקבל במחיר אותו המטבחות שהוא יכול להשיג, ומשתדל להוציאם באותו ערך. קל וחומר שאוותם נזקקים, הולוקחים כסף בהחלפה, בריבית ובוחדים דומים כדי לענות על צורכיהם בהתאם זמני מחוسر, מקבלים את מה שmonth לתת מי שנוטן להם את ההלוואה. ולוואי שאלו, מלבד התשלום במטבחות חסרים ובמחירים גבוהים מהרואי, לא היו נתקלים בנשומות אוטומות הנונטוות במקום מזמן אף את בגדיים הישנים של אבותיהם, כשהם מעריכים אותם כאילו נלקחו זה עתה ממחוץ הסוחר והוא בשיא האופנה הנוכחית! כל הדברים הללו גורמים לעליית ערך המטבחות; בכר פוחתות ההזדמנויות והפרטיות, המלאכות מידדרות וקורות שאורו הרעות שהוזכרו פעמים רבות כל כך.

פרק ט"ז

כמה קובלני מטבחות, בהצעות שהם מגישים לנסיכים להבטעת מטבחות, מסווים את האינטראנס שלהם ומציגים באופן כוזב שהצעותיהם יביאו תועלת לא רק לנסיך אלא גם לעם.

זהוי אמרתו של אפלטון, אמיתית ככל שהיא קשה להבנה ללא עיון עמוק, שלא יכול להיות כל רוח או תועלת בין בני התמותה שאינם נזק ופגיעה אחר. אותו דגון ש אדם מוציא מהאדמה בעבודתו, ואפילו אתם פירות שנולדו מעצם ואי אפשר להכחיש שהם מתנה חינם של הטבע, גם הם, בעוברם לידי של מישחו, הם אמנים מועליים לו בפעם הראשונה, אך מזיקים לאחר כלשהו; שכן לו לאדם הוא לא היו הם, הוא היה דואג למחייתו בדרך אחרת המועילה למישחו אחר.

cut, אם רוחו של האחד הוא אפוא הפסדו של الآخر, כיצד ישכנעו הקובלנים לנסיך שיש להם הצעות שבאמצאותן יוכל הוא להרווח על המטבחות ללא נזק, וכך עם תועלת לנוטינום? דבר ודאי הוא שהקובלנים, לשם רוח עצמי, מתרבים בענינים אלו, ולא היו מעדים לנסוכות לשכנע שהם פועלם מותך דאגה לטובות הציבור ללא רוח עצם. cut, אם מלבד רווחם שלהם הם רוצים שגם הנסיך יוכל להרווח מהצעותיהם, ואם אמרו להיות בכר רוח גם לכל העם, כפי שהם מטאפרים לרוב, יגידו לי בבקשתה: מי אמרו לספוג את הנזק הניצב מול הרוח הזה שלהם? הזרים לא, כי הנסיך אינו יכול לפקד עליהם לקבל את אותם מטבחות במחיר אחר מזה שהם ירצו, כיוון שאינם נתיננו; ואני דין כאן במטבחות שיוציאו רק בארצות אחרות, כמו ה"טמינוי" שהפיצו הנוצרים בטורקיה, עליהם דובר בפרק השלישי-עשר, כי במקורה ההוא בדור שהנץ נופל עליהם; אלא אני מדבר על מטבחות שיוציאו במידינתו של הנסיך עצמו ובמדינות השכנות. لكن יספגו זאת הנתינום; ואם כך הוא, הרי שהנסיך עצמו יסבול מכך, שכן כל נזק לעמו הוא תמיד פגיעה בו עצמו. טיעון זה לדבריו היה להספיק כדי לפקוודו היטב את עיני הנתינום ושיריהם בכל מקרה של הצעות מסווג זה; וביתר שאת הכל שההצעה נראה "שמנה" (משתלמת) יותר.

דבר יפה נראה במבט ראשון לכמה אנשים במיילאנו בשנת 1674, הצעה שהצעה אדם אחד, שאף שראיתי את שמו בכתביהם מודפסים, איין זיקוק לצין אלא את העובדה. הוא הציג את שיבושי המטבחות של אותה מדינה, שבה השתרש השימוש ב"דופיות" חסרות גרגירים רבים כתובות, דבר שגרם לעליית המטבחות הטובים כמו גם מטבחות הכסף. הוא הביא סיבה רבת-עוצמה לשיבושים אלו את הכמות הגדולה של מטבחות נחותים (esaioli, parpaialini, quatrtini), שביניהם ריצה כמות גדולה של מזחיפים, והביא חישוב שבין אלו שהוטבעו במיטה בעלת המלוכה הגיעו רק ה"סזיני" וה"קואטריני" ל-1,668,342 לירות; שזה באמת סכם מופרז ביותר, ככל שתהיה מדינת מילאנו גדולה ומסחרית. שכן בכתביהם מסוימים שהסתובבו ברומה ורומה מספיקים 35 אלף שנדון על ידי קבוצת פרלטים וקרדיינלים, בין היתר, אם ל"סזיני" של בולוניה, פרארה ורומה מספיקים 35 אלף סקודים; ומצאת שמנהל המיטה של רומה באותו זמן, שהיה תחת אינוקנטוס העשירי, היה מחויב שלא להטביע מטבח עז יותר מ-200 סקודים בשנה, כהשלמה למה שהוא חסר. ובכן, תהיה הכמות אשר תהיה, היא הייתה וdae גודלה במידינת מיילאנו, והוכפלה עוד יותר על ידי מז'יפים. הקובלן הציע אפוא לבטל את המטבח הנחות, להשאר רק כמה קטנה, כשהוא מציע לאסוף את הכל על חשבונו ונזקן, לשלם במטבחות

הטוביים של אותה מיטבעה במחיר שבו רצו, מבלי שמי שהביא אותם יסבול נזק כלשהו, ולתת לו בתמורה מיטבעות כסף טוביים שיוציאו, ולשלם אף על המזופים מחיר נחותה. והנה דאגה גדולה לטובת העמים, שקיבלו חזרה ערך טוב תמורה המطبع הגרווע. וכיון שרצוי ה"דופיות" החסרות, הציע לאוסף על חשבונו ונזקן עד 200 אלף מהן, שלא יחסרו יותר משישה גרגירים כל אחת, כשהוא נזקן בתמורה חזי ב"דופיות" חדשות בערך מלך מלא וחצי במיטבעות כסף חדשים גם הם. האם ניתן היה לבקש יותר? יתרה מכך, הוא הציע לשלם לשקל המלוכה עבור היזכין ("sarsigio") סכום של 200 אלף לירות, ולהטביע 200 אלף דופיות באיכות ובמשקל הרגיל ו-500 אלף "פיליפים" (filippi) גם הם באיכות ובמשקל המקביל. הוא היה ראוי לפסלים ולקרוטה, יותר משעשו הרומים למאירוס גראטיאנו על שהכenis בוחני מיטבעות למיטבעה. אך בתמורה הוא ביקש שייתור לו להטביע עבור שני מיליון (שלאחר מכן, תחת טעויות ושיפורים שונים, הפכו ליותר משלשה מיליון) סקודים במיטבעות כסף של 20 סולדי, של 10, של 5 ושל שניים וחצי, ביחס של 4 אחוזים פחותה מהממשק והאיכות של ה"פיליפו". למי שלא בחר בעין חודרת את טיבו של התנאי האחרון וחשב רק באופן כליל שביצירת מיטבעות כסף קתנים כל כך יש הוצאה גדולה יותר מאשר בהטבעת "פיליפים", שכן "פיליפו" אחד מחולק למיטבעות רבים, לא נראה 4 אחוזים דבר גדול, ובמיוחד אל מול הנזק שהוא נטל על עצמו במיטה הנחות וב-200 אלף ה"דופיות", שבahn רק 6 גרגירים ל"דופיה" נראים כעולים על 4 אחוזים; וכן כמעט נסגרה העסקה, אלמלא התבונה הערנית ביותר של אוטם מגיסטראטים, ובמיוחד של נשיא הכנסתות המלומד והחזק את החודרת של אצל זה חדרה מיד לעומק העניין; ולאחר שחשף את הפעצ, הוא הציג בכתביו המלומד והחזק את המסתורין העמוקים ביתר, כשהוא מראה שהנזק ההקלן הגדל לתאר באיסוף המיטבעות הנחותים וה"דופיות" החסרות לא הייתה כלל כפי שהציג, אלא הנזק לעם בהטבעת שלושה מיליון סקודים באותו מطبع החסר 4 אחוזים באיכות ובמשקל היה עצום: שאף שניתן היה להבן זאת, אם לא הווסבר טוב יותר, כ-8 אחוזים (ARBVAה במשקל וARBVAה באיכות); עם זאת, גם אם היו אלו 4 אחוזים בסך הכל על סכום של שלושה מיליון, הרי שמדובר ב-120,000 סקודים. ובאמת אין כל ספק שעם שלושת המיליאונים הללו המדינה הייתה מתמלאת כך שלא היה נותר מקום במסחר ל"פיליפים" ול"דופיות":ADRBA, ה"פיליפים" עצם שהוא הציע להטביע היו נאספים בקלות על ידו ומוטבעים מחדש במطبع החסר 4 אחוזים; וכיון שהמיטבעות הללו לא היו מתקובלים מחוץ למדינה אלא בערכם הנכון, היו יוצאים מהמדינה במהרה שארית ה"פיליפים" וה"דופיות". מכיוון שגם בהכרח שבתווך המדינה הם היו עולים במחירים ביחס לאותם 4 אחוזים (ואלו הותר הדבר, לעולם לא היה נראה עוד אחד מהם); ויתר מהכך נבע שהכנסות המלוכה והכנסות הפרטימ היו נשחקות לנצח ב-4 אחוזים, וכן גם הון החובות שקדמו למطبع זה: כי מי שהיה לו חוב של 1000 לירות, קיבלו אותו במطبع זה, היה משולם ב-960 לירות של ערך אמיתי, אף שנקרו 1000, כיון שלא הופק בקופה מספיק כסף שבאמת היה שווה 1000 לירות, אלא 4 אחוזים פחות. כך הידחף לתוךן את שיבושים המיטבעות היה מסתiem בשימוש גרווע מכלום, כי הוא היה מביא בדיקות עליה מיטבעות הטוביים שאויה הציע למונו.

רציתי להביא דוגמה זו, כי היא הייתה מפורסמת באיטליה במיחוד כיון שבאותו זמן הציעה אותה דמותו הצעה דומה עבור יותר מ-6 מיליון למלכת נאפולין; ושתי ההצעות הופלו על ידי התבונה המבריקה והשיקולים הזהיריים של הרוזן טאוורנה האמור. פרט לכך, נדירותה הן המיטבעות באיטליה, ואף באירופה, שבhn לא הובאו ולמרבה הצער התקבלו ליעיתם קרובות הצעות מטיב זה, המשבשות את המסחר ומחרבות את המדינות. המיטבעה של רומא מזה זמן רב לא שינתה את הערך לסקווי ולפאולי שלה, שכן כבר 85 שנה שהסקודי שווה עשרה פאולי, והפאולי 10 באיטקי, וה"דופיה" של איטליה 30 פאולי, וזה של ספרד 31; ואך שבשל באיטקי וקואטורי מונחות שתוכננו ממייטבעות אחרות וזיפו, היה עליה עליה במלחץ זמן זה לקבל כמה פעמים החלומות שונות ולהתיעץ פעמים רבות על פתרונות, עם זאת היא תמיד התגברה על הקשיים, כי דאגה לכך בזמן ומועלם לא ביקשה להרוויח מכך, אלא הפסידה מדי שנה 900 סקודים בתשלום למנהל המיטבעה ובתחזוקת המכשרים ואחרים על חשבון הנסיך. אותו דבר עשתה המיטבעה של פירנצה, אם כי אכן יודע אם במדינת הכנסתיה יוכל עוד לחזור למצוות הקודם, לאחר שבשנים האחרונות הללו, בהניהם לכל סוג של מطبع חסר או גזוז לעבור, הניחו לפצע להזדהם עד המצב הנוכחות; והנדק יהיה סכיב 3 עד 4 אחוזים. אך המיטבעות של לומברדיה, ובמיוחד של הנסיכים המהולדים ביתר, סבלו בהחלט נזקים עצומים בגלל הצעות קובלניות אלו, אשר במסווה של טובת הצייבור התקבלו ככנות; ומכך נבע שבתווך מהה 20 לעל הערכיהם של מיטבעותיהם פ' שניים בעבר, וכຕזאה מכך נשחקו הכנסתותיהם בחצי. נזק עצום באמת, שלא היה לו פתרון אחר מלבד

הכפלת המיסים; אך העם לא היה מוכן לסבול זאת, ואף לא יכול היה, כי מאותה עליית מטבעות נבעה במידה רבה ירידת המסחר, והם אינם עוד במצב שלם מס זה רב.

אך המצאה זוונית אחרית הופעלה פעמיים רבות על ידי כמה קבלנים, אשר הניבה פגיעות חמורות ביותר. הם מעולם לא הציעו, או לעתים נדירות יותר, הצעות שלא כללו סעיפים של יצור, מלבד המטבעות הטובים, סוג אחר שבו היה רוח עבורה, ובמיוחד מטבעות נחותים. אין נוהגים במיטבעות לשקל בדיקות רבות כל כך את המטבעות הנחותיים, עד שיכלם יהיו שווים, כי זה היה عمل רב מדי להتاימים כפי שעשוים עם אלו מזהב ומכסף; אלא מספיק שיכנסו שקלים בערמה לפני המגיסטראט, שלאחר שהוא מערבב היטב את המסה, סופרים בליברה אחת במאזינים את המספר שנקבע בצווי הציבור, כך שהקטנים ביותר יפוצו על ידי אלו הגודלים מהראוי. לאחר שהם משוחרים על ידי המגיסטראט, הם בוררים הצדקה את הגודלים יותר כדי להתיים חדש בסותר, ומוציאים רק את הקטנים, ומתיכים את האחרים; ואם המגיסטראט דואג שיובאו אז לאוצר הציבור, עם זאת, לאחר שהם מופצים בעם, הקובל הולך ואוסף ובוחר לעצמו את הכבדים ביותר, כדי להתיים חדש או להשתמש בהם שוב לערבוב עם הקטנים כדי להעירים לפני המגיסטראט. ישלחו לי מנהלי המיטבעות המכובדים, עליהם איני מדבר; אלא אני מספר את מה שבוצע פעמיים רבות על ידי הרעים. מאותו עיסוק לא ישר נבע מצב שבו השוק מלא לאחר מכן מטבעות חסרים שאין להם את הערך שנקבע בצו, ובכך נזננים הזדמנויות גדולות עד יותר למציגים להכין מטבעות מזויפים.

פרק י"ט

כלל שני. הטבעת מתקנת בדרגת הטיהור הגבוהה ביותר האפשרית.

שאווב האדם מטבעו את השלמות בכל הדברים, וכי מכל סוג יעריך ביותר את אלו שהם הפחות פגומים בהוויתם – זאת לימדנו אפלטון יותר מפעם אחת בחיבוריו האלוהיים; אך ב יתר שעת מעיד על כך מי שהוא מורהו של אפלטון עצמו: הניסיון. בעניין המטבעות, תמיד הייתה גדולה ואוניברסלית בקרב בני האדם הערכתם לאלו שהיו המשלימים והטהורים ביותר במתכנתם, עד כי שום מטבע לא זכה להמליך ולפרנסום בקרבת אומות רבות, ולאורך זמן רב בבת אחת, מבלי שהוא מושלם בתכלית בטיב מתכנתו. הדרכונים של דריישן מלך פרט, וה"פיליפוס" של מלך מקדוניה, היו בעת העתיקה מטבעות מפורטים ביותר, שהתקבלו על ידי כל האומות, משומם שהיו עשויים זהב מזוקק ביותר. ה"אריאנדט" של מצרים, שהוטבעו על ידי אריאנדט, מושל אותו מחוז מטעם כנובוז מלך פרט, היו מפורטים באותה מידה, משומם שהוטבעו מכסף טהור ביותר שעבר זיקוק בכור (copella a), אף על פי שהדרב עללה למחרם באובדן מشرطו, על stamp אוטם ללא סמכות או רשות מריבו. כך גם ה"מנוליטים" של יוון, שהוטבעו על ידי הקיסר עמנואל, נהנו זמן רב ממש ומפרסום בכל האימפריה המזרחית ומחוצה לה, משומם שהיו עשויים כסף משובח; והוא "солדי טורנזי" (soldi tornesi), שהוטבעו בצרפת לראשונה (לפי בודן) על ידי המלך לואי הקדוש, היו כה מקובלים לא רק בצרפת אלא בהדרגה בכל אירופה, עד שנמצא כי כמעט כל אומנותה דיברו בעברית "טורנזי", ועד היום נותר השם במלכת נאפולי, שם המטבע באופן כלל' מכונה לעתים "טורנזי", כפי שבארצות אחרות אמרם "יש לו סולדי" או "קואטרינו". לפיכך, מבלי להיכנס לחוזים שנעשו על ידי אומות שונות לפי חישוב של "טורנזי" גודלים", כמו ברית השוויצרים עם בני ברן שבהם קבעו "טורנזה גודו" אחד ליום לכל חיל, די היה לראות את תקנת האפיפיור בנדייקטו השנים-עשר בפרק הראשון של *Extravagantes*, על מיסים והיטלים", שם הוא קובע את התורמות הכנסייתיות (כי בכל העולם הנוצרי היה צורך לשלם לפולטים בעת ביקורי הדיקסיות של כספם) ואת כל המיסים לפי חישוב של "טורנזי גדולים", כשהוא מציין בסופו של דבר את איכותם וערכם באומרו: "יתרה מכך, אנו קובעים כי הטורנזה האמורית יהיה, ככל מה שונאים מהם יהו שוונים פלורין זהב אחד טוב, טהור, ובמשקל וחוקי של פירנצה". וכך יש לשים לב כי לאחר שכינה אותם בתחילת "טורנזי" של כספם, הוא מבטא לאחר מכן את ערכם באמצעות הזהב של הפולרונים של פירנצה באיכות ובמשקל מעולים; שכן אכן, כפי שנלמד לעיל בפרק החמישי, הזהב הוא המחבר של הכסף, כשם שהכסף בתורו הוא המחבר והמידה של הזהב. טורנדים אלו היו, לפי בודן, איכות-עשרה אונקיות וחצי ליבורנה ובמשקל דרכמה אחת; והפלורין של פירנצה היה גם הוא במשקל דרכמה אחת, ובאיכות של 24 קראט: כך שבחזמיןיהם היה זהה שווה אונקיות עשרה אונקיות וחצי של כסף טהור נגד טהור. אך הפלורין עצמו מזוהב (הנקרא כך משומם שהוטבע בפירנצה ונושא מצד אחד את סמל השושן, סמל אותה רפובליקה,

ומצדו השני את יוחנן המטביל, פטרוןם) היה באותו זמן גם לאחר מכן כה מוערך ומקובל, ניתן לומר, בכל העולם, ששמו נותר באומות רבות באיטליה ומחוצה לה, כשהערכים נספרים גם כיום בגרמניה, פולין וארצאות אחרות בפלורינים, אף על פי שמהותם של הפלורינים עצם, בשל חולשתם הרגילה של המטבעות, הידדרה כמעט כמו ה"סולדו" העתיק, שהיה מזחיב וכיום הוא בין מטבעות הנחות הנחותם ביותר.

אך יותר מכל ההיסטוריה האחרת, מתגלה הערכה שרוחש העולם למטבעות בדרגת טיהור מעולה ב策'קינו (zecchino) הוונציאני. הטבעתו החלה בשנת 1284, והוא הערך ב-60 סולדי ונציאנים, שהיו אז סולדי וחצי סולדי מכסף טהור, לא מוחושת כפי שהם יכולים להיות. مكانן ניתן לבדוק בדרך כלל מטבע הנמוך או התשייע, שכן אמר由此 בפי המון העם כי ערך המטבעות עולה, שכן יותר היה לומר שערך המטבע הנמוך או הדמיוני יורד. שכן, לו היו לנו כיום 60 סולדי משקל ובאיות של אותו זמן, הם לא היו שונים מערך של策'קינו אחד אלא באותה שיעור הנובע מהשינוי ביחס בין זהב לכף, שבזמן ההוא היה כ-11.5 לאחד וכיום הוא כ-15 לאחד; כך שגם היום הוא לא היה שווה יותר מ-78 מאותם סולדי עצם; אך הוא שווה סולדי רבים כל כך יותר, בעודו עובר לסוחר ב-400 סולדי, משום שהסולדי פחתו בערכם בהדרגה עד כדי כך שאי אפשר ל揖רם אלא מוחושת עם מעט מאוד כסף בתוכם, והליה, שהיתה שווה 20 מאותם סולדי כסף והייתה שליש מה策'קינו... שהלך וגדל.

אך כדי לחזור לעניינו,策'קינו הוונציאני או ה"דוקט של זהב", בזכותו טיהרו בדרגת 24 קראט,זכה מיד באמון כה רב בכל המחווזות והמקומות, שלא רק שהופץ בכל מקום שבו שכחו הוונציאנים – דה ימ איטליה, יון וכל האימפריה המזרחית עד שפרק הטאנאים (הdon) וברחבי אנטוליה, סוריה ומצרים; אלא שההמשמש בו והערכתו עברו אף למקומות אליהם הנוצרים באותה זמן כלל לא הגיעו, ואף לאותן ארצות שהיו בלבתי ידועות לחלווטן לגאוגרפים שלנו, כמו איי הודי המזרחית, שהתגלו רק מאות שנים מאוחר יותר. זאת אנו יודעים ממש שוואסקו דה גאמה, המגליה הראשון של אותן ארצות, כולם זה הייתה הראשון שהעד להקיף את אפריקה כולה ולאחר שעבר את קו התקווה הטובה הגע לאיים המפורטים והבלתי ידועים עד אז של התבליינים, המכונים המולוקים – הוא, אני אומר, מצא כי בקליקוט (Calicut) היה מהלך策'קינו הוונציאני; וכן קולו קוונטי הוונציאני בתיאור מסעונו מספר שהם עברו בזמןם בכל הודי. אין זה מפליא, שכן בהם שילמו הוונציאנים עבור התבליינים שקבעו באלאסנדירה שבמצרים, לשם הובאו על ידי העربים שקיבלו אותם מהסוחרים האיטלקים והובילו אותם למצרים דרך הים האדום.

טברניר (Tavernier) בתיאור מסעונו מספר שגם ביוםינו יש מהלך בכל הודי לא רק策'קינו הוונציאני אלא גם ל"אנגורי" (ongheri) של גרמניה, והם נסחרים לפי "מרקוט" או לפי משקל, כפי שנעשה בוונציה, וצריכים לשקל 9 ואלו -16/7, ועוביים בערך של 9 "מאמודי" ו-3 "פצ'ות" (שמות של ערכי המטבע שלהם). אך策'קינו הוונציאני, בהיותו מושלם מכולם, היה שווה שתי פצ'ות יותר, ככלומר 9 מאמודי ו-5 פצ'ות. אלא שלאחר שהוכנסו למטבעות באיכות נחותה יותר, שהותבעו ללא ספק במטבעות אחרות שביקשו לחקות את המטבע עבור רוח, כפי שלמרבה הצער נעשה גם ביוםינו, הם איבדו מהאמון בהם, וכך עוביים רק בשווי שווה ל"אנגורי"; שכן ודאי הדבר שהרפובליקה הוונציאנית המפוארת מעולם לא שינתה ולוי במעט את חוקיה העתיקים בונגעה לטיהור策'קינו שלה, שנשמר תמיד בשלמות של 24 קראט. ה"אנגורי" מובאים לאותם איזורים ביוםינו בחלוקת דרך פולין ומוסקבה, ממש עוביים לפרס סוחרים רבים אשר בחזותם את הים השחור מגיעים לטרבייזנד, ממש לאזרזום, ממש עוביים לפרס שם הם מעבירים אותם במסחר גם להודי; חלקם עוביים דרך הונגריה עצמה לקונסטנטינופול, ממש מופצים בטורקיה וmobaim על ידי סוחרים לפרס בשירות המגינונות מחלקים שונים של אותה אימפריה ובמאות עמן גם策'קינו המגינים מאייטליה לטורקיה ללא הרף, ו"סולטנינים" או "سورאפי" מקהיר; וחלקם גם בשירות מצרים אשר בחזותם את מדבריות ערבות מגיעות לஸוחר בבקרה שבמפרץ הפרט, לשם מגיעות ספרינט עם סוחרות פרטיות והודיות שונות. אך לעומת זאת, ה"דופיות" (doppiop) של כל אומה שהיא אין מתקבלות באותו ארצות אלא זהב בחתיכות, ולכן מי ש מביא אותן ורוצה להפיק מהן רוח חייב למסור אותן למיטבעות, שם לאחר שהן מותכות ונבדקות, משלמים לו לפי המשקל והアイות שנמצאו בהן, שכן אין בדרגת הטיהור של策'קינו והאנגורי המוערכים בכל העולם.

אך הסיבות מדוע מטבעות הזהב בעלי דרגת הטיהור הגבוהה ביותר מתקבלים כל כך בעולם, יבהירנו עוד יותר את הנחות להטבעם בדרך זו לטובות המיטבעה. סיבות אלו הן בעיקר שתיים.

הראשונה היא, שככל שמתכנת היא טהורה יותר, כך קשה יותר לזייפים לחקוקה; לא רק משום שככל תערובת קתנה של כסף או נחושת משנה באופן מORGASH את צבעה, אלא משום שצ'קינו או אונגרו שלם בטיבו ניתן לכופף בקלות בידים, שכן כל מתכנת טהורה היא רכה למדוי וקללה לכיפוף, בעוד שהתערובת הופכת אותה לקשה ובלתי גמישה. כך הבדיל והופרת, שניהם גמישים וניתנים לעיבוד בפטיש כשם טהורם כשלעצמם, אם הם מעורבבים יחד הם יוצרים את ה"פלטרו" (peltro - בדיל מעורב) הקשה יותר לכיפוף ומיטה יותר להיסדק תחת הפטיש. הנוחות, שכשהיא טהורה היא כה נוחה לעיבוד עד שמייצרים ממנה בפטיש כלים יפים ביותר, אם יש בה ולו מעט בדיל היא הופכת לקשה וגסה עד כדי כך שלא מרכיבים ממנה אלא את הברונזה ואת המראות שכן בעבר "מראות פלדה". בקיצור, כל עירוב של מתכנות נוטל מהן את הגמישות: אפקט מופלא באמת; עלי ציינתי הסבר פיזיקלי כלשהו, אם אני טועה סביר למדוי, במכניסי לנסיך הנאור הדוכס הגדול פרדיינndo השני המנוון על זכויות מחוסמת, שפומס לפני שנים רבות. ומקשיות זו נובע כי שאר סקווד'י הזהב, המכונים "חצא' דופיות", נוטים להישבר מאשר להתקופף; והמן העם ואחרים, שאין להם מיומנות מספקת לזהותם לפי הצבע או אבן הבוחן, מזהים אותם מיד כתובים ומושלמים לפי הקלות שבהם מתכוופפים. ומכאן נובע שאף על פי שהאמון הרוב שරוחש העולם לצ'קינו על פני כל מטבח זהב אחר פיתה את חמדנותם של רבים לזייפו, הם מעולם לא יכולו בו יותר סיגים ממה שמכילים ה"אונגרי", שהם באיכות של 23 קראט לפחות ורבים אף טובים יותר; שכן לו הייתה שם תערובת גדולה יותר מ-1/24, לא ניתן היה לכופף. ובניגוד לכך, ה"דופיות" של כל נסיך שהוא זיויטו פעמים רבות ובאופן כזה שנמצאו כאלו הכלו אפילו מחצית מהזהב הראו, בעוד שבדריכים נתבעות נתונות להן את הצבע, ואף על פי שאינם יכולים לא ניתן לחקות את צבעו של הזהב הטהור ביותר, הוא בכלל זאת מתקרב מאוד להז'ה של ה"דופיות" הרגילותות.

הסיבה השנייה לאמון ולערך הרוב יותר של המטבעות הטהורים יותר היא השימוש בהם במלacuteות רבות, להן אין המתכנת המעורבתת מתאימה. כל הזהב המ록ע לעלים לציפוי גבס, עץ וקישוטים אחרים של כנסיות, בתים, כרכרות ואחרים – הכל מתכנת טהורה ביותר, שבלעדיה לא ניתן בשל הגסות לרקעה לדקיקות הנוחוצה: لكن מרקע הזהב (battioro), אם אין לו צ'קינו מעולים לריקוע, נאלץ בעובדה יקרה לזרק את המטבעות האחרים לפני שיוכל להשתמש בהם למלacuteות. אותו דבר יש לומר על הזהב המשמש את הצורפים לציפוי נוחות או כסף; היה שאמ איננו טהור ביותר, איןנו מעניק בעובודה את אותו צבע נעים ביותר מאשר רואים במיוחד בצדיפו' הזהב היפים של אוגוסבורג (Augusta).

אותה סיבה תקפה גם לגבי מטבעות הכסף. ה"ג'נביבות", ה"חותיכות של שמונה" הישנות, סקווד'י הכסף של פרנציה ושל ונציה הם מכסף כה יפה ולובן כה צלול, שאין זה כה קל להטעתו במעשה הזיויף לפחות את עיניהם של המיוניינים והمبرינאים. תערובת הנוחות מגלה תוך זמן קצר את אדמוניותה, תערובת הבדיל נוטלית ממנו את המשקל, את הצליל ואת חיויות הצבע; וכל דבר אחר שישמו בהם לכיסוי המרימה, אינם מחזיק מעמד זמן רב מבלי לחשוף את הטעיה, ככלומר מיד כשהישמש שוחק מעט את פניו השטח. לפיכך רואים שמאזיפים לעתים קרובות יותר את מטבעות הכסף הנוחותם של נסיכי לומברדיה מאשר את ה"טסטוני" (testone) וה"פאולי" (paolo) של הכנסייה ושל טוסקנה, יותר את הדוקטים הוונציאנים מאשר את הסקוודים וה"דוקטוני".

של אותה מיטבעה; שכן אמרת הדבר שקל יותר לחקות בזיווף את הפחות טוב מאשר את המושלם. ואולי הטבע, ביצירת מתכוות אלו בצבעים כה שונים, התכוון למנוע את המרמות שמשימוש לו יעדוה אותן ההשגהה העליונה, שייכלו להיווצר על ידי חמדנות אנושית.

אין זה כלל חדש או הבחנה מקרית זו שאין מציע כנורמה מועילה ביותר למיטבעות – להטיע את מטבעותיהן בדרגת הקראט הגבואה ביותר האפשרית; אלא שהיא הוכרה ונשמרה, ואף נקבעה בחוק עוד מהמאז העתיקות ביותר. הרומיים קבעו זאת בדוגמה אישית במאותיהם הטובות ביותר, ואף הקיסרים עצם; כאשר מטבעות הזהב מתקופת הרפובליקה נמצאים כולם טהורים ביותר (אלא אם מדבר במאזיפים), וניתן לקרוא כי קורנליוס סולה הדיקטטור, לפי חוק קורנליה, ואוגוסטוס, לפי חוק يولיה, חיבבו את פקידי המיטבעות להטיע זהב טהור. הזהב של מטבעות אספסיאנוס נבדק בפריז בימי של בודן, ונמצא בדרגת טהרה צז, שבדקה ממשית לא פחות מאשר 1/780 מהכלל, שהוא כמעט גרען לאונקיה; דבר בלתי מORGASH האובד בתהיל' הבדיקה עצמו.

נספח:

א. קוראים - מאת המדף » 111

॥. הנחיות קצרות על אודות הדיון מאת מסר גאוספארו סקארופי להסדרת ענייני הכספיים » 113

III. קוראים - מאת פרוספורו » 125

IV. הערת אגב על הפרק השני-עשר של ה"אליטינונפו" (Alitintonfo) מאת גאוספארו סקארופי » 127

॥ - חיבור קצר

על הסיבות שיכולה להביא לשפע של זהב וכסף במלחמות שהן אין מכרות

מאת אנטוניו סרה

מקדש לאדון המרומם והנעלה دون פיטרו פרננדז דה קאסטרו » 143

מבוא » 147

חלק ראשון:

- פרק א: על הסיבות שבגין מלחמות יכולות יהנות משפע של זהב וכסף » 153
- פרק ב: על סיבות מקריות ומרקם ייחודיים » 154
- פרק ג: על מקרים כלליים » שם
- פרק ד: על המקירה הכללי של איכות האנשים » 157
- פרק ה: על המקירה הכללי של סחר רחוב התקף » 158
- פרק ז: על המקירה הכללי של אספקת השליט » 160
- פרק דז: שאין סיבות אחרות מלבד אלו שנזכרו » 163
- פרק ח: השוואה בין העיר נאפולי לערים נצחים וג'נובה ביחס למקרים הנזכרים » שם
- פרק ט: התנאים של הערים נאפולי ונצחה לצורך האפקט הנזכר » 164
- פרק י: כיצד, למחרת התנאים הנזכרים, נצחה משופעת בהזבב וכסף, ומדוע » 166
- פרק יא: כיצד, בהינתן התנאים של נאפולי, היא עניה בהזבב וכסף » 170
- פרק יב: השוואה בין נאפולי לערים אחרות באיטליה » 176

חלק שני:

- מבוא » 177
- פרק א: האם שער החליפין הנמור או הגבוה של השוק בנאפולי מול שוקים אחרים באיטליה הוא, או יכול להיות, הסיבה לשפע או למחסור במטבעות במלוכה » 178
- פרק ז: על האספקה המומלצת לייצור שפע של כספים במלוכה » 193
- פרק י: האם ההכנסות שמהזיקים זרים במלוכה, יחד עם התעשיות ורוחן הסחריות, הן הסיבה למחסור במטבעות » 199

חלק שלישי:

- פרק א: על הਪתרונות שבוצעו והוצעו כדי להביא לשפע של מטבעות במלוכה » 209
- פרק ב: על פתרון איסור הוצאת מטבעות מהמדינה » שם
- פרק ה: על היחס הצדוק בין זהב לכסף, הן בקרב הקדמוניים והן בקרב המודרניים » 223

III - המיתבעה

ביעוץ המדינה

מאת דוקטור ג'מיןיאנו מונטאנרי

מבוא » 239

- פרק א: מהו מطبع, החומרים מהם הוא מיוצר, וחשיבות השימוש בו לחברת האנושית » 243
- פרק ב: על היחס בין המطبع לדברים הניטנים למכירה, בראיה אוניברסלית » 255
- פרק ה: על המחיר האמתי של זהב והכסף, כיצד כל אחד מהם מהווה את המחיר של השני » 276
- פרק ט: שכאשר אומרם שערך המטבעות עולה, משום שהם מוערכים ביותר לירוט או סולדי דמיוניים, נכון יותר להבין שהליך, הסולד' והסקוד' הדמיוניים פוחתים במחירים » 303
- פרק יט: כלל שני: הטבעת מתכת בדרגת הטיהור (פינצה) הגבואה ביותר האפשרית » 373

סעיף 2. מידע על השירות של פרויקט גוטנברג (Project Gutenberg™)

פרויקט גוטנברג הוא שם נרדף להפצת חופשית של יצירות אלקטרוניות בפורמטים הניטנים לקריאה על ידי המגון הרחב ביותר של מחשבים, כולל מחשבים מיושנים, ישנים, בני גיל הביניים וחדשים. הוא קיים בזכות מאמציהם של מאות מתנדבים ותרומות אנשיים מכל שכבות האוכלוסייה.

מתנדבים ותומכי כספיות לשיפור למתנדבים הם קריטיים להשגת מטרות פרויקט גוטנברג ולהבטחה שאוסף הפרויקט ישאר זמן באופן חופשי לדורות הבאים. בשנת 2001 הוקמה "קרן הארכיון הספרותי של פרויקט גוטנברג" כדי לספק עתיד בטוח וקבוע לפרוייקט ולדורות הבאים. כדי ללמידה עוד על הקרן וכייז מאמציהם ותרומותיכם יכולים לעזור, עיין בסעיפים 3 ו-4 ובעמוד המידע של הקרן בכתובת www.gutenberg.org.

סעיף 3. מידע על קרן הארכיון הספרותי של פרויקט גוטנברג

קרן הארכיון הספרותי של פרויקט גוטנברג היא תאגיד חינוכי ללא כוונת רווח (מלכ"ר) לפי סעיף 501(c)(3), המאגד תחת חוק מדינת מסיסיפי ובבעל מעמד של פטור ממס מטען רשות המיסים האמריקאית (IRS). מספר הזיהוי לצורכי מס פדרלי (EIN) של הקרן הוא 64-6221541. תרומות לקרן מוכרות לצורכי מס במלוא המידה המותרת על פי החוקים הפדרליים של ארה"ב וחוקי המדינה שלהם.

משרד הנהלת הקרן ממוקם בכתובת:

809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887

קישורים ליצירת קשר בדואר אלקטרוני ומידוע מעודכן ניתן למצוא באתר הקרן ובעמוד הרשמי בכתבotted www.gutenberg.org/contact

סעיף 4. מידע על תרומות לקרן הארכיון הספרותי של פרויקט גוטנברג

פרויקט גוטנברג תלוי בתמיכה ציבורית נרחבת ובתרומות, ואין יכול לשרוד בלבדיהן, כדי לבצע את השירותים: הגדלת מספר היצירות בנחלת הכלל ויצירות בעלות רישיון שניין להfeeץ באופן חופשי בפורמט קרייא-מכונה הנגיש למגוון הרחב ביותר של ציוד, כולל ציוד מיושן. תרומות קטנות רבות (עד \$5,000 עד \$1) חשובות במיוחד לשמירה על המעמד של פטור ממס מול ה-IRS.

הקרן מחייבת למצוות לחוקים המוסדרים בנושא עמותות ותרומות לצדקה בכל 50 המדינות בארה"ב. דרישות הוצאות אינן אחידות, והן דורשות מאמצ ניכר, נירת רבה ואגרות רבות כדי לעמוד בהן ולהתעדכן בהן. איננו מבקשים תרומות במקומות שבהם לא קיבלנו אישור בכתב על עמידה בתנאים. כדי לשולח תרומות או לבדוק את סטטוס הוצאות עבור מדינה מסוימת, בקרו בכתובת www.gutenberg.org/donate.

למרות שאיננו יכולים לבקש תרומות באופן פעיל ממדיינות שבהן לא עמדו בדרישות השידול, אין למיטב ידעתנו אייסור על קבלת תרומות שלא התבקש מתרומות ממדיינות אלו הפוניות אלינו בהוצאות לתרומות.

תרומות בינלאומיות מתקבלות בברכה, אך איננו יכולים לצאת בהוצאות בנוגע לטיפול המיסוי בתרומות המתקבלות מחוץ לארה"ב. חוק ארה"ב לבdatum מעסיקים מעל לראש הוצאות הקטן שלנו.

אנא בדקו בדף האינטרנט של פרויקט גוטנברג לגבי שיטות וכותבות עדכניות לתרומה. תרומות מתקבלות במספר דרכים כולל צ'קים, תשלום מקוונים ותרומות בכרטיס אשראי. כדי לתרום, אנא בקרו בכתובת: www.gutenberg.org/donate

סעיף 5. מידע כללי על יצירות אלקטרוניות של פרויקט גוטנברג

פרופסור מייקל ס. הארט היה הקונספט של פרויקט גוטנברג – ספרייה של יצירות אלקטרוניות שניית לשתף באופן חופשי עם כל אחד. במשך ארבעים שנה הוא הפיק והפיץ ספרים אלקטרוניים של פרויקט גוטנברג בעזרת רשות רפואה של תמיכת מתנדבים בלבד.

ספרים אלקטרוניים של פרויקט גוטנברג נוצרים לעיתים קרובות מספר מהדורות מודפסות, שככלן מאושרת ככלו שאין מגנות בזכויות יוצרים בארה"ב, אלא אם כן נכללת הודעה זכויות יוצרים. לפיכך, איננו בהכרח שומרים על התאמת הספר האלקטרוני להדורה מודפסת ספציפית כלשהי.

רוב האנשים מתחילהם באתר האינטרנט שלנו הכלול את כל החיפוש הראשי: www.gutenberg.org.

אתר זה כולל מידע על פרויקט גוטנברג, כולל כיצד לתרום לקרן הארכיאון הספרותי של פרויקט גוטנברג, כיצד לעזור בהפקת ספרים אלקטרוניים חדשים וכייז להירשם לניוולטר שלנו כדי לשמוע על ספרים חדשים.